

ספר

מקור הישועה

כוונות החגים א

חגי תשרי

אלול ראש השנה כפור סוכות

©

מותר לצלם להדפיס ולהפיץ שלא למטרות רווח
הארות והערות
לטלפון

052-8630212

yebismut@gmail.com

בהוצאת

ישיבת "קול ברמה"

ע"ש הרב יעקב צמח זיע"א

ללימוד פרד"ס

מקור הישועה

חלק כוונות החגים א

אלול ראש השנה יום כיפור וסוכות

מה שהבנתי וסיכמתי

בדעתי הקלושה

משעוריו הנפלאים

של מו"ר

הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א

הצב"י יהושע ביסמוט ס"ט

אלול תשפ"א

תוכן העניינים

ט.....	הקדמה
יא.....	כוונת חודש אלול
יב.....	סדר הכוונה
יג.....	א' נעלמת ב-ר'.....
טו.....	כוונת מ"ח שעות
טו.....	הנה המשך הכוונה הפרטית של מ"ח שעות בקיצור
טז.....	עוד כוונה חשובה נוספת
טז.....	סדר הכוונה בכללות
יז.....	כוונה פרטית כ"ד שעות ראשונות
יח.....	כוונות כ"ד שעות יום שני
יט.....	ואלו י"ב צירופי אהי"ה והוי"ה ורמזם בפסוקים
כ.....	ראש השנה
כ.....	סדר הכוונות בכללות
כא.....	הבירורים מהיכל ק"ק דבריא
כב.....	אופן התיקון והנסירה
כה.....	טבלת סיכום הנסירות
כו.....	מיתוק הדינים על ידי השופר
כז.....	תקיעת השופר
ל.....	טבלת התקיעות בקיצור
לא.....	כוונת שברים תרועה
לד.....	באיזה בחינות העבודה בראש השנה
לה.....	למה יש ג' מערכות של תקיעות
לו.....	הנסירה בכוונה
לז.....	מתי ואיך הנסירה מתבצעת, בראש השנה ובימי חול
מ.....	מה נעשה באטב"ח ומה נעשה בנסירה בראש השנה
מא.....	שיטת רבי שאול
מד.....	שיטת השמן ששון
מח.....	ממה ואיך נעשה השלמת חצי כותל
נב.....	התמעטות בנסירת הכתר
נד.....	בענין חילוף השני
נז.....	בענין כוונת התפילין
נט.....	יום א' דראש השנה דינא קשיא ויום ב' דינא רפיא
ס.....	בענין בחינות הנוק'
סב.....	כריעות וזקיפות
סב.....	כריעות וזקיפות חכמה דכתר

טבלת סיכום	סד
טבלת עליות הנוק'	סה
רי"ו.....	סו
באיזה תפילות נכוון הרי"ו	סו
דעת ק"ל.....	סט
בנין דעת ק"ל	סט
במילת ברוך בסידור יש שני מהלכים שמובילים לגימ' ברוך	עג
למי משפיעים בכריעה א'	עה
שיטת רבי שאול	עה
שיטת התורת חכם והמעיל אליהו	עו
סדר כוונת הרי"ו ברוך אתה	עח
שתי כוונות מיוחדות ברי"ו.....	פג
כוונה א'	פג
כוונה ב'	פה
כוונה נוספת באותו עניין שם בסידור	פז
חלוקת אורות הכתר	פט
מה נתקן בראש השנה.....	צב
דעת השמן ששון	צב
דעת רבי שאול	צד
הכנת העליות בזקיפות	צז
היכן עולה הנוק' בזקיפה א'	צח
עליית הנוק' לת"ת בזקיפה א' לפי רבי שאול	קא
עוד כוונה לזקיפה ראשונה	קב
הכנת לזקיפה שניה	קג
מה עולה בעליה השניה	קה
שפע לז"א ונוק' בכח עליית המ"ן	קו
האם יש הויה אדנות גם בזקיפות	קט
סדר העליות בזקיפות ומכח מה עולה הנוק'	קיא
עליה השביעית לכתר היכן	קיג
סיכום כל מה שנעשה בכריעות וזקיפות	קיד
מ"ן מן מנצפ"ך.....	קטז
מתי יומתקו הג' גבורות צפ"ך	קטז
מפני מה ממתקין דווקא מ"ן	קיח
מיתוק המ"ן איך נעשה ועי"י מי	קכ
בעניין מנצפ"ך	קכג
אין כתר לז"א בבחינת החיצוניות - באח'	קכה
שם ה' המברך ה' מ"ב ר"ך	קכז
שמאלו תחת לראשי	קל

בעליית מ"ן איך יש לראות את הרפ"ח?	קלא
סדר העליה הרפ"ח לפי קוים	קלג
נשמות יסוד דא"א שבבינה דז"א	קלד
מה גורם מסירות נפשנו עק"ה?	קלד
כמה שאלות בעניין הכוונות בראש השנה	קלה
מזמור ממעמקים	קלז
שם אדנות בא"א דבריאה ודאצילות	קלז
עוד על שם אדנ"י	קמ
מה שנלע"ד רמזים וטעמים על פי הכוונות	קמא
עוד נלע"ד. ע"ב בתיבין ובאתון והרי"ו	קמג
עשרת ימי תשובה	קמה
טבלת המיתוקים מהז"א ומהנוק'	קמח
הסבר הטבלה והמיתוקים	קמח
יום כיפור	קמט
עליות יום כיפור	קמט
מה היא נקודה חמישית	קנב
האם עובדים בכל הנקודות	קנד
איך ומתי עוברים לפנים בכללות	קנו
מה שנלע"ד בעניין יום כיפור	קנח
סוכות	קנט
נענועי לולב	קנט
מה נעשה בנענועים בכללות	קנט
טבלת ו' הבחינות שבדעת	קסב
ג' נענועים בכל קצה	קסג
מוחין דחסדים	קסו
נענועים לפי הרש"ש	קסח
חיוב לדבק האתרוג עם הלולב	קעב
מקום דיבוק האתרוג ללולב	קעד
ביאורים על מבוא שערים	קעז
סדר העליה לפלגותא דשערי	קעז
אלו השלבים בעליה	קפא
הדר גלוי או בהסתר	קפב
גם בלא דעת נפש לא טוב	קפג
בנינא עמיקא	קפה
פלגותא דשערי	קפז
האם ההוא פלגותא דשערי מכלל הי"ג אורחין	קפח
לשם שבו ואחלמה ספר הקדו"ש דף צ"ו ע"ג	קצ
האם התחלה ההתפשטות מהעורף או מהפנים	קצב

קצג	בענין דעת נוק', קשר תפילין דיד
קצד	מה שנלע"ד בענין שמיני עצרת
קצה	הזיווג דפנים נדחה לאלף השביעי
קצו	הופעת אליהו הנביא
קצח	חבלי המשיח למה
קצט	כוונות נענועי ברכה בקיצור
ר	כוונות נענועי ההלל בקיצור
רא	כוונות נענועי ברכה הושענא רבא בקיצור
רב	כוונות נענועי ההלל הושענא רבא בקיצור

הקדמה

אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי, ואלו פינו מלא שירה, אין אנחנו יכולים להודות על אחת מאלף, מה שחנני ה' וזיכני לעלות ולשבת לצמיתות בארץ הקדושה, ולא לצאת ממנה בשום אופן. וללמוד תורה מפי רבנים גאונים, בנגלה ובנסתר. והיה לי קנה חבר וכתבתי וסיכמתי רוב הנלמד, וכל זה עזר לי בהגיעי לחלק הנסתר להמשיך במנהגי לסכם ולסדר לפי נושאים, אשר בלעדי דבר זה בלימוד הנסתר ספק אם זוכרים משהו או מבינים משהו, מפני שהיא חכמה רחבה מני ים, כולי האי ואולי.

יהי רצון שהדברים יהיו לעזר להגדיל תורה ולהאדירה, ולזכות לחכמה אשר על ידה נזכה לבניין ירושלים ובית המקדש. כי בחכמה יבנה בית. ה' בחכמה יסד ארץ, אבא יסד ברתה. והכל תלוי בחכמה. הן יראת ה' היא חכמה, ולא מספיק הידע והלימוד שכן זה צריך להביא אותנו, לתיקון המידות ועל ידם לחכמה. קראתי לספר "מקור הישועה", מקור, שכן הבאתי מקורות, ממה שנלמד ופתחנו הספרים תוך כדי לימוד עם מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א. וכמו שהגדיר זאת הרב עצמו במשל ואמר שמה שמוסר לנו את המקורות להבנת הסוגיות הם יהלומים והנה הם לפניך מה שהשתדלתי תמיד לרשום ולאסוף אותם. הישועה, על שמי שניתן לי בברית המילה ובבואי לארצנו הקדושה רשמו יהושע בתעודת זהות.

לנוחות הלומדים סדרתי את הנלמד בישיבה בעיון כוונות החגים, הסדר לפי החגים, והיות וב"ה התרבו המקורות חילקתי אותו לג' חלקים: א' חגי תשרי והוא על ר"ה עשרת ימי תשובה יום הכיפורים וסוכות. ב'. חנוכה ופורים ג'. פסח ספירת העומר ושבעות.

יש נושאים שהרב כבר הוציא ספרים בנושא, ואין לסמוך עלי במקום ספרי הרב שיצאו כבר ויצאו בע"ה בקרוב בימינו לאור ע"י מורי ורבי הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א. הקב"ה יתן לו כח ובריאות ויוציא כל מעיינותיו חוצה בקרוב, ובכל זאת השארתי את הנושאים גם כאן מפני שסדרתי בסדר של נושאים שנלמדו ואולי יש מקור נוסף, ועוד שיש נושאים נלווים ונספחים שדברנו ולמדנו אותם סביב החגים והכוונות בפועל.

אין לסמוך על הסיכום הנכתב, בכל מקור צריך לעיין יש לפתוח הספרים עצמם, גם מה שכתבתי רק סיכום קצר ועיקרי לפי מה שאני הבנתי, והנראה לעניות דעתי הקלושה (הנלע"ד). הסיכומים לא נבדקו ע"י הרב, אמנם המקורות הם הביאו אותנו למסקנות, וצריך עיון רב. וצריך לעמול ולהבין וכנ"ל בנושאים שיצאו לאור ספרי "עטרת מרדכי" של מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א, הדברים מסודרים שם בטוב טעם ודעת ומוגשים על מגש של כסף. ע"ש.

עוד יש סיכומים שלמדנו בחבורה עם הרב יואל בלומנפלד שליט"א וכן מה שלמדתי עם חבורה בשעורים אחרים.

הכל כיד ה' הטובה עלי, ולמודעי אני צריך, שכל מה שכתבתי הוא לי ולאנשים אשר כמותי,
אבל לא לגדולים אשר בארץ המה,

והכל הוא לשם יחוד קובה"ו, אי ניחא קמיה, ואי לא מסירנא מודעא לבטיל ולהוי כעפרא
דארעא.

ויהי רצון שלא תצא תקלה על ידי בזה ובכל מעשי, ובכל מה שכתבתי כאן ובמקומות אחרים.
וה' יכפר בעדי כי כוונתי לשמים. וה' יזכנו להבין הדברים על בוריין ויראינו בביאת הגואל
ובנין אריאל אכי"ר.

כוונת חודש אלול

הנה חודש אלול הוא החודש **הששי**, וכידוע הוא כנגד היסוד וכמו יום **ששי** וכן באלף **הששי** הוא כולל והוא תיקון היסוד. **וכן** הם ימי הרחמים שכן בראש חודש **אלול** עלה משה לקבל לוחות שניים, והוריד אותם ביום הכיפורים והם ימי רחמים וסליחות.

שער רוח הקודש דף מ"ד ע"ב יחוד י"ו: בר"ח אלול שנת השל"א ליצירה. א"ל מורי ז"ל שאתענה אותם שני ימים רצופים. **אשר אחר יום ר"ח עצמו של אלול.** ושע"ז **אשיג איזו השגה.** וכונת אלו התעניות הוא. כי בחדש אלול נפתחים י"ג מקורות של **הי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא.** והם מתגלים ומאירים למטה באו"א במקום המקיף של המוחין שלהם. כמו שביארנו בריש אדרת האזינו. כי מחוץ למוחין דאו"א. בוקע אור שלהם לחוץ. ומאיר שם בסוד אור מקיף. ושם מתגלים אלו הי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא: (**דע"ה** הלשון הזה קצר מאד... והנה בשער או"א המובא **בע"ח פ"ח בכללי או"א כלל א'** וז"ל במוחין דאו"א יש מקיפים ושם מאירים **י"ג תיקוני דיקנא דא"א** עכ"ל). ע"כ.

ראשית שמדבר באור מקיף **דחיה** של או"א בהם מאירים **י"ג** תיקוני דיקנא דא"א. עניין הארת הדיקנא ואיך נעשה שם הארת הדיקנא עיין **מבו"ש דף ס"ב ע"ד** באמצע. **ועוד** מבואר שהוא למוהר"ו **להשיג השגה**, מכאן נלמד מוסר מה היה מוכן לעשות בשביל להשיג השגה אחת, וגם התענית הוא בשני הימים הראשונים **שאחר** ראש חודש. וזה מתחיל **מליל יום ב'** ב**אלול** וכן הכוונה המבוארת בעניין **מ"ח** שעות. יש להתחיל בליל יום ב' באלול. אך הכוונה שמבאר **"הנותן בים דרך"** היא גם טובה לכל חודש אלול.

שער רוח הקודש דף מ"ד ע"ב יחוד י"ו: ותחלה צריך לכוין דרך כללות. כי כל זה החדש של אלול הוא סוד שם יהוה **דס"ג**, ואהיה **דיודי"ן** שהוא בגי' **קס"א**. ואלו נרמזים בתיבת **אלול** כי ב' אותיות **אל** הם ג' יודין ואל"ף שבשם **ס"ג** כנודע, שמהם יוצא שם **אל** כנז' בזוהר **פרשת פנחס** (דף רמ"ו ע"ב ברע"מ) ובי' אותיות **ול** הם שם **א"ל** היוצא מגי' **יודי"ן וא'** ג"כ **דקס"א**. כי ג' יודי"ן שבו הם ל' ובמקום אות **א'** הושם במקומה אות **ו'** כי **האל"ף נעלמת בוא"ו** זה. ולכן נקרא אלול"ל. כי **בכל החדש הזה** ראוי לכוין בשני שמות אלו. והנה ב' שמות **ס"ג** ו**קס"א** הנז' הם בגי' דר"ך. וז"ס הנותן בים דרך (ישעיה מ"ג) כי מלת **בי"ם** הוא שם של **ב"ן** דההי"ן, ובי' שמות הנז' עולים בגי' **דר"ך** שמאירים בהם שם **ב"ן** הזה שהוא בגי' **בי"ם**. ודרך זה נפתח בכל חדש אלול:

בניהו זיכוך הנפש דף ל"ז ע"א: ביחוד לחודש אלול כותב הרב: ובי' אותיות **ו"ל** מאלול הם שם **אל** היוצא מקס"א כי ג' יודין שבו הם ל' ובמקום אות **א'** הושם במקומה אות **ו'** כי **האלף נעלמת בואו** זה... ע"כ. ע"ש. להבין ענין **ה-א' הנעלמת ב-ו'** ראה בהמשך.

סדר הכוונה

כוונה זו שייכת **לכל חודש אלול**. מיוסדת על פסוק **"הנותן בים דרך"**. ויש עוד כוונה פרטית **למ"ח** שעות ראשונות **שאחרי** ראש חודש אלול. אם יתענה **"טוב מאד"** ואם קשה לו, לא יתענה ויעשה אותה גם כן ללא תענית. בע"ה יואיל משהו.

א"ל יוד הי ואו הי

ו"ל אלף הי יוד הי

הנותן

יוד הי ואו הי ס"ג
אלף הי יוד הי קס"א

ביס יוד הה וו הה ב"ו

^א **הנה** הייחוד הזה ניתן למוהרר"ו כנ"ל כדי שישגיג השגה אחת. ונלמד מכאן מוסר **מה היה מוכן לעשות במסירות נפש על לימוד זה** כדי לקבל **השגה אחת**, והיות ובימינו קשה לנו לצום כל כך הרבה לכן נראה שאפשר לעשות את הכוונה גם כן ללא תענית. ומי שיכול, **ברוך יהיה** רק שלא יזיק לו אם אינו רגיל לזה, בימינו יש נזקים בלתי הפיכים ויצא שכרו בהפסדו. וכן נראה, אם ב' באלול יוצא ביום שבת, אז נראה שצריך להתחיל במוצאי שבת ג' באלול.

א' נעלמת ב-ו'

הנה הרב הזכיר כאן "ובמקום אות א' הושם במקומה אות ו' כי האלף נעלמת בואו" צריך להבין איך נעלמת א' ב-ו'.

שעה"כ דף ק"ד ע"א ד"ה ודע ... ודע כי ז' ימי חג הסוכות אז הוא זיווג בסוד ו"ק בלבד אבל זיווג שמיני חג עצרת הוא בבחי' היסוד אחר שנכללו בו כל הו"ק ולכן היסוד נקרא ו' וזה סוד מה שאמר **בזה"ק בפר' תצוה** דף קפ"א ע"א באות א' (צ"ל אות ה'), כי בעת הזיווג נעשה בחינת ו' כי הו"ק הם גדפוי דאות א' כזה הם סוד תרין יודין שבה **ומתטמרין ונכללין תוך ו' שבאלף ואין ניכרת אז רק אות ו' לבדה** ולכן שמיני עצרת הוא יום אחד בלבד ... ע"כ. ע"ש.

הרי שבזמן היחוד הזרועות לא ניכרות ונכללות בגוף ונראה רק כמו ו' של ה-א' אשר שני היודין מתטמרין ונכללים בתוך ה-ו'.

זוה"ק פר' תצוה דף קפ"א ע"א ... ה' בתראה היא ה' אחרונה של שם הויה... והיא סוד עטרת היסוד בחי' מלכות שלה, וזה שאמר **אתעביד חד גופא, בהאי נקודה דאמצעיטא**, היא נעשית גוף אחד שלם, על ידי תיקון נקודה זו האמצעית שהיא עטרת היסוד שבה, **ואעיל בה ו' ושם נכנס בה ה-ו' דז"א, ואשתכח ו' בין ב' נקודין, חד לעילא וחד לתתא**, נמצא ש-ו' דז"א היא בין ב' נקודות אחת למעלה ביסוד דבינה, ואחת למטה ביסוד דמלכות, **וכדין אתאחיד עלמא עלאה בעלמא תתאה, ואיהו חד ואוקימנא**, ואז נתאחד עולם עליון שהוא בינה בעולם תחתון שהוא מלכות ונעשו בחינה אחת... ע"כ.

הנה הרב בשעה"כ הפנה אותנו לזה"ק פר' תצוה ושם מדבר על ו' ז"א ושני יודין יסוד בינה ויסוד מלכות. אך מכאן לומד הרב את הקביעה שלו בעניין שמיני עצרת ו-ו' שכוללת את ה-א' וצריך להבין. וכן אותו עניין לקמן נביא **משער המצוות** (שעה"מ). בעניין א"א.

שעה"מ דף ל"ח ע"ב ... אמנם בא"א לא נגלו בו רק ג' רישין הנז' אבל בחינת תרין דרועין ותרין יריכין לא נתפשטו בו ולא נגלו ונשארו נעלמים וגנוזים בו בבחינת אות ו' שהיא התפשטות הת"ת שבו הנק' גופא דאמצעיטא והוא לבדו נגלה ושתי הזרועות היו בו גנוזים בבחינת **תרין יודין** ענפין בשתי צדדי הו' הנז' בציור אות א' שהוא אות ו' ותרין יודין לסטרוי שהם ב' זרועות ובהם כלולין גם תרין ירכי, **אבל כשהם נעלמין** אינם כי אם מבחי' **אות ו' פשוטה לבדה בלי תרין יודין**... ע"כ ע"ש.

הנה גם כאן הציור הזה של שני יודין שרומזים ובי' זרועות שנכללים באות ה-ו' של ה-א'. בין בזרועות דא"א ובין ביריכין שלא ניגלו ויש רק ו'.

עוד ראה מה שמצאתי בזה"ק **פרשת שלח לך דף קס"ג ע"ב** ... ויעקב איש תם, בעלה דההוא תם, ומאן איהו, א' רזא דו"ו, **וכד הוו כלל דכר ונוקבא כחדא**, כדין נטיל כל אתוון אלין, א' ת"ס, ואיהו **אמ"ת**, תתן אמת ליעקב, כלל דכר ונוקבא כחדא, שלימו דכלא : ע"כ ע"ש.

הנה מה שכתב כאן בכללות זכר ונקבה יחד אז א' רזא דו"ו כמו שביאר בשעה"כ לעיל וכן בכוונת אלול שהא' נעלמת בו'.

אוצרות חיים פרק ב' משער אנ"ך דף ל"א ע"ד :... והרי נשלמו בג' ימי הקליטה ליכנס כולם תוך אמא ולהתקשר כולם בסוד ג' קוים וליכנס בהם י"ט ניצוצות של חיות, שהם מילוי מ"ה שהוא חיות ז"א עצמו כנזכר לעיל. והנה מציאות ג' ווי"ן אלו הם בחינת ג' אלפי"ן שיש במילוי מ"ה... ע"כ ע"ש.

הרי בתחילה הרב ביאר לנו בפרטות כניסת מילוי שם מ"ה שהוא י"ט ב-ג' הימים שביום א' של הקליטה כנ"ל נתקנים הניצוצין באבא בקו ימין וכנגדו נכנסים ו' אורות בימין. וכן ביום ב' באימא בצד שמאל נכנסים ו' אורות וכן בקו אמצעי ו' אורות ביום השלישי. היות שצריכים גם שיתחברו החצאין האמצעיים וגם החיבור והכל ינתן באימא לכן נכנסים ז' חלקי אורות הרי שבסיום ג' ימי קליטה כל מילוי מ"ה נכנס. והנה ג' ווי"ן אלו הם בחינת ג' אלפי"ן שבשם מ"ה הרי גם כאן מבואר איך ה-א' נעלמת ב-ו'... ע"כ.

זוה"ק פנחס דף רמ"ו ע"ב רע"מ :... אמר רעיא מהימנא... דבר אחר (בראשית כח יב) ויחלום והנה סלם, רעיא מהימנא, מה ל' אסתלק על כל אתוון, הכי את עתיד לאסתלקא על כל בריין, בגין דאסתלק לשמא דיו"ד ה"י וא"ו ה"י, דביה יי"י דחושבניה ל', דבקדמיתא הוית בשם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאיהו יאא"א, ביי"ג מכילן דרחמי, דאינון אחד, כען תסתלק בא"ל, דאיהו ייא"י, דתרין שמהן סהדין, הלא אל אחד בראנו, הדא הוא דכתיב (מלאכי ב י) הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו :

הרי מאמר נפלא על משה רבנו שעולה על כל הבריות והוא רומז לאות ל' שהיא עולה על כל האותיות, והוא מלמד את עם ישראל. תחילה היה רומז לשם מ"ה שיש בו י' וג' א' יאאא, ועתיד לעלות ולהיות רומז לשם ס"ג שיש בו ג' י' וא' ייאא. הרי הכל גימ' א"ל אח"ד. אל ייאא אחד יאאא.

אלול מלא כך : אלף למד ואו למד = 272 = 48 ועוד 224 = דרך ועוד מ"ח. בענין כוונת חודש אלול ומ"ח שעות של שני הימים הראשונים. (ר' מנחם פרג')

כוונת מ"ח שעות

הנה הרב התחיל בכוונה אחת כללית ושייכת לכל חודש אלול, ועובר לכוונה פרטית עבור מ"ח שעות ראשונות של חודש אלול, לכוונה בכל שעה, הנה תחילה יש לכוונה בכללות ואחר כך יפרט אותה.

שער רוח הקודש דף מ"ד ע"ב יחוד י"ו: ... והנה אחר שתכוין **בזה הכללות בכל חדש אלול**. צריך שתכוין אח"כ **בשני ימים הראשונים**² הנז"ל בענין זה, והוא, כי הנה יש בשני ימים אלו מ"ח שעות. והם ג"כ בסוד **יהו"ה אהי"ה** הנז"ל שהם בגי' **מ"ח** עם הכולל. והנה **בסוף יום א'** תכוין שכבר נשלם **חצי הדרך** הנז' שהוא בגי' **יב"ק** וז"ס יענך **יהו"ה ביום צרה** שהוא ר"ת בגי' **יב"ק**. וכן ר"ת יעננו **ביום קראנו** הם **יב"ק**. ובסוף יום השני תכוין **בשני פעמים יב"ק** שהוא **דרך** כנז"ל שהם **ס"ג וקס"א**:

הנה כוונה זו **כללית** של **המ"ח שעות** ואינה לכל **החודש**, רק מה שעושים **במ"ח שעות** שני הימים הראשונים.

הנה המשך הכוונה הפרטית של מ"ח שעות בקיצור

הרב מאריך לבאר את הכוונה כאן נכתוב בקיצור ועל פי הציור עצמו של הכוונה הכל יובן בע"ה.

שער רוח הקודש דף מ"ד ע"ג יחוד י"ו: ... עוד יש כונה שנית **פרטית** בשני הימים אלו והוא. שתצרך תחלה **הי"ב** צרופים של **יהוה** והי"ב צרופים של **אהיה** כנודע. ובין שניהם הם **כ"ד**. אבל הם עולים אל **מ"ח** כנגד **מ"ח** שעות שבשני הימים אלו כמו שנבאר וזה ציורם לפניך. ע"כ ע"ש.

הנה צירופי **אהי"ה** והי"ה הם לפי **י"ב** החודשים שכן מזכירים את כל השנה **שאלול** הוא כנגד היסוד וכולל כולם. ומכוונים את הציור של **אלול** בכל שעה.

המשך הכוונה צריך שתראה הציור שמצייר בסידור ראה ציירתי בהמשך, ובכללות להבין שיש **י"ב** צירופי **הי"ה** וי"ב צירופי **אהיה** כנגד **י"ב** חודשים, הרי **כ"ד**, ונחלקם **למ"ח שעות** בתוספת השילוב שלהם.

ועוד יש ניקוד **אָהִיָּה בְּסֻגֹּל** והי"ה **בְּחִירִיק** וכך לעולם כנגד כל הציורפים של **הי"ב** חודשים. **בזה** האופן **בשעה א'** אָהִיָּה בְּחִירִיק **בשעה** שנייה שילוב **אִיְהוָה**. אהיה בְּחִירִיק **בשעה** שלישית **יְהוָה** בְּחִירִיק, **ובשעה** רביעית שילוב **הי"ה** אהי"ה **אִיְהוָה** בְּחִירִיק **בשעה** חמישית **יְהוָה** בְּחִירִיק.

ובכל שעה יש לכוון צירוף **אלול** כולו שהוא **הֵיָאֵהֶּהּ הֵהוּ**, אהי"ה בְּחִירִיק **סֻגֹּל**, והי"ה בְּחִירִיק.

² שאחר ראש חודש.

³ אם יוצא ב' אלול בשבת עושים את הכוונה זו בשבת ולא קשור לתענית, כך שמע רבי דניאל אריאלי מהרב כדורי זצ"ל.

כאמור היות וצריך לכווין בכל שעה לכן בלילה שצריך לישון תכוון כמה שעות לפני השנה וכשתתעורר תחזור לפי הסדר החל משעה שתתעורר.

עוד בכל שעה מכ"ד שעות ראשונות תכוון אות אחת מ-אהי"ה **קס"א**, והוי"ה **דע"ב** מלאים. הרי **עשרים אותיות** ובד' שעות הבאות ד' אותיות פשוטות של **אהי"ה**. הרי **כ"ד** שעות.

בסיום היום הראשון **כ"ד** שעות יכווין שכבר נשלם חצי **דרך** שהוא **יב"ק**, הוי"ה אלהיים. **יאהלוהים**

וכן וביום השני **בכל שעה מכ"ד** שעות ראשונות תכוון אות אחת מ-אהי"ה **קס"א**, והוי"ה **דע"ב** מלאים אלא שתתחיל בהוי"ה **דע"ב** הרי **עשרים אותיות** ועוד ד' אותיות של הוי"ה פשוטה הכל **ככ"ד** שעות שניות הרי **מ"ח** שעות.

ובסיום יום השני יכוין **ביב"ק שני**. ויחד הוא **דר"ך** הוי"ה **דס"ג** ואהי"ה **דקס"א**. גימ' **דר"ך**. **יוד הי ואו הי אלף הי יוד הי**

עוד כוונה חשובה נוספת

עוד כוונה **חשובה** נוספת שמביא הרב **בשער רוח הקודש דף מ"ה ע"א** למעלה: צריך לכווין **בי"ג נימין ובי"ג תיקוני דיקנא** בדרך זו. יש **י"ב** נימין ויש בהם ג' הוי"ות **דע"ב**, וג' אהי"ה **דקס"א**. יכוין בכל שעה **אות** מהוי"ה **ואות** מאהי"ה **מלאים**. הרי **י"ב** שעות, ועוד הנימא **הי"ג** יש בה ג' כ"ג הוי"ות וג' אהי"ה אחרים מלאים, הרי **י"ב** שעות נוספות ס"ה **כ"ד** שעות.

ועוד כזה לכוון ביום השני **בי"ב** תיקוני דיקנא ויש בהם ג' הוי"ות **דע"ב** וג' אהי"ה **דקס"א**. יכוין בכל שעה **אות** מהוי"ה **ואות** מאהי"ה **מלאים**. הרי **י"ב** שעות, ועוד התיקון **הי"ג** יש בו ג' הוי"ות וג' אהי"ה מלאים אחרים הרי עוד **י"ב** שעות נוספות ס"ה **כ"ד** שעות. ועם היום הראשון הרי ס"ה **מ"ח** שעות.

סדר הכוונה בכללות

יאהלוהיה עם הכולל **מ"ח**

יאהלוהים **יב"ק**

יוד הי ואו הי אלף הי יוד הי **דרך**

כוונה פרטית כ"ד שעות ראשונות

שׁעָה	זוּרֶדֶשׁ	אֵלּוּל	הַכּוּנָה	אוֹת	זַימָא	אוֹתוֹת
19.30	ניסן	הַהֵינֶא הַהוּי	אַהֵינָה	אַ	א	יּוֹד אַלֶּף
20.30	ניסן	הַהֵינֶא הַהוּי	אַיְהֵהְיֹהֶה	ל	ב	הֵי הֵי
21.30	ניסן	הַהֵינֶא הַהוּי	יְהוּה	פ	ג	וּיּו יוֹד
22.30	ניסן	הַהֵינֶא הַהוּי	יֶאֱהֻיְהֵה	ה	ד	הֵי הֵי
23.30	אייר	הַהֵינֶא הַהוּי	אַהֶהְ	י	ה	יּוֹד אַלֶּף
24.30	אייר	הַהֵינֶא הַהוּי	אַיְהֵהְהֵינֵי	י	ו	הֵי הֵי
1.30	אייר	הַהֵינֶא הַהוּי	יְהֵהוּ	ו	ז	וּיּו יוֹד
2.30	אייר	הַהֵינֶא הַהוּי	יֶאֱהֶהְהֵהוּי	ז	ח	הֵי הֵי
3.30	סיון	הַהֵינֶא הַהוּי	אַיְהֵה	ה	ט	יּוֹד אַלֶּף
4.30	סיון	הַהֵינֶא הַהוּי	אַיְיֹהְהֵהֶה	י	י	הֵי הֵי
5.30	סיון	הַהֵינֶא הַהוּי	יְוַהֶה	י	יא	וּיּו יוֹד
6.30	סיון	הַהֵינֶא הַהוּי	יֶאֱוִיְהֵהֶה	ו	יב	הֵי הֵי
7.30	תמוז	הַהֵינֶא הַהוּי	הֵיְהֵא	ז	נימא י"ג	יּוֹד אַלֶּף
8.30	תמוז	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהְיֹהֶהְאֵי	ה	נימא י"ג	הֵי הֵי
9.30	תמוז	הַהֵינֶא הַהוּי	הוּהֵי	י	נימא י"ג	וּיּו יוֹד
10.30	תמוז	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהְיֹהֶהְיֵא	ו	נימא י"ג	הֵי הֵי
11.30	אב	הַהֵינֶא הַהוּי	הֵינֶה	י	נימא י"ג	יּוֹד אַלֶּף
12.30	אב	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהְיֹהֶינֶה	ו	נימא י"ג	הֵי הֵי
13.30	אב	הַהֵינֶא הַהוּי	הוּיְהֶה	ה	נימא י"ג	וּיּו יוֹד
14.30	אב	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהְיֹהֶינֶהְאֶהֶה	י	נימא י"ג	הֵי הֵי
15.30	אלול	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהְיֵא	אַ	נימא י"ג	יּוֹד אַלֶּף
16.30	אלול	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהֶהְהֵינֶא	ה	נימא י"ג	הֵי הֵי
17.30	אלול	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהוּי	י	נימא י"ג	וּיּו יוֹד
18.30	אלול	הַהֵינֶא הַהוּי	הֶהֶהְהֵינֶא	ה	נימא י"ג	הֵי הֵי

כאן תכוין שכבר נשלם חצי דרך הנ"ל

יֶאֱהֻלֹּהֶהֱיִים גִּימ' יב"ק

שׁעָה	זוּרֵדֶשׁ	אָלוֹל	הַכוּוֹנָה	אוֹת	תִּי דִיקָנָא	אוֹתוֹת
19.30	תשרי	הַהִיאַ הַהוּ	יַהֲאָה	י	א	יֹוד אַלֶּף
20.30	תשרי	הַהִיאַ הַהוּ	יֹוהֲאִיחֶה	ו	ב	הִי הִי
21.30	תשרי	הַהִיאַ הַהוּ	וְהִיָּה	ך	ג	וִיו יֹוד
22.30	תשרי	הַהִיאַ הַהוּ	וִיחֲהִיאֶהָ	ה	ד	הִי הִי
23.30	חשון	הַהִיאַ הַהוּ	יַחֲאָה	י	ה	יֹוד אַלֶּף
24.30	חשון	הַהִיאַ הַהוּ	יֹוהֲחֶהָאִי	ו	ו	הִי הִי
1.30	חשון	הַהִיאַ הַהוּ	וְחֵהִי	י	ז	וִיו יֹוד
2.30	חשון	הַהִיאַ הַהוּ	וִיחֲחֶהָיָא	ו	ח	הִי הִי
3.30	כסלו	הַהִיאַ הַהוּ	יַאֲהָה	ה	ט	יֹוד אַלֶּף
4.30	כסלו	הַהִיאַ הַהוּ	יֹואִיחֶהָהָה	י	י	הִי הִי
5.30	כסלו	הַהִיאַ הַהוּ	וִיחֶהָ	א	יא	וִיו יֹוד
6.30	כסלו	הַהִיאַ הַהוּ	וִיִּיאֲהֶהָהָה	ל	יב	הִי הִי
7.30	מבט	הַהִיאַ הַהוּ	הָאֲהִי	ן	תיקון י"ג	יֹוד אַלֶּף
8.30	מבט	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהָאִיחֶהִינֹו	ה	תיקון י"ג	הִי הִי
9.30	מבט	הַהִיאַ הַהוּ	הִיחֹו	י	תיקון י"ג	וִיו יֹוד
10.30	מבט	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהִיאֶהָהֹוִי	י	תיקון י"ג	הִי הִי
11.30	שבט	הַהִיאַ הַהוּ	הָאִיָּה	ו	תיקון י"ג	יֹוד אַלֶּף
12.30	שבט	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהָאִיִּיחֶהָהָה	ך	תיקון י"ג	הִי הִי
13.30	שבט	הַהִיאַ הַהוּ	הִינֹוהָ	ה	תיקון י"ג	וִיו יֹוד
14.30	שבט	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהִיאִיִּיחֶהָהָה	י	תיקון י"ג	הִי הִי
15.30	אדר	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהָאִי	י	תיקון י"ג	יֹוד אַלֶּף
16.30	אדר	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהָהָאִיִּינֹו	ה	תיקון י"ג	הִי הִי
17.30	אדר	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהִינֹו	ו	תיקון י"ג	וִיו יֹוד
18.30	אדר	הַהִיאַ הַהוּ	הֶהָהָאִיִּינֹו	ה	תיקון י"ג	הִי הִי

כאן תכין שנשלם חצי דרך השני **יאהלוהים** גימ' יב"ק
יוד הי ואו הי אלף הי יוד הי גימ' דר"ך.

ואלו י"ב צירופי אהי"ה והוי"ה ורמזם בפסוקים

חודש	אהיה	הויה	פסוק
ניסן	אהִיָּה	יִהְיֶה	יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ
אייר	אֶהְיֶה	יִהְיֶה	יִתְהַלַּל הַמֶּלֶךְ הַשָּׁכֵל וְיִדּוּעַ
סיון	אֵיִהְיֶה	יִוְהֶה	יִדּוּתִי וְלַצֶּלַע הַמִּשְׁכָּן הַשְּׁנִית
תמוז	הִיְהִיָּא	הִוְהִיָּ	זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי
אב	הִיּוֹאֵה	הִוְיֶה	הַסֵּכֶת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם
אלול	הוֹהִיָּא	הוֹהִיָּ	וַצַּדִּיקָה תִּהְיֶה לָנוּ כִּי
תשרי	יְהִיָּה	וְהִיָּה	וַיִּרְאוּ אוֹתָהּ שָׂרֵי פְרָעָה
חשון	יִהְיֶהָ	וְהִיָּ	וּדְבַשׁ הַיּוֹם הַזֶּה יִחוּה
כסלו	יֶאֱהֶה	וְיִהְיֶה	וַיִּרְא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ תְּכַנְעֵנִי
טבת	הֶאֱהִיָּ	הִיְהוּ	לִיְהוּה אֲתִי וְנִרְוֹמָמָה שָׁמוּ
שבט	הֶאֱהִי	הִיְהוּ	הֵמָּה יִמִּירְנוּ וְהִיָּה הוּא
אדר	הֶהָאִי	הֶהֱיֶה	עִירָה וְלִשְׁוֹרָקָה בְּנֵי אֲתוֹנוֹ

ע"כ בהצלחה להשגה ולתשובה שלמה מאהבה
ופתיחת מעיינות החכמה וגאולה שלמה.

ראש השנה

סדר הכוונות בכללות

בעניין סדר הכוונות בב' ימים דראש השנה^ד, אנחנו מתקנים את הזו"ן דכח"ב דכללות השנה. יש כאן עבודה רבה וצריך להתכוון היטב.

א' צריך לבנות הבחינות הנתקנות ולנסור אותם.

ב' יש בתפילת שחרית לחש וחזרה כוונות הרי"ו למתקם.

כללות הבחינות הנתקנות בראש השנה הם : יום א' פנימיות. יום ב' חיצוניות.

הפנימיות נחלקת לד' בחינות, אח' ופנים דאח', ואח' ופנים דפנים.

החיצוניות לב' בחינות, אח' ופנים.

הרי הם שש בחינות ובכל אחת מהם צריך : א'-לברר רפ"ח ב'-לתקן אותם היינו בנין הפרצופים, ג'-לנסור את אותה הבחינה.

ביום א' פנימיות : מתחילת התפילה (קרבנות זמירות יוצר) יש לברר כל הפנימיות מבי"ע ולהעלות הבירורים דרך ההיכלות עד היכל ק"ק דבריאח. (אח' ופנים דאח' ואח' ופנים דפנים דפנימיות) אע"פ שבפועל מתקנים ונוסרים ביום א' רק אח' דאח' דפנימיות בתפילה, ואח' דפנים דפנימיות בשופר - שאר הבחינות שהם פנים דאח' דפנימיות ופנים דפנים דפנימיות יושלם תיקונם והנסירה ביום ב'. הרי שנשרנו ב' בחינות כתר" ביום א'.

ביום ב' חיצוניות : מתחילת התפילה (קרבנות זמירות יוצר) יש לברר את כל החיצוניות מבי"ע ולהעלות הבירורים דרך ההיכלות עד היכל ק"ק דבריאח (אח' ופנים דחיצוניות) ולתקן ולנסור את אח' דחיצוניות בתפילה עד באהבה, וכן לתקן ולנסור תשלום יום א' פנים דאח' דפנימיות בתיבת באהבה.

ופנים דחיצוניות נתקן וננסר בשופר. וכן תיקון ונסירת תשלום יום א' פנים דפנים דפנימיות, כל זה תיקון ונסירת הכתר דרחל. הרי השלמנו נסירת שש בחינות הכתר.

וכן יש להמשיך ולנסור ביום שני את החכמה על שש בחינותיה. ושש בחינות אלו נחלקת עבודתם לב' מערכות אחור ופנים.

חכמות דאח' ופנים דאח' דפנימיות, ואח' דחיצוניות, בזכרנו לחיים וכו'.

חכמות דאח' ופנים דפנים דפנימיות, ופנים דחיצוניות, בשופר. או במלך עוזר (במנחה וערבית, תמורת השופר).

חלוקה זו תלווה אותנו בכל עשרת ימי תשובה בהמשך הנסירה, עד ערב יום כיפור.

^ד ראה הקדמת ממו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א בעץ חיים למוצאיאם. ועכשיו ב"ה גם יצאו לאור עולם שני ספרים "עטרת מרדכי", בעניין הרי"ו ועוד בעניין הריבועים הנסירה ועשרת ימי תשובה, ספרים מסודרים בדיוק רב ובטוב טעם ודעת. ע"ש.

^ה בהמשך י' ימי תשובה ננסור י' הספירות של הנוק' רחל מהז"א וביום א' של ר"ה הוא נסירת הכתר.

הבירורים מהיכל ק"ק דבריא

עתה נבאר מתי נברר בירורי הרפ"ח מהיכל קודש קודשים **דבריא** לתיקון הבחינות האלו.
א. לצורך התיקון שבתקיעת **השופר** (בחיות הפנים) מבררים הרפ"ח בתיבת **באהבה** (יום א'
אח' דפנים דפנימיות, יום ב' רפ"ח **דפנים** דחיצוניות, וכן **דפנים דפנימיות**).

ב. לצורך תיקון בחינות **האח'** נברר הרפ"ח:

1) בחינה של **אותו** יום (יום א' רפ"ח **דאח' דאח'** דפנימיות, יום ב' רפ"ח **דאח'**
דחיצוניות) בתיבת **"שמע"**.

2) ביום השני בחינת **השלמה** (של יום ראשון **פנים דאח'** דפנימיות) בתיבת
"באהבה".

הנה יש רק שש בחינות עיקריות של תיקון המצריך עליה לע"ב ס"ג דא"ק, למעשה עליה
בפועל יש רק **חמש**, מפני שבשופר **יום ב'** אנו מביאים **שתי בחינות** יחד, **פנים דפנים**
דפנימיות, ו**פנים** דחיצוניות באותה עליה לע"ס דא"ק.

אך בפועל צריך לכוון בשופר, כל בחינות הפנים **שלוש** פעמים, בתקיעות **דמיושב** כנגד פנימיות
דחיצוניות, חיצוניות דפנימיות, ופנימיות דפנימיות. ואז החשבון הוא אחרי, (אך זה עבור
אותם הבחינות) ובהמשך עד ערב יום הכפורים מסיימים את כל הנסירה.

לסיכום: יש **שש** בחינות עיקריות שצריך **לתקן ולנסור** בכתר ביום א', **ולנסור** את ששת
בחינות החכמה ביום ב', סך הכל **י"ב** בחינות לשני הימים. **אך** ביום א' נסרנו רק ב' בחינות,
ביום ב' נשלים י' בחינות. ובעשרת ימי תשובה כל יום נסירת **שש** בחינות. וביום ט' תשרי,
ערב יום כפור, ג' ספירות הוד יסוד מלכות, (**הי"ם**) שהם ח"י בחינות.

¹ כאן צריך להוסיף ולהבין שכל מה שדברנו הוא בפרצוף **בינה דז"א**. **שתקיעות דמיושב** הם עבור לחש וחזרה דשחרית. אך במוסף אנחנו עובדים בפרצוף **החכמה** והכל חוזר ונעשה גם בחכמה ועל כן החשבון שונה לגמרי. והמשכיל יבין. וכן בהמשך בעשרת ימי תשובה מתקנין בכל יום שני הפרצופים **חו"ב**. ובשבת תשובה, **בשחרית ערבית ומנחה** פרצוף **בינה**, ובמוסף **חכמה** ולזה צריך לעיין בסיכום של הרה"ג **רבי בניהו שמואלי שליט"א** בסידורו לעשרת ימי תשובה, ע"ש.

אופן התיקון והנסירה

הנה אחר שביארנו כמה בחינות עלינו לתקן וכן מקום תיקונם באיזה יום ובאיזה שלב בתפילה, צריך להרחיב באופן תיקונם. כאן נראה הבדלים בעבודה של התיקון והנסירה, שכן יש שש בחינות, ורק שתי תפילות ושופר.

ראשית צריך להבין שכל בחינה נתקנת באותה תבנית¹, והיא:

א' צריך לברר **דפ"ח** של הבחינה הנתקנת.

ב' לעלות **לע"ב ס"ג דא"ק** יחד עם בחינה מתוקנת בסוד **ולא יראו פני ריקם**.

ג' להביא מוחין החדשים **לבנות** את הבחינה החדשה, **ז"א ונוק'.**

ד' לנסור את הבחינה החדשה.

ומה שצריך להבין הוא איך נעשה את התיקון של כל בחינה בתפילות:

(1) תיקון **אח'** דאח' דפנימיות, יום **א'**. ואח' דחיצוניות, יום **ב'** – שתי בחינות אלו

יתוקנו החל מתיבת **שמע** שבה הוא בירור הרפ"ח, בתיבת **אחד** נעלה יום **א'** את הרפ"ח דאח' דאח', וביום **ב'** את הרפ"ח דאח' דחיצוניות, עם בחינת **מוחין דיניקה** בסוד **ולא יראו פני ריקם לע"ס דא"ק** להביא מוחין דאח' דאח', ותיקון **זו"ן** אלו יהיה עד תיבת **באהבה**. וזה בשני הימים בתפילת **שחרית**.

(2) **הנסירה** של **ב'** הבחינות הנ"ל היא באופן **שונה**, ביום **א'** אח' דאח' דפנימיות,

הנסירה תהיה **בי"א** תיבות של **זכרנו** לחיים וכו'. וביום **ב'** אח' דחיצוניות הנסירה **בכללות** בכוונה **ללא** תיבות תפילה (כמו בסידור **רבינו אשר** כוונה ללא תיבות תפילה רק הוראה בסידור הכוונה) המופיע בסוף תיבת **באהבה** יום **ב'**.

(3) יש להבין עניין הנסירות ומיתוק הדינים על ידי השופר, שתי נסירות אנחנו עושים

אותם בתיבת **באהבה** בתפילה ביום הראשון אח' דאח' דפנימיות וביום השני אח' דחיצוניות ואז יש דורמיטא והמוחין נכנסים **בנוק'** על ידי אימא שלא על ידי ז"א ולכן הם **דינים קשים** ולכן צריך למתק את הדינים וזה נעשה ביום הראשון בשופר כדי להביא ולתקן אח' דפנים דפנימיות אנחנו מעלים את הבינות וגבורות של אח' דאח' דפנימיות שנכנסו על ידי אימא ומוציאים אותם מהנוק' ועולים בסוד 'ולא יראו פני ריקם' ואחר כך חוזרים יחד עם הבחינה החדשה אח' דפנים גם בחינת האח' דאח' דפנימיות חוזרת ותחילה נכנסים בז"א בתקיעות ובסוף תר"ת ז"א מעביר הארה לנוק' ובונה חב"ד שלה הרי שבאים לנוק' על ידי ז"א וזה **מיתוק הדינים בשופר** וכן נעשה בבחינת אח' דחיצוניות שנתקנת ביום השני בתפילה ובדורמיטא הבינות וגבורות נכנסות בנוק' על ידי אימא שלא על ידי ז"א וזה דינים קשים ובשופר יעלו כנ"ל עם הרפ"ח דבחינות חדשות ויחזרו לנוק' על ידי ז"א וזה

¹ אופן תיקון כל ניצוץ זהה בכל עבודה ותפילה וברכה, רק בפרטות נראה שינויים בגלל אילוצי התפילות יש בחינות שיש כנגדן תפילה שלמה ויש בחינות שיתוקנו בכללות ללא אמירה שום תפילה.

כל מה שמקבלת הנוק' בראש השנה הוא ממותק על ידי השופר שזה מוחין ממותקים.

(4) תיקון בחינת פנים דאח' דפנימיות, השלמת יום א' דר"ה ביום השני בהמשך תיבת באהבה, שם נעשה כל תיקונה, היינו בירור הרפ"ח, עליה לע"ב ס"ג דא"ק הרפ"ח דפנים דאח' עם מוחין דאח' דאח' יחד בסוד "ולא יראו פני ריקם", ובזה נביא את כל המוחין, נבנה ז"א ונוק' דפנים דאח' וננסור הכתר שלה. כל זה בתיבת באהבה בלי אמירת תיבות תפילה (רבינו אשר) לפני זכרנו לחיים ביום ב'.

(5) ביום שני אחר שכבר כל בחינות האח', שהם אח' ופנים דאח' דפנימיות, ואח' דחיצוניות תוקנו וננסר הכתר שלהם, נתחיל לנסור את החכמה של ג' בחינות אלו ביי"א תיבות זכרנו לחיים וכו'.

(6) הרי ביום ב' בסוף זכרנו לחיים כל בחינות האח' כבר נגמר תיקונם ונסירת הכתר והחכמה שלהם. ויש עדיין בחינות הפנים שעוד לא התחלנו תיקונם, והם יושלמו בהמשך בתקיעות יום ב'.

(7) סדר תיקון הבחינות בשופר ביום א' אח' דפנים דפנימיות, נברר הרפ"ח בתיבת באהבה, בתקיעה א' של תשר"ת על ידי הבל השופר ודיאוי שהוא מילוי ס"ג נעורר רישא דז"א והמוחין דחכמות וחסדים העומדים על גבי הראש דז"א ונכין שפע מוחין מתוקן להעלות לע"ס דא"ק, שהוא אח' דאח' דפנימיות, והוא יעלה בסוד "ולא יראו פני ריקם" יחד עם הרפ"ח של אח' דפנים דפנימיות, ונביא צלמי המוחין החדשים עם הישנים, בהמשך התקיעות נחזיר הבחינה הישנה ונבנה הבחינה החדשה וננסור הכתר שלה בתקיעה אחרונה של תר"ת.

(8) וכן בתקיעות ביום שני פנים דחיצוניות. והשלמת יום א', פנים דפנים דפנימיות, נברר ב' הרפ"ח אלו בתיבת באהבה, ובתקיעה הראשונה של תשר"ת על ידי הבל השופר ודיאוי שהוא מילוי ס"ג נעורר ונכין שפע מוחין מתוקן של ב' בחינות להעלות לע"ב ס"ג דא"ק יחד עם ב' הרפ"ח בסוד "ולא יראו פני ריקם".

(9) כאן צריך לשים לב לשינויים, עבור פנים דחיצוניות על ידי הבל השופר שהוא מילוי ס"ג. א', לעורר הכלים דחב"ד, ב' וכן לעורר המוחין דאבא שהם על גבי רישא דז"א, ג', להוציא המוחין דאימא מהנוק' ד', ולהוציא גבורות הכתר מהכתר, והשאר בחכמה. שכן כבר נסרנו החכמה כל בחינות אלו דאח' דחיצוניות. וכן הרפ"ח של פנים דחיצוניות. כל זה ע"ג רישא דז"א.

(10) אך עבור פנים דפנים דפנימיות, נעלה בסוד ולא יראו פני, על ידי הבל השופר שהוא מילוי ס"ג. א' להוציא מהז"א את האח' דפנים דפנימיות שתוקן יום א', ב' צלמי המוחין דאז"א הם בז"א, ב', והגבורות בנוק' בכתר שלה, והרפ"ח דפנים דפנים דפנימיות. כל זה על גבי רישא דז"א.

(11) כאן יש לתפוס ראש להבין היטב מה עולה ומהיכן הוצאנו אותם. אחר שכל הבחינות אלו על גבי רישא דז"א נעלה לע"ב ס"ג דא"ק עם הרפ"ח.

12) נגרום זיווג דע"ב ס"ג דא"ק נביא ונוריד את המוחין החדשים עם הישנים, ח' בחינות מוחין, ד' ישנים וד' חדשים, נבנה את הבחינות בהמשך התקיעות וננסור אותם בתקיעה האחרונה של תר"ת, וכאן את הנסירה נעשה לספירת הכתר וכן לחכמה של כל הבחינות חדשות עם הישנות ג' החזרות, וה' נסירות.

13) אח' דחיצוניות כתר וחכמה נסורים רק להחזיר. אח' דפנים דפנימיות הכתר נסור, וננסור החכמה. ומהבחינות החדשות פנים דחיצוניות, ופנים דפנים דפנימיות ננסור גם הכתר וגם החכמה. ע"כ, הרי ד' בחינות. סיימנו כל מלאכת התיקון והנסירה של ב' הימים דראש השנה. אך יש עדיין מנחה שאז הוא כלים אמצעיים, ובשחרית עשינו כלים פנימיים, ובערבית כלים חיצוניים.

14) הרי ביארנו בכללות תבנית ואופן תיקון כל הבחינות בראש השנה יום א' וב'. הראת לדעת איך במקום שיש תפילה או אמירה של זכרנו, משתמשים בהם לתיקון, ובהעדר תפילה או אמירה נעשה זאת באופן אחר כמו שעשינו תיקון ונסירה פנים דאח' בבאהבה, והתיקון בשופר.

15) מה שנשאר לנו לעשות אחרי הקדמה זו ללמוד אופן התיקון בסידור, כל בחינה במקומה, ולחזור על זה כמה וכמה פעמים ובע"ה תוכל להתחיל לכוון בפועל.

16) נה"ש דף ל"ט ע"ד: ... לר"א בר"ה תחילת תיקון והמשכת המוחין דאב"א לזו"ן הכוללים דזו השנה הנכנסת ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן דשנה שעברה והמשכת החסדים וזיווג דש"ת לזו"ן דשנת אשתקד ... ע"כ ע"ש. הרי שהעבודה בכללות היא במשך ג' שנים כמו תיקון דכ"ד שעות ע"ש. וראה שערי רחמים א' שא' ר"ל.

טבלת סיכום הנסירות

זיכרונות		פנימיות				
פנים	אזז'	פנים דפנים	אזז' דפנים	פנים דאזז'	אזז' דאזז'	
באהבה יום ב'	שמע יום ב'	באהבה יום ב'	באהבה יום א'	באהבה יום ב'	שמע יום א'	בירור רפ"ח
שופר יום ב'	עד באהבה יום ב'	שופר יום ב'	שופר יום א'	באהבה יום ב'	עד באהבה	תיקון מוחין
שופר יום ב'	באהבה יום ב'	שופר יום ב'	שופר יום א'	באהבה יום ב'	זכרנו יום א'	נסירת כתר
שופר יום ב'	זכרנו יום ב'	שופר יום ב'	שופר יום ב'	זכרנו יום ב'	זכרנו יום ב'	נסירת חכמה

מיתוק הדינים על ידי השופר

יש להבין עניין הנסירות ומיתוק הדינים על ידי השופר, שתי בחינות שהם אח' דאח' דפנימיות ביום הראשון, וכן אח' דחיצוניות ביום השני. אנחנו מתחילים את הנסירה שלהם בתיבת באהבה בדורמיטא, שכל המוחין שנכנסו בז"א בתפילה ביום הראשון **אח' דאח' דפנימיות** וביום השני **אח' דחיצוניות** יוצאים מתוך הז"א ואז מוחין דחכמות וחסדים עם הנה"י דאבא **עומדים על גבי רישא דז"א** (וזה כך ישאר עד תקיעה ראשונה של תשר"ת) והמוחין דבינות וגבורות שנכנסו על ידי אימא נכנסים עם הנה"י דאימא בנוק' בעשר ספירות דלאה עד שליש עליון דת"ת, ומשליש עליון דת"ת עד הנה"י בעשר ספירות דרחל על ידי אימא **שלא על ידי ז"א** ודבר זה הוא נקרא שהם דינים קשים.

ולכן צריך למתק את הדינים וזה נעשה על ידי שיכנסו בנוק' **על ידי ז"א**. הנה ביום הראשון בשופר כדי להביא ולתקן **אח' דפנים דפנימיות** אנחנו מעלים את הבינות וגבורות של **אח' דאח' דפנימיות** שנכנסו על ידי אימא **ומוציאים אותם מהנוק'** ועולים בסוד ולא יראו פני ריקם **יחד** עם החכמות וחסדים שעל גבי רישא דז"א, וגם עם הרפ"ח **דאח' דפנים** ועולים עד **ע"ב ס"ג דא"ק**, ובזיווגם נולדים מוחין חדשים של **אח' דפנים** ויחד עם המוחין דאח' דאח' **חוזרים יחד** ותחילה נכנסים כולם בז"א על ידי התקיעות, **ובתקיעה האחרונה** של תר"ת ז"א **מעביר הארה לנוק' ובונה חב"ד שלה**.

הרי שבאים לנוק' על ידי ז"א וזה מיתוק הדינים בשופר **וכן נעשה בבחינת אח' דחיצוניות שנתקנת ביום השני** בתפילה ובדורמיטא הבינות וגבורות נכנסות בנוק' על ידי אימא **שלא על ידי ז"א** וזה דינים קשים **ובשופר יעלו כנ"ל** עם הרפ"ח דבחינות חדשות ויחזרו לנוק' **על ידי ז"א** ובוזה כל מה שמקבלת הנוק' בראש השנה הוא ממותק על ידי השופר שזה מוחין ממותקים.

ראה ביאור המאמר בשעה"כ דינין תקיפין ברישא ונייחין בסיפא. וגם ביאור הפסוק יהי שם השם מבורך. מ"ב קשה ברישא ורך בסיפא.

ועוד יש להבין ששאר הבחינות הם באות באופן אחר ללא דורמיטא וכניסה בנוק' על ידי ז"א ולכן שאר הבחינות הן מתוקות מעיקרן. התבונן ותבין נפלא איך בראש השנה הכל מתמתק והנוק' מקבלת דינים ממותקים.

וצריך עוד להבין שהז' גבורות גם כן עולות ומתמתקות ונסירות מתוקות, ומזה נבין עניין מיתוק הגבורות בעשרת ימי תשובה שצריכים להוסיף החל מהיום השביעי בתיבת חפץ ג' מיני מיתוקים, נבארם בע"ה בהמשך בעניין הנסירה בעשרת ימי תשובה.

תקיעת השופר

הנה כאן נרחיב מעט בעניין עבודת התקיעות^ה, לעיל אמרנו שכל בחינה צריכה להיתקן באותה תבנית, והוא בקיצור.

א' לברר רפ"ח של הבחינה הנתקנת,

ב' להכין בחינה שכבר מתוקנת כדי להעלות אותה **לע"ב** ו**ס"ג** דא"ק יחד עם הרפ"ח בסוד "ולא יראו פני ריקס", וכן להעלות הגבורות מהנוק'.

ג' עליה לע"ב ס"ג דא"ק לגרום לזיווג והורדת הבחינות החדשות עם הישנות.

ד' לבנות הזו"ן, ולנסור אותם.

נרחיב כאן יותר וצריך להבין **שעיקר הכוונות** בתקיעות הן בתקיעה הראשונה של תשר"ת ובתקיעה האחרונה של תר"ת, ביארנו לעיל שברור הרפ"ח של הפנים הנתקנים על ידי השופר יהיה בתיבת **באהבה**, ואז מתחילת התקיעה הראשונה נכווין כמה כוונות והן:

יום א' על ידי הבל השופר^ט שהוא מילוי ס"ג והוא וד י או י

א'- לעורר הכלים דחב"ד דמ"ה וב"ן דמ"ה דז"א. **דאח' דאח'** דפנימיות (של מוחין דאבא חכמות וחסדים הנמצאים על גבי רישא דז"א כבר מתיבת באהבה).

ב'- לעורר גם את המוחין של בחינה הנ"ל העומדים גם כן **על גבי רישא דז"א**, שכן מוחין לא פעילים הם בתרדמה.

ג'- להוציא צלם מוחין דאימא דאח' דאח' דפנימיות (יום א') מתוך הנוק'.

ד'- להוציא מהנוק' מהכתר שלה את **הז' גבורות** להעלותם עם צלם דאבא ודאימא על גבי רישא דז"א, ולחברם צלם דאבא ודאימא ועם הגבורות והרפ"ח (כל זה הכנת העליה).

ה'- להעלות כל הבחינות הנ"ל והם ב' צלמים **דאח' דאח'** דאז"א והז' גבורות עם הרפ"ח **דאח' דפנים** (יום א') בסוד ולא יראו פני ריקס' עד ע"ב ס"ג דא"ק דרך המדרגות ולגרום שם לזיווג ע"ב ס"ג דא"ק, להוריד משם דרך המדרגות הבחינה החדשה **י' ספירות דמ"ה וט'**

^ה **הנה** על ידי שמיעת קול השופר נתקן בחינת חטא אדם הראשון שנאמר לו "כי **שמעת** לקול אשתך" צריך לשמוע קול שופר. **מו"ר הרב מרדכי עטיה**. והוסיף חכם **מנחם פרג' הי"ו**. "בו יתוקן חטאה" גימ' **השופר**. שופ"ר בא"ת ב"ש **בפ"ג** גימ' **צ"א**. הו"ה **אדנ"י** יחוד קובה"ו.

^ט של התקיעה הראשונה של תשר"ת כנ"ל שבה העבודה גדולה.
^י עניין עליית השפע בסוד ולא יראו פני ריקס נתבאר באורך במטבע ברכה וכאן בקיצור צריך להבין שמה שאנחנו מעלים כאן עולה עד אז"א, ואז"א מעלים מה שקבלו בקבלת השפע מא"א לא"א וכן על דרך זה כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו עד ע"ב ס"ג דא"ק.

ספירות דב"ן לבנות הפרצופים העליונים עד או"א ולחבר הישנות"ע עם החדשות ולהעמיד המוחין כולם על גבי רישא דז"א, בסוד כסא של ד' רגלים. ע"כ בתקיעה ראשונה.

ו'- **ומכאן** בניין הז"א בהמשך התשר"ת תש"ת תר"ת, **בשברים תרועה** של תשר"ת ראשון, יש המשכה מיוחדת של **שמאל ישן** שנכנס לבג"ה, אך באותה כניסה נכנסים גם גבורות דדעת **שלא במקומם** לכן בתרועה מוציאים אותם ומחזירים אותם למקומם. בסוד "עלה אלהים בתרועה". בתקיעה אחרונה של תשר"ת ראשון. מכניסים המוחין לחב"ד דז"א.

ז'- **בתש"ת** נכניס המוחין חדשים עם ישנים לחג"ת דז"א, בתר"ת יכנסו בנה"י דז"א ובתקיעה אחרונה של תר"ת ז"א יאיר לחב"ד דנוק'. אחר זאת, נחזיר הגבורות שעלו, למקומם. וננסור הבחינה החדשה.

ח'- עד כאן ביארנו העבודה של תקיעות **יום א'** וזה עושים ג' פעמים בתקיעות **דמיושב**. וכן ג' פעמים **במוסף**. **במלכויות**, כנגד פרצוף **חיצון**, פנימיות דחיצוניות. **שופרות**, כנגד פרצוף **אמצעי**, חיצוניות דפנימיות. **זכרונות**, כנגד פרצוף **פנימי**, פנימיות דפנימיות.

ט'- כל התקיעות דמיושב הן עבור שחרית"ל **לחש וחזרה**, וזה של פרצוף **הבינה**, אך במוסף נעשה הכל **פעמים** בלחש ובחזרה, בפרצוף **החכמה**.

ביום ב' העבודה קצת יותר ארוכה שכן יש ב' בחינות שמתקנים ויש ב' בחינות שעולות בסוד "ולא יראו פני ריקם" וצריך לשים לב מהיכן מוציאים את המוחין ומהיכן מוציאים את הגבורות שכן יש בחינות **שכבר נסרנו את החכמה**,

יום ב' על ידי הבל השופר שהוא מילוי ס"ג והוא וד י או י.

א'- לתקון **פנים דחיצוניות** אשר את הרפ"ח ביררנו בתיבת באהבה, צריך על ידי השופר לעורר את **הכלים** דחב"ד ולעורר המוחין שעל גבי רישא, להוציא את המוחין דאימא מהנוק"י ולחברם עם המוחין דאבא ולהוציא את הגבורות מהכתר את הכתר ומהחכמה שאר הגבורות שכן בחינת אח' דחיצוניות **כבר נסרנו את החכמה**. הרי בחינת החיצוניות **מוכנה לעליה**.

ב'- להשלמת תיקון יום א' **פנים דפנים דפנימיות**, להעלות בסוד "לא יראו פני ריקם" את המוחין דאו"א דאח' **דפנים** דפנימיות שתוקנו אתמול בשופר והם נמצאים בז"א. והגבורות בכתר דנוק'. והרפ"ח של פנים דפנים ביררנו בתיבת באהבה. הנה גם הפנימיות **מוכנה לעליה**. ג'- הרי כאן ב' **בחינות** מוכנות לעליה לע"ס דא"ק להביא את השלמתם, א'- חיצוניות והם המוחין דאו"א דאח' דחיצוניות והגבורות והרפ"ח דפנים דחיצוניות. ב'- פנימיות והם המוחין דאו"א דאח' **דפנים** דפנימיות והגבורות והרפ"ח דפנים דפנים דפנימיות.

ד'- עכשיו יעלו כל בחינות אלו למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק. ושם יהיה זיווג, וירדו המוחין"י החדשים י"ס דמ"ה וט' ספירות דב"ן. לבנות את כל הפרצופים העליונים וירדו ויעמדו על גבי רישא דז"א.

ה' - כל זה התחיל בהבל השופר בתקיעה הראשונה של תשר"ת הראשון, ועד עתה שעומדים בסוד ח' בחינות - ד' ישנות או"א דאח' דחיצוניות וכן או"א דאח' דפנים דפנימיות וד' חדשות או"א דפנים דחיצוניות ואו"א דפנים דפנים דפנימיות, כולם על גבי רישא דז"א.

ו' - שברים תרועה, הבחינות שמאל ישן היינו בג"ה דאח' דחיצוניות ובג"ה דאח' דפנים דפנימיות יכנסו לבג"ה דז"א וכן גם דת"י דגבורות הדעת של בחינות אלו יכנסו שם. והיות שאינו מקומם יחזרו לצאת בתרועה. בסוד ט' "עלה אלוהים בתרועה", ובתקיעה אחרונה של תשר"ת הראשון מכניסים כל המוחין בחב"ד דז"א ישן וחדש חיצוניות ופנימיות כל אחד במקומו.

ז' - בתש"ת יידחו לחג"ת דז"א ישן וחדש חיצוניות ופנימיות כנ"ל, ובתר"ת יכנסו לנה"י דז"א, והז"א יאיר בתרועה אחרונה דתר"ת לחב"ד דנוק' של כל הבחינות כנ"ל,

ח' - ואז הגבורות הישנות שעלו של הבחינות שתוקנו וננסרו יחזרו למקומם, והם אח' דחיצוניות הכתר לכתר והשאר לחכמה ואין נסירה. והאח' דפנים דפנימיות לכתר והוא נסור וכאן ננסור החכמה. ושאר הבחינות החדשות שהם פנים דחיצוניות ופנים דפנים דפנימיות ננסור גם את הכתר וגם את החכמה.

הרי שעיקר העבודה בתקיעה ראשונה של תשר"ת ובתקיעה האחרונה של תר"ת. סיימנו ביום ב' לנסור בכל הבחינות את הכתר והחכמה, המשך הנסירה היא בעשרת ימי תשובה כל יום בחינה אחת, עד ערב יום כיפור, שאז ננסור ג' בחינות הי"ם הוד יסוד ומלכות. ע"כ.

וצריך הרבה תירגול בסיכום וכן בסידור במקביל.

^א צריך להבין שהבחינות הישנות אינם עולות למעלה רק מה שמתייחס אליהם, שכן השמות רואים אותם רק מאו"א ובזו"ן, ויש בחינות של שפע לפרצופים העליונים שמעלים אותו ל-לא יראו פני ריקס.

^ב ראה לקמן הרחבנו בזה.

^ג לכאורה היינו צריכים לעשות שלושים תקיעות ללחש ועוד שלושים לחזרה, אך עושים רק שלושים ללחש וחזרה יחד.

^ד ספירות העליונות שהיו בלאה להוציאם מהכתר והתנה"י להוציא מ' ספירות דרחל. אך הריבועים אינם יוצאים מרחל רק הז' שקבלה מלאה. נראה המשך עבודה זאת בעשרת ימי תשובה ביום הז'.

^ה ראה באתי לגני א' עמ' נ"ט ע"ב. חלוקת השפע בירידה.

^ו ראה לקמן הרחבנו בזה.

טבלת התקיעות בקיצור

יום א': להעלות אח' דאח' דפנימיות להביא אח' דפנים דפנימיות.
יום ב': להעלות אח' דחיצוניות ואח' דפנים דפנימיות

3 פנימיות דפנימיות(פנימי) מוסף שופרות	2 חיצוניות דפנימיות(אמצעי) מוסף זכרונות	1 פנימיות דחיצוניות(חיצון) מוסף מלכויות	
תשר"ת	תשר"ת	תשר"ת	מיושב 1 ←
תש"ת	תש"ת	תש"ת	מיושב 2 ←
תר"ת	תר"ת	תר"ת	מיושב 3 ←

להביא פנים דחיצוניות ופנים דפנים דפנימיות.

הדגשנו את הת של תשר"ת התקיעה הראשונה, וכן הת האחרונה של תר"ת להורות ששם עיקר הכוונות ראה לעיל.

כוונת שברים תרועה

הנה יש כוונה מיוחדת ב-**שברים תרועה**, בחינות המוחין של **שמאל ישן** היינו ביום א' בג"ה דאח' דאח' וביום ב' בג"ה דאח' דחיצוניות ובג"ה דאח' דפנים דפנימיות יכנסו בשברים לבג"ה דז"א וכן מצטרף גם דת"י **דגבורות הדעת** של בחינות אלו יכנסו בבג"ה דז"א. והיות וגבורות דדעת נכנסו ושם אינו מקומם לכן נכוין **בתרועה** שיחזרו ויצאו משם. בסוד "עלה אלוהים בתרועה".

שעה"כ דף צ"ח סוע"ד: אח"כ הם השברים... ועל ידי השברים יורדין אותם התרין מוחין **בינה ועטרא דגבורה** תוך רישא דז"א ממש בסוד מוחין פנימיים ואלו **מקדימין לכנס בו טרם מוחין הנקר' חכמה ועטרא דחסד לפי שר"ה הוא יום הדין**... ונמצא כי ע"י תקיעת השברים נכנס הוד דאימא ובתוכו תרין מוחין שמאליים שהם בינה ועטרא דגבורה לתוך רישא דז"א והוד דאימא יש בו ג"פ כנודע ומתפשטים בג' ספי' שבקו שמאלי דז"א שהם **בינה וגבורה והוד** ונודע כי מן ההוד דז"א נעשה **מוח הבינה והגבו' דנוק'** נמצא כי ע"י **תקיעת שברים** כבר התחיל להיות אל המל' בחי' מוחין... גם ניתן מוח הבינה והגבורה במל'.

הרי היות ר"ה יום הדין לכן מתחיל קו שמאל להכנס בז"א וגם מאיר בנוק' ויורד עמו **עטרא דגבורה** אך בלא לבושו ונכנס לההוד דאימא, ואחר שיעשה גם מוח בינה ודעת דגבורה **בנוק'** **בתרועה** יחזרו הגבורות למעלה וצריך להבין מה נעשה עם הדעת דנוק' שהאירו בה.

סידור ראש השנה יום א' דף ס"ה ע"ב וכן יום ב' דף ע' ע"ב: **שברים** דתשר"ת א': יכוין להמשיך בג"ה ודת"י דגבורות דב' צלמים (או"א) דאח' דאח' דפנימיות להודות דאו"א ומשם להמשיכם לבג"ה דז"א דאח' דאח' דפנימיות, **ומפרק אחרון** שבהם שנתפשט בהוד דז"א יכוין לתקן ולהמשיך **מוח בינה** לבניה דאחור **דנוק'** וגם **מוח הגבורות לדת"י דגבורות** דדעת דאחור **דנוק'**. ע"כ.

הרי שמכוונים להכניס גם **הבג"ה** דאח' דאח' דפנימיות וגם הגבורות דדעת לבג"ה דז"א, ומפרק תחתון לבנות את **הבינה דנוק'** וגם **גבורות דדעת** דנוק'. וכאמור מיד כאן **בתרועה** מעלים את הגבורות דדעת מתוך הז"א להחזירם למקומם. ובהמשך נבאר האם מה שנבנה מהם בנוק' גם זה מתבטל או נשאר ובוזה נראה מחלוקת.

סידור ראש השנה יום א' דף ס"ה ע"ב וכן יום ב' דף ע' ע"ב: **תרועה** דתשר"ת א': יכוין לסלק את המוחין דדת"י דגבורות המלוכשים בהודות דאו"א שבבג"ה דז"א **ולהעלותם** ע"ג רישא דז"א. (זה שלב ראשון) ויכוין לחבר המוחין **דדת"י דגבורה דאבא עם דת"י דחסדים ולהלבישם ביסוד דאבא** ודת"י דגבורות דאימא יכוין לחברם עם דת"י דחסדים ולהלבישם ביסוד דאימא שעל גבי רישא דז"א... ע"כ ע"ש.

ראה ביום ב' שם כתוב בקיצור יותר. אך מה שצריך להבין שמוציאים הגבורות דדעת שנכנסו בהודות, ומעלים אותם על גבי רישא דז"א ומכניסים אותם ללבוש יסוד דאו"א וכך יכנסו בהמשך תוך ז"א. וזה בסוד **"עלה אלהים בתרועה"** שזה בחינה של סדר שלא ישלוט הדין

יותר מדי כמו בבריאת העולם שרצה לברא במידת הדין ושיתף מידת הרחמים ועוד ראה אם נראה רמז לזה בזוה"ק פ' אמור כך נלע"ד.

נה"ש דף ל"ח אע"א... וע"י השברים מתלבשים הבינות והגבורות דמוחין החדשים בהוד דתבונה ונכנס הוד דאימא עם המוחין בקו שמאל דפרצוף חב"ד העליון ג' פרצופים התחתונים הנז' דז"א. וע"י התרועה מתלבשים חכמות בנצח דאימא וחסדים ביסוד ומושכים אצלם ביסוד דאמא את הגבורות שנתלבשו בהוד... ע"כ ע"ש.

הרי איך מבואר שהחכמות מתלבשים בנצח והחסדים ביסוד ומושכים אליהם את הגבורות דדעת שהיו ונכנסו בהוד דאימא.

טוב שם עמ' כ"ז אות ל"ג... ע"ש שמאריך וכתב נמצא מכל הנז"ל דעיטרא דגבורה נכלל בבינה דז"א, ומטעם זה יכול ליכנס דת"י דגבורות בבג"ה דז"א ומשם יוצאים בדעת דנוק', וזהו מ"ש בשעה"כ ונדע כי מהוד דז"א נעשה מוחין בינה וגבורה בנוק' ע"ש. ועוד דאם היה יורד דת"י דגבורות בכלים דז"א היה נשאר החסדים דע"ג רישא דז"א בלי לבוש, שעטרא דחסדים וגבורות נתלבשו בג' כלי דעת... אם כן אם היה יורד דת"י דגבורות היה צריך לירד **חצי כלי דדעת** כדי שלא ישארו החסדים בלי לבוש, **וחצי כלי לא מצאנו בדברי הרב שיורד**, עיין הוראת שע"ה דף כ"ג ע"ב. ואם תאמר שירד כל הכלי עם עיטרא דגבורה, זה אי אפשר, דנשארו החסדים בלא לבוש למעלה, אבל עיטרא דגבורה כיוון שהוא דין עם ההוד הוא דין... בשברים לפי שר"ה הוא יום הדין, לכן אלו השנים שהם דינים נכנסים תחילה בכלים דהוד דז"א, ומשם ניתנים בדעת דנוק'... ע"ש באורך.

תחילה מתפלא איך יכנסו הגבורות להוד דז"א ולא יכול להיות שירדו הגבורות עם לבוש שכן החסדים ישארו בלא לבוש וגם חצי לבוש לא מצאנו שמתחלק.

שערי רחמים ב' ש' ש"ו... שואל על שעה"כ שהוא יום דין לכן אלו השניים בינה ועיטרא דגבורה נכנסים תחילה, ואם כן למה רק הבחינות הישנות אח' דאח ולמה לא כתב שגם אח' דפנים יכנס... ע"כ.

תשובה: נראה מדברי הרב שהבינות וגבורות דאח' דאח' שעלו למעלה למ"ן להביא ב' מנצפ"ך אלו דווקא נקראים דינים והם עצמם כתב הרב עליהם אותם התרין מוחין בוי"ג תוך רישא דז"א אבל שמאל דאח' דפנים הם מתוקים ואינם גבורות חזקים לכן ממשיכין דווקא בינות וגבורות דאח' דאח' דפנימיות מהרה"ג שד"ה יצ"ו. ראה שם בהמשך שדן אמר המגיע בעניין מה שכתב **עלי נהר ונהר שלום**. ע"ש.

וראה שם גם שאלה ש"ח.

עוד צריך להבין האם בהוצאת הגבורות דדעת גם הדעת מצד הגבורות דנוק' מתבטל גם כן הוא שהוא נשאר קיים.

עלי נהר עמ' ס"א אות י"א... עוד מצאתי שינוי א' בתקיעות בב' **סדרים** שבידינו, שבסדר א' כתוב אחר **התר"ת** שנמשך לחב"ד דנוק' כתוב שם להמשיך מוחין **דגבורות** לדעת דנוק' דמוחין החדשים **לבד** ודת"י **דחסדים** דמוחין **חדשים**

והישנים. וטעמם **דדתי** דגבורות דהישנים **כבר המשכנו לה בשברים** דתשריית [לדעת דנוק'] **ואפילו** שכבר נסתלקו מתוך ז"א בתרועה דתשריית הא' מיהא דעת דנוק' [הנז'] כבר לקח הארה **ונתקן מצלם** זה [דדתי דגבו' הישנים, מה שאין כן בדתי דחסדים]

ובסדר של ש"ש ז"ל כתוב מוחין דחסדים וגבורות דאחור ופנים **לדעת דנוק'**. דס"ל דכיון שחוזר ומסתלק **בתרועה ודאי נחסר הארה זו מדעת דנוק'** ואחר כך כשמתפשט ודאי שלוקח דעת דנוק' הארה אף מגבורות הישנים לדעתה. **ודע** דהא דכתב ש"ש ז"ל דבשברים דתשריית נמשך בקו שמאל מוחין דקו שמאל דהישנים עד למטה עד בינה ודעת דנוק' ומוחין **החדשים** ד-ג' קוים וגם ב' קוים דימין ואמצעי דהישנים נמשכים בתשריית בחב"ד ובתשיית בחג"ת ובתריית בנה"י ואחר כך בחב"ד דנוק', **ה"ט דאיכא תרתי לישני** בדברי הרב... ע"כ ע"ש.

הרי שראה שיש שני סידורי שא' שמה שהמשכנו את הדעת דגבורות לנוק' זה נשאר ולכן ממשיך בתר"ת רק לחסדים בלבד שניהם ולגבורות רק חדש ולא ישן שיש לה עדיין משברים שנשאר בה ולא הסתלק. **ולפי הסידור השני של הרש"ש** נראה שצריך להמשיך מחדש שהסתלק יחד עם יציאת המוחין דגבורות דדעת מהז"א.

פרי עץ הגן עמ' י"ד יכוין לסלק מוחין דדתי דגבורות דאח' דאח' דפנימיות המלוכשים בהודות דאוי"א שבבג"ה דז"א ולהעלותם ע"ג רישא דז"א, ויכוין לחבר מוחין דדתי דגבורות דאבא עם דתי דחסדים המלוכשים ביסוד דאבא שע"ג רישא דז"א ולחבר דתי דגבורות דאימא עם דתי דחסדים דאימא המלוכשים ביסוד דאימא שעל גבי רישא דז"א.... ע"ש.

הרי שעולות הגבורות בין דאבא בין דאימא ומתחברות עם החסדים ביסודות דאוי"א ומה שנשאר להבין בעניין הדעת דנוק'.

פרי עץ הגן עמ' ט"ו תרועה אחרונה דתר"ת יכוין לדחות יסוד דארבע צלמים דאוי"א דאח' דאח' דפנים דפנימיות לדתי... גם יכוין לתקן ולהמשיך דתי דחוי"ג דאח' דאח' דאח' דפנים דפנימיות לדעת דרחל הנז'. ע"כ.

הרי שבונים כאן את דעת דרחל **בכל בחינותיו** משמע מזה שבהסתלק הגבורות בתרועה **הסתלקה** גם הארה **לדעת דנוק'** ודלא כמ"ש **בסידור**.

סידור ראש השנה דף ס"ז ע"ב יכוין להמשיך גבורה דדעת דאח' דפנים ומוח דחסדים דאח' דאח' ודאח' דפנים לדעת דנוק'.. ע"כ.

הרי שלפי הסידור אח' דאח' דגבורות דדעת לא בונים דעת דנוק' כנגדו שנשאר מאז השברים תרועה של תשריית הראשון.

למסקנה על פי שמלמדנו מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א יש לכווין כמו פרי עץ הגן, שמשתלק יחד עם הגבורות דדעת גם הדעת ובונים מחדש בתקיעה אחרונה דתר"ת.

באיזה בחינות העבודה בראש השנה

למעלה בכללות עברנו על שלבי העבודה כאן ננסה להעמיק קצת יותר בעניין הבחינות הנתקנות וזמן תיקונם.

נה"ש דף ל"ט ע"ד ... הנסירה שבר"ה **לשנת הזמנים**, ושכל לילה לימי ו' ימי **בראשית**, ולרבי **אליעזר** בר"ה תחילת תיקון והמשכת **המוחין דאח' באח' לזו"ן** הכוללים **דזו השנה הנכנסת, ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן דשנה שעברה**, והמשכת החסדים וזיווג דשמחת תורה [שמיני עצרת] לזו"ן **דשנת אשתקד** ... ע"כ ע"ש. ראה **שערי רחמים א' שאלה ר"ל**. וכן **שערי רחמים ב' שאלה שד"מ**.

הנה חטא אדה"ר היה **בפרצוף הזמנים**, ובה היה עיקר עבודתנו בראש השנה, וכידוע כשיש תיקון בבחינה גדולה עובדים בה בכוונה ושאר הבחינות נתקנות ממילא בכללות, ולכן וודאי שמתקנים גם במקביל את **פרצוף הימים**, ללא כוונות. בהמשך נבין בע"ה שזו"ן אלו הנתקנים הם **דכח"ב דזו"ן**. ועוד שאנחנו עובדים בראש השנה ועד שמיני עצרת בא"ק ואבי"ע של **גבורה**. וזה פרט של **הכח"ב** שעובדים בו לכל השנה. וצריך להאריך.

הבירורים הנבררים **והעולים בהיכלות** (בקרבנות זמירות יוצר) בראש השנה הם כללות ז' מלכים של **כח"ב דכללות השנה**. צריך לברר **רפ"ח דכללות כח"ב דז' מלכים** של יסוד דהוד דהוד דיסוד"י (ראש השנה **תשע"ט**). אח' ופנים **דאח' דפנימיות**, ואח' ופנים **דפנים דפנימיות ביום ראשון**. אח' ופנים דחיצוניות, **ביום שני דחיצוניות** :

וביום הכפורים, אח' ופנים דפנימיות וחיצוניות **דפנימיות הגמור**. והו"ק דמלכים של השנה נתקן בהמשך **י"ב חדשים** בתפילות...

עין **שערי רחמים ב' ש' רפ"ט** וכן **תו"ח דף קמ"ה ע"ב**. עין עוד **שעה"כ דף ע"ו ע"ב** בית מועד ... עניין המועדים והזמנים אלו ולפי הזמן אם בחסד אם בגבורה או בת"ת ... לפי העת והשעה ... ע"כ.

ראה **שעה"כ דף ע"ו ע"ב הגוב"י ט'** וז"ל: ... נ"ב אמר מאיר נ"ל שהם הספירות המקוריות **דאריך**, וכך זכיתי למצוא בשער תקיעת שופר שאמר שם כי **לפי שמועד, דר"ה בבחינת גבורה דא"א**, ולכן **העליות הכל בבחינת גבורה**. א"ק ואבי"ע דגבורה כנזכר ... וצריך עיון מה הבחינה שאנו מתקנים **בפועל בכוונה**, ומה הבחינות הנתקנות **ממילא**. וראה גם סיכום בעניין הכוונה המיוחדת ברי"ו בתיבת **'אתה'** לקמן לפי רבי שאול.

¹⁷ בכל שנה כאן צריך לשנות הכתובת בכל זאת כתבתי את השנה המתאימה לכתובת בסגריים.

למה יש ג' מערכות של תקיעות

הנה מתעוררת שאלה: בתקיעות דמיושב כתב בסידור הגהה דף ס"ה ע"א וז"ל: תשר"ת ראשון הוא בפנימיות דחיצוניות... תשר"ת שני בחיצוניות דפנימיות... תשר"ת שלישי הוא בפנימיות דפנימיות... ולפי מה שאנו אומרים, שתקיעות דמיושב הם כנגד"ח שחרית לחש וחזרה יחד. אם כן צריך להבין שגם בלחש וחזרה שחרית יש לראות ג' בחינות אלו?

והתשובה היא: כן ודאי שצריך לראות בנסירה ב-באהבה ג' בחינות, וכמו שכתב הרב פתח עיניים דף ל"ז ע"ג ד"ה דע: ... תיקון הנוק' בתיבת באהבה הוא לכל ג' בחינות, פנימיות דחיצוניות, חיצוניות דפנימיות, פנימיות דפנימיות. וכן כאן צריך להבין שיש נסירה של ג' בחינות¹. אך בתיקון הנוק' בא"ט ב"ח אינו כן אלא רק פנימיות דפנימיות. ונוק' דשאר הבחינות נתקנות באופן אחר.

שעה"כ דף צ"ו ע"א: ... כתב הרב בענין תיקון הנוק' דפנימיות דחיצוניות וז"ל: והנה נתקנה ונבנית הנוק' בסוד פרצוף בהיותה אח' באח' ע"י ג' אלפי"ן אלו... ע"כ.

זה השלב הקודם הנעשה באלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב וזוהי בחינת בנין הנוק' (כמו שעושים אטב"ח בפנימיות דפנימיות) של פנימיות דחיצוניות. שכן בנין הנוק' באטב"ח הוא כאמור רק לבחינת פנימיות דפנימיות וכאן זה מעין אטב"ח ונבנית כך בפנימיות דחיצוניות.

וגם בבחינת חיצוניות דפנימיות יש בסידור בחינה כזו של בנין הנוק'. באל עליון, כתר. בטובים, חו"ב. וזוכר חסדי אבות, חג"ת. ומביא גואל, נה"י.

הרי בנין שונה של ג' בחינות נוק'. אך הנסירה ב-באהבה היא לשלושת הבחינות יחד. ונראה שם נסירה אחת וצריך להבין שהיא לג' בחינות הנ"ל.

פתח עיניים דף ל"ד ע"ג סוד"ה עוד: ... כאמור בנין הנוק' באטב"ח הוא רק בפנימיות דפנימיות דווקא... ועיין פתח עיניים דף ל"ז ע"ג ד"ה גם דע... תיקון הנוק' (הנסירה) בתיבת באהבה הוא לכל ג' הבחינות... ע"ש.

ועוד צריך להבין לפי זה שבמנחה וערבית שאנו עובדים רק בבחינת פנימיות דפנימיות, צריך לעשות נסירה אחת וגם תמורת השופר, במלך עוזר ומושיע ומגן, ותהיה רק בבחינת פנימיות דפנימיות².

¹ לכאורה היינו צריכים לעשות שלושים עבור לחש ושלושים עבור חזרה כמו שעושים במוסף, אך מה שעושים רק שלושים עבור לחש וחזרה יחד.

² וכאן מתעוררת שאלה גדולה לכאורה מה שרואים הכוונה של החכמות וחסדים ב-באהבה. שיש רמזי המוחין. ולכאורה רמזי המוחין אלו הם של פנימיות דפנימיות בלבד. וצ"ע. רבי עזרא פולק הי"ו. ראה סידור ר"ה בהוצאת שער השמים דף ל"ו ע"ב הגהה בכוונת באהבה של הרב מונסה בשם רבי שאול.

³ אך מזה תהיה קושיא על תפילת מוסף שהיא רק פנימיות דפנימיות לשיטתנו ובכל זאת אנו תוקעים במלכויות, זכרונות, ושופרות, שהם כנגד שלוש בחינות, פנימיות דחיצוניות, חיצוניות דפנימיות, ופנימיות דפנימיות. וצ"ע.

הנסירה בכוונה

הנה עד למעבר **לפנים** יש כמה שלבים נבאר בהמשך, אך כאן נתחיל להבין שיש ב' נסירות. א' מספירה לספירה. ב' מפרק לספירה. וכל זה בנסירה ראשונה שהדינים תקיפין שנכנסו בנוק' על ידי אימא, ובשופר חוזרים ניתנים בנוק' על ידי ז"א ממותקים.

שעה"כ דף צ"א ע"ד והנה בעניין נסירת הדינין האלוק' יש ב' בחינות הא' הוא להמשיך כל הדינין שיש בכתר שבו וליתנם **בכתר שבה** ושל חכמה שבו **בחכמה שבה** וכעד"ז עד תשלום י"ס שבו ביי"ס שבה. בחינה הב' היא כי הנה בחינת הי' ספירות שבה הם עומדים מן החזה שלו ולמטה, וא"כ צריך שהדינין שבחצי התחתון דת"ת שבו ינתנו **בכתר שבה**, והדינין שבפרק א' דנצח שבו **בחכמה שבה** וכעד"ז עד תשלום **הנה"י שלו בכל שיעור קומת שלה**. ונבאר ענין ב' בחינות אלו איך נעשות בי' ימים אלו... ע"ש.

הרי איך ב' הבחינות יש לנסור והוא להעביר **הדינים** שבז"א אל הנוק', שז"א יהיה כולו חסדים והנוק' כולה דינים וגבורות, א' יש דינים אחורי כל י' ספירות דז"א צריך לנסור אותם ולהעביר אותם הדינים לנוק'. ב' עוד מפרק דנה"י דז"א לספירה דנוק' **שדבוקה** כנגדו שכן היא עומדת **כנגד** הנה"י שלו, כל ספירה שבה כנגד פרק אחד מנה"י שלו, וזה עיקר ענין הנסירה כמו שכתב בדרוש הקודם.

שעה"כ דף צ"א סוע"ב ונחזור לבאר ענין הנסירה... וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר **כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה** ועי"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו ואז הז"א נשאר כולו בבחינת **חסד והיא** בבחינת **דינין וגבורות** שלה ושלו. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליתנם באחוריים דנקבה הוא נעשה ע"י החסד העליון של אימא עילאה... ע"כ ע"ש.

הנה בתחילת הנסירה אחרי אשר אדם הראשון **התפלל ועשה מצוות והיה כורת הקלי'** ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים **אז בא עניין הנסירה**. הרי שהנסירה היא אחרי שאין סכנת החיצונים וזה בהיות **מוחין דאבא** שכבר נכנסו בז"א, ואז **יש דורמיטא** בז"א והוא **שכל מוחין מצד אבא ומצד אימא**, עולים מתוך הז"א, הבינות וגבורות על ידי נה"י דתבונה נכנסות בנוק', והחכמות וחסדים עומדים **על גבי רישא** דז"א, עד השופר. ומה שנכנס לנוק' על ידי אימא, שלא על ידי ז"א הם **דינין תקיפין** בלי התבסמות ומיתוק, ואחר כך על ידי השופר שתוקעים בראש השנה כמו שנבאר, חוזרים נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם לחזור ולהיכנס תוך ז"א ואז חוזרות הגבורות להימשך לנוק' **על ידי ז"א** וגם אחרי שעלו להביא מוחין ואז הן גבורות **ממותקות**. ועוד נבאר בזה בהמשך בע"ה.

^{כא} זה אחרי עבודתו של אדם הראשון, התפלל ועשה מצוות והיה כורת הקלי', ואז יש אפשרות להתחיל את הנסירה.

מתי ואיך הנסירה מתבצעת, בראש השנה ובימי חול

הנה בכוונת ראש השנה הנסירה היא כי בתחילה **לאה ננסרת כולה** ואז מתחילים לנסור את **כתר רחל** וכו', בימי החול לא מכוונים בפרטות אלא בכללות ושם כתוב שמעבירים את הארת ה' ראשונות לרחל, וצריך להבין.

שעה"כ דף צ"ב ע"א והרי איך נסתלקו הדינין והגבורות מז"א שהיו הולכות לצד אחוריו להכנס ולהתפשט **בנקבה** ועי"כ היו מחוברים אב"א ועתה בהסתלקם מתוכו ונכנסו בה שלא עי"י ז"א **נפרדת וננסרת** מאתו וניתנו בה כל הגבורה ההם נמצא כי נתינת הדינין והגבורות בה **שלא עי"י ז"א** היא **גורמת** אל הנסירה שתפרד ממנו... עי"כ ע"ש.

בתיבת באהבה יש **דורמיטא** שזה אומר, הסתלקות המוחין מהז"א, והחכמות וחסדים יעמדו על גבי ראשו, ובינות וגבורות יכנסו על ידי אימא וזו הנסירה, נתינת הגבורות לנוק'.

נה"ש דף ל"ג רע"ב ואח"כ **ביום א'** במלת באהבה מסתלקים^כ צלמי המוחין דאז"א **מתוך עשרה פרצופי דז"א** והחכמות והחסדים שבהם עומדים **ע"ג רישא דז"א** והבינות וגבורות שבהם מתפשטים **בעשרה פרצופי לאה ורחל** כי כחב"ד וחג"ת דצלמי המוחין הם **מתלבשים בלאה** והם **רנח"י ונה"י** שהם הנפש דצלמי המוחין הם מתלבשים **ברחל** ובמלת **זכרנו** יכוין לנסור **לאה מן כחב"ד חג"ת** ולפי שאי אפשר לנסור את רחל לבא לפניו אם לא תקבל **הארת ה' ראשונות דז"א** שהוא תשלום ה**רנח"י** כי לא היה בה רק נפש **נה"י** דצלמי כל המוחין וצריך שתקבל כל המוחין דאחור לכן יכוין להמשיך הבינות וגבורות דכחב"ד חג"ת דצלמי כל המוחין דעשרה פרצופי ז"א דב"ן לספירת כתר דפרצוף ה**כתר דרחל** ולנסור אותו ולהשאיר שם המוחין הראויים אליו **יחידה דיחידה** ולהמשיך השאר **לחכמה דכתר** במלת **לחיים**... עי"כ ע"ש.

הרי שהעברת הספירות דלאה לרחל והוא נסירת לאה כתוב העברת ה' **ספירות עליונות דז"א** לרחל. לכאורה זה גם מה שכתוב בסידור בכוונת באהבה... ע"ש.

סידור ב' (חול) דף ע"ג ע"ב להמשיך לנוק' הארת אחורי ה' ספירות עליונות **חב"ד ח"ג דז"א** ובזה הנערה באה אל פני המלך שננסרה ובאה לפני ז"א. עי"כ ע"ש.

הנה כאן בכוונת החול הנסירה כוללת גם נתינת הארת ה' ספירות עליונות דז"א **לרחל** ואז ננסרת. ובאה לפני המלך, אע"פ שבראש השנה רק זו התחלת הנסירה ונמשכת עד יום כיפור הכוונה זהה.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף כ"א ע"ג אות ח' משמע שהנסירה בראש השנה מתחילה אחרי העברת ה' **ספירות עליונות דז"א מלאה** לראש רחל... ע"כ.

^כ כאן מתחילה הדורמיטא והמוחין דחכמות וחסדים על גבי רישא דז"א והבינות וגבורות נכנסות בנוק' ומה שאומר שעוברות ה' ספירות עליונות דז"א זה בחינת **נסירה של לאה**. וממשיך שם עד זכרנו לחיים וכו'.

הרי שמה שעושים בתחילת הנסירה לנסור את כל לאה זה מקביל לה' ספירות עליונות.

עץ חיים ב' דף נ"ה סוע"ב 4 שורות מלמטה :... וכאשר נברא העולם של אצילות ונולדו זיו"ן התחילה היא להתגדל עד יום ד' לוי ימי בראשית ואז נגדלה כל ג' בחינות הנ"ל שיש בבחי' **אחור באחור** והוא עד שתהיה בחי' פרצוף גמור ביי"ס באחור באחורי החזה ושם היה שיעור קומתה משם ולמטה וגם האורות של ה' **ספירות ראשונות דז"א היו מאירין בה מלמעלה** למטה אבי"א... ע"ש. ועיין שם **יפה שעה שם אות ב'.**

כאן הוא דרוש מיעוט הירח שבמדרגה השלישית שהיא **באח'** ואז מאירים בה ה' עליונות לכתר שלה. וזה לפני הנסירה ומעבר פנים בפנים, ובהמשך מבאר את הג' מדרגות שבפנים עד המדרגה השביעית שני מלכים בכתר אחד ע"ש.

פתח עינים דף ל"ז ע"ג אות ג' :... שם ויכוין להמשיך לנוקבא הארת ה' **ספירות עליונות דחב"ד חג"ת דז"א** ע"כ, עיין **בע"ח שער ל"ו פ"א** ושם נתבאר גם עיין שם איך הם הארת **כח"ב ח"ג** ולא כמ"ש כאן **חב"ד חג"ת** יע"ש ולע"ד לא מצאתי מבואר כונה זאת **בשום מקום** שהרי עתה אנו אחר החרבן בית שני בעוונותנו הרבים ונודע מ"ש רבינו **בע"ח של"ו פ"ב** כי חטא אדה"ר וחטא חרבן בית שני הכל אחד... ומכיון שכן שהיא חוזרת פב"פ על ידי תפלותינו בודאי דכבר קנה כל המדריגות החסרים ממנה שהוא מדריגה הג' שהוא **הארת ה' ראשונות** עד שבא למדריגה ד' פב"פ דאינו עולה למדריגה ד' עד שעולה תחילה למדריגה ג' שהוא **הארת ה' ראשונות**... ע"כ. ע"ש.

הרי שמדרגה השלישית עם **הארת ה' עליונות דז"א** היא המדרגה שבה יש נסירה לפני **המעבר פב"פ** וזה יש אע"פ שאין לנו בית המקדש שאלו בחינות קטנות פרטיות ולא כוללת שאז היא עדיין לא פב"פ.

כרם שלמה ו' עמ' רפ"ג :... ועתה כדי שתוכל רחל להנסר צריך שתקבל ג"כ **הארת המוחין מכחב"ד חג"ת דז"א**... ובהמשך מביא את נה"ש שלום ושכן **בסידור יום חול דף ע"ג ע"ב** וכן **בסידור ראש השנה דף ל"ח ע"א**... וכמו שכתב הרב שאין שינוי בין יום חול ובין ראש השנה מלבד כוונת הרי"ו.

סידור יר"א א' עמ' 629 :... לא כתוב שם שהארה עושה את הנסירה ולא כתוב מה עושה הארה זו. ולפי סידור חול שלנו כתוב **ובזה** וכן משמע מנה"ש **דף ל"ג רע"ב** בענין ראש השנה... ע"ש.

נה"ש דף ל"ג ע"ג : באהבה חלוקת בינות וגבורות ללאה ורחל... ואחר כך כותב ולפי שאי אפשר לנסור את רחל לבוא לפנים אם לא תקבל הארת ה' **ראשונות דז"א** שהוא תשלום ה**נרנח"י** כי לא היה בה רק נפש נה"י דצלמי כל המוחין וה' עליונות הם בחינת **רנח"י** כחב"ד חג"ת. וזה מקביל למה שכתוב בסידור **חול** בכוונה **באהבה דף ע"ג ע"א** זה מקביל לר"ה העברת בינות וגבורות ללאה ורחל, ואחר כך מה שאנו עושים ביום חול **דף ע"ג ע"ב** להמשיך הארת ה' **ספירות עליונות חב"ד ח"ג דז"א**,

זה מקביל למה שעושים לפני זכרינו שמעבירים מלאה **לכתר דכתר** דרחל כחב"ד ח"ג ואז ננסרת.

תורת חכם דף קמ"א: הארת ה' **ראשונות** דז"א, הם מספר **הט' ריבועים** פשוטים דהויה והם הן **המלכויות דז"א**, והם הן סוד הבינות וגבורות של **מוחין דז"א** ... ע"כ.

פתח עינים דף צ"ה ע"ג: עיין שם...

סידור יר"א ג' 294: בכוונת ראש השנה **באהבה**, כתוב מה שכתוב ביום חול בכוונת **באהבה**.

נה"ש דף מ"ו רע"ג: לפי כי עד עתה היא עומדת עמו אב"א מהחזה שלו ולמטה כי עדיין לא באו המוחין דפנים הגורמים העלאת מ"ן ושיסתלקו המוחין מז"א ולעלות למ"ן והמוחין דבינות והגבורות מתפשטים בנוק' וה' **ספירות ראשונות דז"א מאירים בה** ואז עולה ונגדלת כמוהו ואח"כ המוחין דפב"פ לפרצופי הפנים דזו"ן וזה נעשה ע"י תפילת שחרית ומוסף:

ביר"א חול א' לא מבואר שהנסירה ע"י ה' ספירות ראשונות דז"א אך **ביר"א ג'** תיקן ואומר זאת. **בסידור שלנו** למדו מראש השנה גם לימי החול ועשו זאת ביום חול סוף **באהבה דף ע"ג ע"ב**, ובאמת ע"י הארת ה' ראשונות דז"א שעוברים מלאה לכתר דרחל **ננסרת**. וכן ביום חול שמעבירים הארת ה' ספירות עליונות מז"א הכוונה ע"י העברה **דרך** לאה.

תורת חכם דף קמ"ג: השאלה מחכמי מערב מנה"ש דף ל' ע"א **אות כ"ד**.

אוצרות חיים דף נ"ב ע"ד אש"ל אות ב' (השניה): לא היו מאירים בה ה' ספירות עליונות. (הכוונה שם שעדיין היתה אח' באח')

בגדי קודש אשר לאהרן דף מ"ג: מסביר את התירוץ של **התורת חכם דף קמ"ג** ... ע"ש.

סידור ראש השנה דף ל"ח ע"א: משמע שלא נעשית נסירה עד שרחל מקבלת חלקה מלאה ה' **ספירות עליונות** וכן משמע שמה שלא מעבירה לרחל זה ריבועים ולא בינות וגבורות.

נה"ש דף ל"ג ע"ב: כחב"ד חג"ת הם רנח"י. ונה"י הם נפש ניתן לרחל... ולפי שאי אפשר... אם לא תקבל הארת ה' **ראשונות דז"א** שהוא תשלום הנרנח"י שלא היה לה רק נפש... יוצא שמה שכתוב כאן זה מה שעושים בסידור. אך **בנה"ש** כתוב שגם הבינות וגבורות עוברים לרחל ולא רק הריבועים.

יר"א ג' עמ' 294: בזכרינו... ולהמשיך לרחל הארת ה' **ספירות עליונות** וגם להמשיך לה פרצוף דיניקה באופן זה... יכוון לנסור את לאה ולהעביר חלקי לאה לרחל... ועיין עוד **פתח עינים דף צ"ה ע"ג**: ע"ש.

מה נעשה באטב"ח ומה נעשה בנסירה בראש השנה

הנה ידוע שאחר בניין הנוק' **בהארות** אטב"ח^כ כנגד שליש ת"ת ונה"י דז"א באח' באח' פרצוף זה נסר ואז נבנית הנוק' **בעצמות** בכל קומת ז"א באב"א בנסירה על ידי כניסת הבינות וגבורות, החלק העליון של הנוק' הנבנית בנסירה **נקרא לאה** והיא **לאה דרחל** שעלתה **במקום** לאה, ואחר עליה לחיק או"א לתת לה כלי ורוחא, ואז עולים למ"ן להביא **מוחין דפנים בפנים** ומתייחדים **או"א** להמשיך מוחין דפנים לז"א. **ותחילה** נכנסים בנוק' במלך עוזר ומושיע וכו' וצריך להבין מה נעשה בראש השנה.

שעה"כ דף צ"א ע"ב: ואע"פ שכל העלאת מ"ן צריך שזו"ן יעלו ב' (שניהם) זה באבא וזה באימא עכ"ז עתה **שכל צורך זיווג הזה דאו"א** אינו אלא לצורך בנין המלכות שהיא נקבה לבדה לכן מספיק בהעלאת מ"ן ע"י ז"א לבדו וע"י העלאת מ"ן אלו **מזדווגים או"א** ומן הארת הזיווג ההוא בונים ומתקנים את הנקבה **ומורידין בה מוחין אחרים באותה הנקודה** שבה ונגדלת וניתוספין בה ט' נקודות אחרות^{כז} ו**נעשה** פרצוף שלם די"ס ועומדת עמו אב"א מן החזה שבו ולמטה **והבנין הזה**^{כח} נעשה ע"י הפלת דורמיטה על ז"א... ע"כ ע"ש.

הנה לא ברור כלל קטע זה לכאורה קשה ואינו מובן כלל, א' עניין הזיווג דאו"א לצורך בניין הנוק'. ב' מבאר בניין אטב"ח. ג' בניין זה שנעשה לנוק' בנסירה בהפלת הדורמיטה על ז"א. כל זה צריך ביאור.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף כ' ע"ד אות ד': וע"י העלאת מ"ן אלו מזדווגים או"א... והבנין הזה נעשה ע"י הפלת דורמיטה על זעיר אנפין כו'... ע"כ. אלה דברי רז"ל **נפלאו ממני** במ"ש שהנוקבא בהיותו בסוד נקודה **כל בניינה נעשה על ידי הפלת דורמיטא** על זעיר אנפין ונבנית ונתקנת עד שנעשית פרצוף שלם בת עשרה ספירות מן החזה שלו ולמטה **ואינו כן**. אלא **תחילה היא בסוד נקודה** ויוצאים האורות מז"א דרך נקב אחורי החזה שלו ונעשו סוד צלם על ראש הנוק' ונכנס בה מעט מעט בהמשך י"ב שנים ויום א' עד שנגמר כל הצלם להכנס בה **ועל ידי כן היא נגדלת פרצוף שלם** ונבנית ונתקנת באחוריו מן החזה ולמטה **ואח"כ בא הפלת הדורמיטא ונעשית הנסירה** וסדר זה כתבו רז"ל פעמים אין מספר... ע"כ ע"ש.

הרי שמבין שיש כאן צורך לסדר הסדר הנכון והוא שמנקודה נעשית פרצוף אב"א ואז בא שלב הדורמיטא והנסירה. אבל עניין הזיווג דאו"א לא מתייחס בכלל.

^כ בעניין בניין הנוק' באטב"ח ראה באורך במקור הישועה בכוונות שבועות.

^{כז} בהמשך נבין לפי הרש"ש שכאן צריך לעשות נקודה גדולה. שכן עד כאן מסתיים עניין אטב"ח ומכאן והלאה זה נסירה. הרי באותם המילים כמעט השתמש הרש"ש שמסביר זה שכאן עובר לנסירה. וזה הסבר רבי שאול הוא הבנת הרש"ש שהוא מתוך דברי הרב עצמו.

^{כח} הנה זה קשה מה שאומר כאן **והבנין הזה** נעשה ע"י הפלת הדורמיטה בז"א, לכאורה אם זה אטב"ח זה נעשה לפני הפלת הדורמיטה והנסירה. ועוד שמזכיר זיווג או"א לשם מה הזיווג באטב"ח. וזה היה קשה **לרב יפ"ש והשמן ששון** וכל אחד פטר הבעיה בעניין אחר מבואר בהמשך.

שיטת רבי שאול

הנה בעניין זה צריך לראות איך הבין שורות אלו רבי שאול והוא מה שכתב בשערי רחמים ובפאת השדה הביאו בשמו.

שערי רחמים ב' שאלה ש' :... שואל על קטע שלנו בשעה"כ ואומר שלא יכול להיות שהבניין הזה של אטב"ח הוא בנסירה, אלא לפני הדורמיטה והנסירה, ואומר שלא יכול להיות שהקטע בשעה"כ מוטעה כמו שכתבו יפ"ש ושמן ששון והשאלות במקומן, ומתעלם מהזיווג או"א, ועונה וז"ל:

תשובה : עיין **נה"ש** (דף ל"ג סוע"א) ד"ה ונחזור לעניין וכו' ונמצא שצריך לכוין לבנות כל פרצופי הנוק' מ-אל עליון ואילך **ביום א'** כמו בחול ועי"ז הבניין דיי"ס דנוק' נתוסף בכל ספירה ט' ספירות החסרים לה. (עד כאן מדבר באטב"ח ומסתנים בניינה. מכאן מתחיל לדבר על הנסירה. חלוקה זו אפשר לחלק גם בלשון השעה"כ, שכן בקטע זה הרש"ש משתמש כמעט באותם מילים.)

ונעשית^כ פרצוף גמור כי הכתר דנוק' הננסר **ביום א'** הוא שהיה עומד אחורי חצי התחתון דת"ת דז"א **ועתה נעשה פרצוף ונתפשט עד למטה** וכן על דרך זה כל הי"ס עכ"ל.

נמצא מה שנתקנת ע"י ז"א **מאחוריו** ונעשית פרצוף שלם אב"א מהחזה ולמטה היינו שנעשית י"ס כי מקודם היתה ט' נקודות וכל נקודה נעשית **ספירה** אחת, אבל עוד יש תיקון ע"י הפלת הדורמיטה והנסירה שכל ספירה נעשית **פרצוף** ונתפשט **עד למטה** וא"כ העשר ספירות יהיו על ידי הדורמיטה והנסירה עשרה פרצופים כל פרצוף עשר ספירות **מהרה"ג שד"ה**. ע"כ.

הרי שלא מזכיר כאן זיווג או"א מביא את הרש"ש וצריך להבין איך הרש"ש עובר מהמצב של **אטב"ח** לנסירה כמו שצינו לעיל בקטע. הרי שיש אטב"ח שמקבלת הארה וכל ספירה היא עומדת במקומה, ויש **תיקון שני בנסירה** שכל ספירה תגדל להיות פרצוף שלם בכל אורך נה"י דז"א. וצריך להבין מניין לרבי שאול להסביר הרש"ש באופן זה, ומניין לרש"ש דבר זה מתוך דברי הרב.

שעה"כ דף צ"ו ע"ג :... גם נתבאר אצלנו כי למענך אלהים חיים הוא **בנה"י** דז"א ונודע כי הם **שיעור קומת הנוקבא** וזהו למענך כי **נסירת הנה"י** היא למענך כי שם הוא קומתך **ואע"פ** שאין ננסר בכל יום ויום מן עשרת ימי תשובה אלא **ספירה^כ**

^כ כל ספירה שנבנתה באטב"ח נעשית פרצוף גמור בדורמיטא ובנסירה כל ספירה שנבנתה באטב"ח נעשית פרצוף.

^כ הרי שזה קורה בכל ספירה וספירה בכל יום ויום.

א' עכ"ז צריך להוריד הדינין **עד למטה**^כ... והנה מל' הב' הנק' רחל ונקראת ספר כנודע היא יוצאת כאן באחורי החזה אשר בת"ת... **שם** בע"ד... **למענך** אלהים חיים הוא **בנה"י דז"א** כבר אמרנו למעלה כי הם **שיעור קומת הנוק'** וזהו **למענך** כלומר כי נסירת הנה"י הוא למענך כי **שם הוא קומתך**... ע"כ ע"ש.

הנה ראה באותו **דף צ"ו בע"ג** וכן בעמוד ד' כמה פעמים חוזר הרב על קומת הנוק' שהיא עד למטה ועוד למענך אומר כמה פעמים. הרי שהנוק' עומדת באחורי נה"י דז"א ומה שנוסרים הוא כל אורך נה"י, זה ביום ראשון ויש קומה שלמה של **כתר** עד למטה, משמע מכאן שגם בדברי הרב עצמו שהנסירה בראש השנה בכל יום **היא עד למטה בכל קומת המלכות** שהיא עומדת כנגד **כל קומת הנה"י דז"א**. הרי הכתר ביום **א'** ננסר עד למטה. הרי כאן נראה מקור של הרש"ש, שכן פירוש גם ביום הראשון אומרים למענך שהיא כל קומת הנה"י דז"א.

פאת השד"ה א' עמ' ר"ג ע"א... ד"ה עכ"ז צריך להוריד הדינין עד למטה וכו'. נ"ב... ופירוש הדברים על פי מ"ש מו"ר הקדוש **הרש"ש** זע"א **בנה"ש דף ל"ג סוע"א** וז"ל: הכתר דנוק' **הננסר** ביום א' הוא שהיה עומד אחורי חצי התחתון דת"ת דז"א **ועתה נעשה פרצוף** ונתפשט עד למטה, עכ"ל. ובסידור כתוב שריבוע של הווי"ה מתחלקים בכל עשר ספירות **דכתר**, וכן בכל יום בספירה דאותו יום. נמצא שהריבוע שהוא דין וכן האחור שהוא הקטנות מתפשטים בכל ספירה הננסרת בכל עשר ספירות שלה **עד סוף האצילות**, וכן הפרקין שהם **שני שלישי ת"ת** וט' פרקין של נה"י הננסרים וניתנין בעשר ספירות של הנוקבא [וע"י] הנסירה כל ספירה נעשית פרצוף אחד ומתפשט **עד סוף האצילות** כל פרק ופרק מנה"י דז"א מתפשטים באותו פרצוף עד סוף האצילות. מפי מו"ר השד"ה יצ"ו. (זצ"ל).

הנה לפי השד"ה הדברים הם ממש בדברי הרב עצמו, והנסירה היא גורמת לכל ספירה שהייתה באטב"ח להתפשט לפרצוף שלם עד למטה. וגם **מיושב שעה"כ** שיש עשיית פרצוף ע"י הנסירה, ויש בניין באח' באטב"ח. וגם נראה לפי רבי שאול שצריך בשביל האטב"ח גם זיווג או"א, וזהו מה שמעלין מ"ן בכוונת **עמון ומואב** ומייחדים או"א כדי לבנות הנוק' על ידי שורשי הגבורות ולכן עולים למ"ן לאו"א ואז יש אפשרות לרדת לבנות הנוק', בקונה הכל שהגבורות יורדות אחרי שנולדו אחרות והן שלושים וזה מה שאומר הרש"ש שאלו השלושים שנכנסות ליסוד דז"א להתמתק וניתנות ב-ד"ו לדעת דנוק' לבנותה **באטב"ח**, מהדעת ולמטה. וראה **הגהת רבי שאול על שעה"כ דף צ"א ע"ב** בתחילת הספר וז"ל: והז"א לבדו. נ"ב נ"ל שזה היחוד דאו"א הנעשה בקונה הכל... ע"כ ע"ש.

הרי קיום מושלם של שעה"כ. הרי לפי רבי שאול וכך הרש"ש והרב עצמו וכן לפי שעה"פ בדרוש עמון ומואב שצריך את הזיווג או"א עבור **האטב"ח**, והיפ"ש והש"ש לא חברו זיווג זה של או"א לצורך האטב"ח.

^כ ראה לקמן בשיטת השמן ששון שהכוונה שהבינות וגבורות יורדים עד למטה. וכן ביר"א רק הבו"ג. אך אומר רבי שאול שבסידור שלי יש גם ריבועים, וכך מסביר את השמן ששון בהגהה ראשונה בפאת השדה עמ' ר"ג. אך בהגהה ישניה הוא מסביר שיטתו שהריבועים יתפשטו עד למטה בכל יום.

פאת השד"ה א' עמ' ר"ג ע"א ד"ה **וזהו למענך** וכו' כי שם הוא קומתך. נ"ב. ובכל יום ויום פרצוף הנוקבא **הננסר** קומתו הוא **כשיעור נה"י** של פרצוף שכנגדו **מעשרה פרצופים דז"א**. **המשל** בזה כי פרצוף החכמה ופרצוף הבינה הננסרים ביום שני וביום שלישי, שהתחלתם מפרקין עילאין דנצח והוד דז"א, הם כנגד נה"י דחכמה ובינה דז"א. וכן עד"ז בכל פרצוף משאר פרצופי הנוק' הננסרים בכל יום ויום מעשייתם הם כנגד נה"י של הפרצוף שכנגדו מפרצופי ז"א. כי עשרה פרצופי ז"א ועשרה פרצופי נוק' הם מלבישים זה לזה על דרך כל פרצופי האצילות כמ"ש **בנה"ש דף כ"ו ע"א**. ובזה א"ש שיאמר **בכל יום** מעשיית בזכרנו פירוש **למענך אלהים חיים**, שהפרצוף הננסר באותו יום הוא מלביש לנה"י דפרצוף שכנגדו בז"א. מו"ר **השד"ה**.

הרי איך כל ספירה ננסרת והיא כנגד אחורי נה"י דז"א של אותו פרצוף שבז"א. היינו כל ספירה בז"א היא בחינת פרצוף וכנגדה בנה"י שלה יש ספירה מנוק' שהיא פרצוף גם כן והנסירה היא ביניהם.

בעניין מה שכתב **הרב שמשון ששון** בהמשך האם הנוק' מתמעטת בסוד נקודה אחת או שהיא לא מתמעטת שהשמן ששון לא מקבל מה שכתוב **בשעה"כ דרושי הלילה דרוש ו'** וכן **שער הפסוקים ישעיה דף מ"ה ע"ב**. ואומר שאינה מתמעטת, אך לפי שרבי שאול יש התמעטות ביני ביני ואחר כך נבנית על ידי הבינות וגבורות, שנכנסות על ידי אימא. **ראה שערי רחמים ב' שאלה ז'** ע"ש. ראה בהמשך שיטת **השמן ששון**.

שיטת השמן ששון

הנה צריך להבין איך השמן ששון מבין את הקטע הנ"ל של **שעה"כ דף צ"א ע"ב** שורה 15 אחרי מה שראינו את הבנת השד"ה.

שמן ששון ג' דף קי"ח ע"ג אות כ': שם מזדווגים או"א ומן הארת הזווג ההוא בונים ומתקנים את הנקבה ומורידין בה מו' אחרים (ע"ין לעיל דרוש ב' דעמידה דחול אות ח' מ"ש) באותה הנקודה שבה וכו' **נראה לי להגיה** באותה הנקודה שבה"ט **אשר תחילתה** היתה סוד נקודה א' לבד ונגדלה ונתוסף בה ט' נקודות אחרות ונעשית פרצוף שלם ד"ס (ע"ין ע"ח שע' ל' ספ"ז החילוק בין נקודה לפרצוף) ועומדת עמו אב"א מן החזה ולמטה, והבנין הזה (**פירוש המעשה על ידי אימא**)^כ **נעשה ע"י הפלת** תרדמה על ז"א וכו' **זה נראה לע"ד להגיה** בדברי רבינו כדי שלא יפול כמה קושיות בדברי רבינו דאם הדברים כפשטם כנז' נופל כמה קושיות שהרי אין הסדר זה נזכר בעמידה לעיל ובדרוש ב' דעמידה במילת באהבה,

וסדרה הוא דתחילה הוא ענין תיקון שלה בט"ס כנז' בא"ב דאטב"ח בע"ח שע' י"ט סופ"ז ושע' ל"ה פ"ד עד מילת באהבה, **ואח"כ** נמשכים לה הבינות והגבורות דנה"י דאימא בנוק' ונגדלת ככל קומת ז"א, **ואח"כ** עולה מ"ן ז"א לאו"א ומזדווגים ונמשכים **מוחין דפב"פ** כנודע,

ועיין להרב יפה שעה דף רב"י סע"ב^{לא} וז"ל: דברי רבינו נפלאו ממני במ"ש בהנוק' בהיותה בסוד נקודה כל בנינה נעשה ע"י הפלת דורמיטא על ז"א דאינו כן אלא תחילה היא בסוד נקודה ויוצאים הארות מז"א דרך נקב אחורי החזה שלו ונעשו סוד צלם על ראש הנוק' ואח"כ נכנסים בה לאט לאט ונבנית ונתקנת באחוריו מן החזה ולמטה ואח"כ בא הפלת הדורמיטא ונעשית הנסירה וסדר זה כתבו רבינו ז"ל בכ"מ בשער י"ד סוף פ"ז ובשער י"ט פ"ו ועיין בפ"א משער כ"ט יע"ש (**בשער הפסוקים ישעיה דמ"ה ע"ב** (ד"ה ובזה^{לב}) שבהסתלקות נה"י דאימא מז"א היא מתמעטת בסוד נקודה באחו' קודם כניסת נה"י דאימא בה יע"ש ולזה אפשר דזהו התוספת עתה הטי"ס והם הם הראשונות שהיו בה) **אך לפי הגהה הנז' אין כאן קושיא**

וכן מפורש בדברי רבינו בספר **פרי ע"ח** דרושי ר"ה פ"ד ד"ה והנה וכו' ובס' בית מועד וז"ל הצריך לענינינו והנה אעפ"י שכל העלאת מ"ן צריך לב' זו"ן שיעלו עכ"ז הכא שהכונה לצורך המל' די בהעלאת מ"ן של ז"א לבדו וזה לצורך שע"י זווג זה

^{כס} זו הגהה ראשונה של הרב שמן ששון.

^ל זו הגהה שניה בשמן ששון מכאן **שלא קיבל** את מה שהביא בהמשך **משער הפסוקים דף מ"ה ע"ב** ששם משמע שאחר שחזרת בדורמיטה בסוד נקודה חוזרת לגדול. ונראה שהסוגריים אלו לא מהשמן ששון.

^{לא} הבאנו לעיל והוא בסוף **שעה"כ יפה שעה דף כ' ע"ד אות ד'.**

^{לב} הבאנו בהמשך ראה שם.

דאז"א הם עצמן יתקנו את המלי' שלא ע"י ז"א (עיי'ן שעי' ל"ד פ"ב סוף כלל ח') ובזה יחזרו פב"פ ואמנם אחר שתחילה היתה סוד נקודה א' לבד והענין כי הלא ראשית הכל דע כי הת"ת היה כלול מו"ק ומל' ז' אליו בסוד נקודה א' כלולה מי' אך לא היה פרצו' שלם אמנם זו הנקודה יכולה להיות עמו פב"פ כי נקודה זו הוא סוד המאיר לאישון בת עין והנה מזאת הנקודה מתחלת הבנין שלה אחר השינה ונעשית בה פרצו' שלם גמור של י"ס בסוד אב"א ואח"ז בא ענין הנסירה וכו' יע"ש

אך עדיין קשה דנראה דהגרסא זו כתב ג"כ רבינו לעיל בדרושי הלילה דרוש ו' (שעה"כ דף נ"ה ע"ג) ועיי'ן שם מה שכתבתי בדף ע"ב עמוד ד' באות י"ג והרב יפה שעה שם דקצ"א ע"א.

הנה ראשית מקשה על הגירסת שעה"כ ומתקן בתוספת מילים כדי שזה יהיה מסודר כידוע, ומביא את קושיית היפ"ש מזדהה עימה ואומר שבתוספות לשון הכל מובן, ולא יפלו כמה קושיות משעה"כ, ומסתמך גם על גירסת פריע"ח. ואומר ששם הלשון יותר טוב, ומסדר **סדרה** והוא הסדר האמיתי יוצא לפי זה עליית מ"ן וזיווג או"א הוא **לצורך מוחין דפב"פ**. בסוף הקטע מקשה על עצמו מביא **דרושי הלילה דרוש ו' אות י"ג דף ע"ג ע"א**. הנה השי"ש לא רוצה לקבל את זה וכן שער הפסוקים וכמו שכתב שעיקר הנסירה בשביל הנוק' ואיך תתמעט?!!

שער הפסוקים דף מ"ה ע"ב ד"ה ובזה ובזה נבא לביאור הכתוב, כי ההרים ימוש וכו', כי הוא מדבר בענין הנסירה, הצריכה אל זו"ן, בהיותם אח' באחו', כדי שתוכל להפרד ולחזור פנים בפנים, להזדווג עמו. וביארנו כי צריך בראשונה להפיל תרדמה על ז"א, ואז מסתלקים ונעקרים נה"י דאימא מתוך זעיר, ויוצאים ממנו. **וכפי שיעור יציאתם ממנו, כך שיעור מיעוטה וירידתה למטה, עד היסוד שבו מאחוריו, בסוד נקודה**. ואח"כ נה"י דאימא נכנסים בנוקביה, ואז נגדלת בכל קומת זעיר מאחוריו... ע"כ ע"ש.

הרי מכאן שהנוק' בנסירה בזמן סילוק הבינות וגבורות מז"א הנוק' **גם היא מתמעטת** שכן גם ממנה יוצאים, ואחר כך נכנסים בה, הרי בזמן קצר היא מתמעטת. ונבנית שוב. השמן ששון לא מקבל שעה"פ הלכה למעשה ובזה חולק על הסוגריים, שבאמצע האות כנראה שזה לא ממנו.

שעה"כ דף נ"ה ע"ד למטה אמר המפיל חבלי שינה על עיני כי בחסרון הסתכלות עליון בו נפלה שינה בעיניו **ומזה נמשך כי גם הוא סילק הארתו והשגחתו בנוק'** וסגר עיניו בעפעפיו ולא נסתכל בה וכנגד זה אמר **ותנומה על עפעפי** ונמצא **כי כמו** שז"א חזר למדתו הראשונה **כן נוקבא** אחר אשר הגדילה אחו' באחו' פרצוף שלם כנז' **חזרה למדתה הראשונה** להיותה **בסוד נקודה קטנה** ע"י הפלת התרדמה כנז' ולכן עתה נק' צלע ולא פרצוף... ע"כ ע"ש.

מכאן משמע שהנוק' מתמעטת בזמן הדורמיטא להיות נקודה וזה כמו שכתוב בשער הפסוקים ואת זה השמן ששון לא מקבל. הרי זה כמו שעה"פ והרי השמן ששון מקשה בעצמו על עצמו.

שמן ששון ג' דף ע"ג ע"א דרושי הלילה דרוש ו' אות י"ג ... ד"ה **גם מ"ש** כי כמו ז"א חזר למדתו הראשון כן נוק' וכו' חזרה למדתה להיות בבחי' נקודה ע"כ גם זה קשה דכשז"א חזר למידתו מכח הסתלקות המוחין ממנו והוא **לצורך הנוק'** שמסתלקים המוחין המלוכשים תוך נה"י דאימא ונכנסים בנוק' **להגדילה** כנו' לעיל סוף דרוש ב' ודרוש ג' ודי' **ובזה היא נגדלת ולא חזרה בסוד נקודה** אח"כ ראיתי בס' יפה שעה ד' קצ"א ע"א (בסוף שעה"כ דף י"ג ע"ד אות י"ד) יע"ש.

הרי הכל יודע שקיים דבר זה בדברי הרב אך **לא מקבל את זה** ולא מסתדר עם זה. ומביא את הרב יפ"ש שגם סובר כמוהו.

יפה שעה בסוף שעה"כ דף י"ג ע"ד אות י"ד :: ואחר שנתמעטה נסרה המאציל מאחוריו כו' **בשעת הנסירה לא מצינו מיעוט בנוק'** כי הנה שני נסירות נעשות בכל נסירה א' **בלילה** שמסתלקין המוחין מז"א **ומתמעט הוא** וחוזר לבחינת ו"ק וישן הוא **מ"מ הנוק' אינה ישנה** כמ"ש רז"ל לעיל דרוש ג' כי אינו עולה למ"ן **אלא ז"א לבדו** ואע"ג שהמ' מתמעטת בכל לילה עד שחוזרת בסוד נקודה וחוזרת לב"יע מ"מ הננסרת היא לאה ולאה אינה מתמעטת אלא אדרבא הולכת ונתקנת ומתגדלת וכן בכל יום התפילה במילת באהבה שנעשית הנסירה אז אפילו ז"א אינו מתמעט כמ"ש רז"ל שם וכן בר"ה יע"ש מעולם לא מצינו שלצורך הנסירה מתמעטת הנוק' :: ... ע"ש.

הרי לפי מה שהביא הרב יפ"ש הנוק' **אינה ישנה** ואינה מתמעטת. וראה גם **בשעה"כ דף ל"ג ע"א** למעלה והרב שמן ששון על זה **ש"ש ג' דף מ"ג ע"ד אות ט'** שמביא גם את שעה"פ ומכיר אותו ושומר על דעתו שסובר התמעטות של הנוק' שאינה הלכה למעשה.

הרי שהש"ש לא מוכן לקבל עניין חזרתה של הנוק' בסוד נקודה אחורי היסוד. ראה בהמשך שם **דף ע"ג** וכן בירוק על **שער הפסוקים** מביא **כלל ח'** מע"ח שמה שכתוב חוזרת להיות נקודה הוא **על נקודת הפנים**. וגם בסידור לא רואים זה. נראה שהסוגריים שכתב שם עניין שער הפסוקים אינה מהשמן ששון שאינו סובר זה, וראה דעת רבי שאול בזה.

בשערי רחמים ב' שאלה ז'כ :: **שאלה** :: ... בעניין נוק' שנתמעטה בסוד נקודה ונקראת צלע.

תשובה :: ... רבי שאול אומר דמה שכתב כשהיא נקודה ננסרת הכוונה דאחר הסתלקות נה"י דאימא מהז"א בעת ההיא הנוק' **מתמעטת בסוד נקודה** ואז נכנסין נה"י דאימא **להגדיל הנוק'** ואח"כ ננסרת, ומ"ש כשנתמעטה נסרה ר"ל **כשנתמעטה ונבנית** ואח"כ נסרה המאציל ר"ל אימא שנקראת מאציל או א"א עכד"ק. ע"ש.

²⁷ רבי שאול מדבר בשאלה ז' על דרושי הלילה אך בשאלה ש' הוא מדבר על ראש השנה וזה לא סותר אחד את השני. רבי שאול סובר את שער הפסוקים.

הרי שהנוק' הנסרת היא קודם מתמעטת ואז נבנית **שוב** ונסרת. אך לפני כן היא הייתה כנגד החזה ולמטה, ובנסירה היא גודלת גם מהחזה ולמטה שכל ספירה נעשית פרצוף, וגם נגדלת לכל אורך ז"א ראה **שערי רחמים שאלה ש'** בשיטת רבי שאול הבאנו לעיל.

בעניין התמעטות נוק' בזמן הדורמיטה לנקודה האם זה קורה או שאינו להלכה ראה

באתי לגני א' עמ' צ' ע"ב באהבה... להמשיך הבו"ג וכו' הרב ש"ש ז"ל בשעה"כ דף מ"ג ע"א אות ט' וכן דף ע"ג ע"א ד"ה **גם מ"ש** ואחר וכו' הביא (משער הפסוקים ישעיה ע"פ כי ההרים ימושו וכו') דבהסתלקות נה"י דאימא מז"א היא מתמעטת **בסוד נקודה באחור** קודם כניסת הנה"י דא"י בה עכ"ל. **ונראה** פשוט מה שלא זכר זה הרש"ש זיע"א בסידור, היות **ואין זמן** בין הסתלקות מז"א לכניסתם בה **וכרגע** שמסתלקים נכנסים בה, **אין צורך לעשות מזה כוונה**. לא כן במלך עוזר וכו' ובמגן אברהם ופשוט... ע"ש.

הרי בפירוש כמו רבי שאול **שערי רחמים ב' שאלה ז'** כך הרש"ש וכך מבין גם הבאתי לגני.

פתח עיניים דף צ"ד ע"ב והיות נמשכים בינות וגבורות עד למטה בכל י"ס דנוקבא של בחינה השייך לכל עשרת ימי תשובה ולא להמשיך דוקא לספירה של אותו היום נראה **דיצא זה** ממ"ש רבינו **בשער הכונות דרוש ו' דר"ה** ד"ה וכבר נתבאר אצלינו וכו' שכתב וז"ל ואפילו שאין נסר בכל יום ויום מעי"ת אלא ספירה א' עכ"ז **צריך להוריד הדינין עד למטה ע"כ**:

הרי שהש"ש ראה את שעה"כ דרוש ו' ד"ה וכבר נתבאר, אך אינו מפרש על הריבועים ג"כ בכל יום שמתפשטים עד למטה. **הש"ש** מבין שזה על בינות וגבורות שנכנסות ב-באהבה בנוק' עד למטה, וזה רק ביום ראשון. אך **רבי שאול** הוא על הריבועים בכל יום שצריך להמשיך עד למטה. ראה **פאת השד"ה עמ' ר"ג** הגה"ה ראשונה מבאר מה שאומר הש"ש ורק שבסידור של רבי שאול יש **גם ריבועים** עד למטה, ולא רק בינות וגבורות. ובהגהה השניה מוסיף שמה שיורדים הריבועים עד למטה בכל יום ראה לעיל. **היוצא** מזה שפירוש למענך אלקים חיים אינו בתיבות למענך וכו' שכן תיבות אלו הם רק בנה"י דנוק' וצריך לומר שפירוש למענך הוא מתיבת באהבה.

ממה ואיך נעשה השלמת חצי כותל

צריך להבין את ענין הנסירה, יש בסידור תפילה לימי חול של הרש"ש במילת באהבה נסירה, אשר לפני זה היה מצב אב"א, ואחר הנסירה יש מצב פב"פ, אך מה שהרב מזכיר בכמה מקומות ענין השלמת חצי כותל לז"א ולנוק' אין אנו רואים זאת בכוונה, וגם להבין היכן היינו רוצים לראות זאת.

אוצרות חיים דף ח' ע"ד וכן הוא בע"ח א' דף ל"ט סע"א: ... וכאשר נברא אדה"ר ועשה מצוות מעשיות החזירים פב"פ ואז לא היה פחד מן הקליפות כי כבר חפר ועזק וסקל וכתר קוצים מן הכרם. והנה בהיותם אב"א אין לזו"ן רק אחור א' בלבד לשניהם וכותל א' לבד מפסיק בין שניהם ושניהם משתמשים בכותל אחד חציו לז"א וחציו לנוק'. וכאשר האדם החזירים פב"פ¹⁷ ע"י מצוות ומעשים טובים אז נגמר ונשלם אחור א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה ויכולים לחזור פב"פ... ע"כ. ע"ש.

הרב ממשיך ומלמדינו איך ע"י מעשים טובים, אדם גורם יחוד עליון ויורדים טיפין עילאין למטה והם בחינת חו"ג. וזה לשון הרב: והנה בבוא חו"ג אלו ברישא דז"א כדין איהו נקיט החסדים ואשתלים אחור ידיה ואיהי נקטה גבוראן ואשתלים אחור ידיה וכדין אתהדרו אנפין באנפין... ע"כ. ע"ש.

הרי איך מהם מן החסדים נעשה השלמת חצי כותל לז"א ומן הגבורות נעשה השלמת חצי כותל לנוק', ובהמשך עושה הרב ערכין בענין השלמה זו שבבחינה אחת היא נקראת פב"פ ומבחינה אחרת היא בחינת אב"א. **משמע מכאן** שכאשר נברא אדה"ר היה צריך לגרום זיווג עליון ע"י עבודתו. וע"י זה יורדין חו"ג, ומשתלמים אחור דזו"ן השלמת הכותלים, כדי להחזיר את זו"ן פב"פ. אך כאן צריך להוסיף שאדם הראשון נברא מיחוד אב"א בחיק או"א כמו שמבואר בע"ח ב' דף ס"ו ע"ב - ע"ג. שאו"א נסרו את זו"ן והעלו אותם לחיקם ושם נזדווגו יחוד פב"פ ומזיווג זה נברא אדה"ר אך זיווג זה נקרא אב"א, הובא לעיל. ע"ש. וצריך להבין שענין הנסירה הראשונה ועליה לחיק או"א קדמו להשלמת הכותל.

שעה"כ דף צ"א סע"ב: ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה **אחר שנברא אדה"ר** והתפלל ועשה מצוות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים אז בא ענין הנסירה. **וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה** וע"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו, ואז הז"א נשאר כולו בבחינת חסד, והיא בבחינת דינים וגבורות שלה ושלו... ע"כ. ע"ש.

¹⁷ צריך להבין מפני מה הקדים כאן שהחזיר אותם פב"פ הרי לפני כן היה ענין השלמת הכותל כמו שכותב אחר כך וזה עשה כדי ללמדינו שהשלמת הכותל באה בזכות שעלו למ"ן להביא מוחין דפב"פ אשר בהמשך חלק מהם, החו"ח שעלו למ"ן בסוד לא יראו פני ריקם ונתחדשו, יהיו להשלמת חצי הכותל, ולכן המשיך בסדר הנכון ואמר ונשלם הכותל ויכולים לחזור פב"פ.

לכאורה כתב כאן שהנסירה אינה יכולה להתבצע מפני פחד הקלין, אלא אחרי בריאת אדה"ר. אך כשנדייק בדברי הרב נראה שאמר **וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה** משמע שמדובר כאן בהשלמת הכותל אשר זה היה תפקידו של אדה"ר. ולא על הנסירה הראשונה שהיתה ע"י או"א לפני שנברא אדה"ר. מכאן נדייק שיש ד' שלבים בענין הנסירה. (1) נסירה ראשונה ע"י או"א¹⁶. (2) עליה לחיק או"א והזיווג שם. (ע"ח ב' דף ס"ו ע"ב) (3) השלמת הכותלים ע"י עבודתו של אדה"ר¹⁷. (4) הבאתם פב"פ.

שעה"כ דף צ"א ע"ג ... ופירוש הענין הוא כי נודע הוא שבהיות האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה... וכן הענין בז"א כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי, ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחינת אותו החסד של אימא והיה מתפשט בו בכולו ואז הדינן אשר באחוריו היו נפרדים וננסרים מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה וז"ס מ"ש **באדרת נשא דף קמ"ב ע"ב** ע"פ ויסגור **בשר** תחתונה ובאתראה שקיע רחמי וחסד¹⁸ כו' פירוש כי בהיות הדינן ננסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה היה לסיבת התפשטות בחינת החסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדינן מסתלקים מאחוריו ונשאר החסד והרחמים שקועים במקום שהיו שם הדינן בתחילה... ע"כ.

נראה מכאן, שנשמתו עולה למעלה ומושכת לו חיים חסד מאימא, שיורד לז"א, ועל ידו ז"א מעביר לנוק' את הגבורות. וכמו שנבאר לקמן שהם החו"ח שהיו בסוד או"מ ע"ג רישא דז"א ועלו בסוד לא יראו פני ריקס לע"ס דא"ק להביא מוחין דפנים ושם נתחדשו.

סידור הרש"ש ב' דף ע"ב ע"א – ע"ג ע"א: כאן אנו רואים בסידור את הנסירה והנוק' מקבלת עצמותה, בינות וגבורות ע"י אימא ונגדלת בכל קומתו, ובהמשך אנו רואים בסידור שלנו את העליה של זו"ן לחיק או"א, ואז יש עליה של הרפ"ח עם החו"ח לע"ס דא"ק להביא מוחין דפב"פ, ואחר כך מקבלים מוחין דפנים. משמע שהנסירה היא לפני עליה לחיק או"א, וזה קשה שכן אדם הראשון היה צריך להחזיר אותם פנים בפנים והרי הוא נברא מזווג דאב"א וזיווג זה היה אחרי שננסרו.

שעה"כ דף צ"ח ע"ב ... שורה לבאר... הנה נתבאר למעלה כי כוונתנו ביום זה הוא כי ז"א הוא בסוד השינה והתרדמה וכוונתנו הוא לנסור את זו"ן להחזירם פב"פ. והענין הוא כי הנה נדע טעם דבוקם אב"א הוא... ובעלות רצון המאציל להחזירם פב"פ הוצרך להפיל על ז"א תרדמה וע"י תרדמה זו ננסרים כל הדינן אשר באחורי ז"א וניתנים אל הנקבה **ובמקום**

¹⁶ היר"א א' עמ' 631 בכוונת באהבה מחלק בין כניסת המוחין לנוק' ע"י נה"י דאימא ונתינת הריבועים בנוק'. וכתב ועתה יכוין לנסור את הפרצופים אלו דאח' ופנים דאח' דזו"ן באופן זה להמשיך לנוק' פרצוף דיניקה... שהם **מספר עשרה ריבועים** דעשרה ריבועים דעשר היות פשוטות... ע"ש

¹⁷ בכל יום נעשה בחיק או"א ההוא רוחא ונעשה בנוק' כלי ורוחא. אך בבריאת העולם נברא אדם הראשון מזיווג זה.

¹⁸ ראשי תיבות **בשר**. ויסגור **בשר** תחתונה.

הדינן שבאחורי הזכר באים במקומם חסדים בסוד ויסגור בשר תחתינה (כאן מקום הגוב"י ב') **ואז יהיה ז"א כולו חסדים ונוק' כולה דינן...** ע"ש.

שם הגוב"י ב'... כי הם החסדים שהיו בסוד מקיף שעלו לסוד מ"ן שנתחדשו ונמתקו ואלו יורדים בז"א ודוחין הגבורות לנוק' כך מצאתי כתוב בספרים אחרים. (הכוונה לעו"ת דף נ"ה ע"ב)... וכתב ע"ז השמן ששון... דבתחילה נמשכים בז"א כל המוחין חלקו וחלקה שהם בינות וגבורות וחכמות וחסדים והם מוחין דאוי"א. ובעת הדורמיטא מסתלקים כל המוחין הנזכר מז"א ונשאר ישן, ואז הבינות וגבורות נמשכים מלובשים בנה"י דאימא תוך לאה ורחל שבאחורי ז"א. וחכמות וחסדים נשארים בסוד או"מ ע"ג רישא דז"א ואז ננסרים זו"ן. ואחר הנסירה^ל עולים החסדים שעל גבי רישא דז"א שהם החכמות וחסדים הנזכר בסוד מ"ן ומתחדשים ונמתקין ונמשכים עוד מוחין חדשים דפנים כנזכר לקמן בדרושינו לעיל דרוש ד' מהלילה... ע"ש.

עולת תמיד דף נ"ה ע"ב: שורה האחר... והענין כי גם החסדים שהיו באור מקיף ועלו בסוד מ"ן גם הם נתחדשו יותר כנודע כי כל מוחין חדשין אינן הראשונים עצמן, והנה אלו הם החסדים יותר ממותקים דוגמת הנז' בגבורות שירדו עתה שהם יותר ממותקות ולכן כיון שהם יותר חסדים מתוקים לכן דוחין את הגבורות אל הנקבה ונשאר הוא חסדים לבד, וזהו סוד אתא חסד ופריש גזעין הנז' במקום אחר והבן היטב מה שביארנו שם... ע"ש.

מכל הנ"ל צריך להבין שהנסירה היא תהליך מתמשך. יש הנסירה הראשונה ועליה לחיך או"א עליה להביא בחינת הפנים ובחזרה גם בניין השלמת הכותל. והנה השלבים:

(1) במילת באהבה, יש **נסירה ראשונה** הנעשית אחרי סילוק המוחין מז"א חכמות וחסדים עומדים על ראש ז"א, ובינות וגבורות נכנסות בנוק' על ידי נה"י דאימא, וגם ניתנים בה המספר של הריבועים, וזה גורם לנסירה, אך עדיין **אינם יכולים לחזור פב"פ**.

(2) ואז או"א מעלים את זו"ן לחיקם ושם מזדווגים זו"ן פב"פ אע"פ שבמקומם הם אב"א, מזיווג זה נעשה לנוק' כלי ורוחא וניתן בה ההוא רוחא, (אך בבריאת העולם מזיווג זה נברא אדה"ר).

(3) ואחר כך **עולים למ"ן** להביא מוחין דפב"פ. ואז מעלים את הרפ"ח דפב"פ, וגם החכמות וחסדים, שהיו לאור מקיף על גבי ראש ז"א, עולים בסוד לא יראו פני ריקם.

(4) ואחר שגרמו זיווג ע"ס דא"ק, יורדים המוחין החדשים או"פ דפנים, וגם יורדים חזרה גם החכמות וחסדים שהיו על ראש ז"א. והכל אמור להיכנס לנוק' במלך עוזר, אך לפני כן נבנה השלמת כותל לז"א מהחסדים אלו החוזרים, שע"י עלייתם

^ל כאן הכוונה אחר הנסירה הראשונה, שלב ראשון של הנסירה.

התמתקו יותר, ונדחים הגבורות לנוק'. על כן נראה, שהשלמת הכותל נעשה ממש לפני כניסת המוחין החדשים דפנים לנוק'.

ראה לעיל מה שכתבנו בעניין אור חדש הגהות הרמ"ז והרנ"ש אות ס"ה : הקשה כמוהר"ר בנימין הכהן ז"ל (תלמידו של הרמ"ז, נולד שנת ש"פ, רבו של ר' יוסף אירגס ושל ר' ישעיה בסן שהיה רבו של הרמח"ל) כי בספר **אדם ישר דף כ"ט ע"ב** אמר ואמנם בחי' מ"ה וב"ן הפנימיים דא"ק חזרו לירד ולהתפשט בתוכו למטה מהטיבור. ומכאן נראה שהוא אחר וקראו לו שם חדש. **ותירץ** שכיון שאלו **המ"ה וב"ן עלו למ"ן** נתוספו להם הארה חדשה ביותר ולכן קראם אור חדש אבל הכל הולך אל מקום א' כי לא ירדו למטה אלא בחי' מ"ה וב"ן דפנימיות כנז'... ע"ש.

נוכל להבין לפי הנאמר כאן מה שאמרנו לעיל בענין השלמת הכותלים שהם נעשים אחר שחז"ח עלו בסוד מ"ן עם הרפ"ח דמוחין דפנים לגרום זיווג עליון דע"ס דא"ק, **ונתחדשו שם**, והיה בהם כח להשלים הכותלים.

שאלה בעניין האם בנסירה של **פנים דאח'** נעביר את הז' גבורות **דרך לאה**. ראה **פאת השד"ה עמ' פ"ט**. נמצא בסידור שבידינו **בחינות פנים דאח' נמשך דרך לאה**, אבל לבחינת **אח' ופנים דפנים** דפנימיות ופנים דחיצוניות **לא נזכר שנמשכים הז' גבורות דרך לאה**. ע"כ ע"ש. זו דעת רבי שאול שהביא מסידור שהיה ברשותו אך יש בזה מח' אם הפנים דאח' יעברו דרך לאה. לפי הסידור שלנו לא סידרו ולפי רבי שאול צריך להעביר דרך לאה.

התמעטות בנסירת הכתר

הנה בראש השנה הנסירה נעשית בעשרת ימי תשובה ובב' ימים של ראש השנה נוסרים את הכתר והחכמה, ורואים שיש הבדל בין נסירת הכתר וחכמה, ונסירת הבינה ודעת, לבין שאר הספירות, שבכתר וחכמה יש התמעטות בכל הספירות ונבין הסיבה.

סידור ר"ה דף ל"ח ע"ב: ... לחיים ... ויכוין **להשאיר** בכתר דכתר **קוצי היודין** דז' היות עם **היודין** דנתח ראשון, והשאר לחכמה דכתר. ע"כ. ע"ש.

משמע מכאן שהתמעטות היא **בכל ז'** הגבורות, וכן בהמשך מלך, חפץ, בחיים, וכו' ממשיך התמעטות עד שבמלכות נשאר ה' דהויה וה' אחרונה דנתח הרביעי.

סידור היר"א ר"ה דף 295: ... כתוב שם וגם מצוייר ההתמעטות רק בכתר ולא עושה התמעטות בשאר הספירות... ע"ש.

הרי שיש שיטה נוספת לכאורה שלא כמו פשט שער הכוונות.

עלי נהר דף ס"ג אות י"ג: ... ומ"ש בסידור בב' ימים דר"ה בזכרנו לחיים וכו' דז' היות דחב"ד חג"ת **והולכים ונחסרים** בכל תיבה מזכרנו בחינה א' מכל הז' היות הנז' **ומיום שלישי** ואילך אין זה כי אם בהויה **דבחינת היום** דווקא אבל בשאר ההיות **נדחים שלמים**. נתן טעם לזה עמיתי בתורה **הרא"ם** (הי"ו) [צ"ל] עפ"י מ"ש בספר **הכוונות** בנתינת ההפרש שיש בין חכמה וכתר - לבינה ודעת - ולו"ק. שבכתר וחכמה כל ההיות שנכנסו בהם **מתערבין** שם, מה שאין כן **בבינה ודעת** שהם בתורת פקדון, ודו"ק כי נכון... ע"כ ע"ש.

הרי שמדבר כמו הסידור שלנו, ורק ביום השלישי שנחסר רק הבינה והשאר דחג"ת שלמים עד החסד שאז רק החסד עובר ומתמעט.

שעה"כ דף צ"ב ע"ב: ... הרב שם מלמד אותנו שבכתר ובחכמה כל הגבורות הן **מושרשות ומופקדות**, ובבינה ודעת הן **מופקדות ולא מושרשות** ונתן טעם שלזה נהרג **גדליהו בן אחיקם** שיש גבורות יחד ואין שופר למתקן לכן נהרג בג' תשרי, וכשהוא שבת נדחה לד'. בהמשך בשאר הספירות הן **לא מושרשות ולא מופקדות**... ע"ש.

לפי זה הכל מובן ולכן כך סידרו בסידור שלנו. ראה הרחבה בנושא בהמשך בכוונות עשרת ימי תשובה.

שאלת מו"ר הרב: אך לפי זה התעוררה קושיא בלב מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א, איך ביום השני כשנוסרים את החכמה איך חזרו ההיות להיות שלמות הרי נתמעטו?

ותירץ שבין נסירת יום א' ליום ב' היה גם שופר (וזה יהיה נכון בין ללחש וחזרה פרצוף שלישי ובין במוסף פרצוף רביעי אחרי זכרנו יש שופר) וע"י השופר יצאו הגבורות מכתר דנוק' בתקיעה ראשונה, לעלות **לע"ב ס"ג דא"ק** להביא מוחין. ואז חזרו להיות **שלמות כבתחילה**,

וכשחזרו לכתר דנוק' בתקיעה אחרונה **רק הכתר היה במיעוט**, והשאר **שלמות**. וכך ביום שני משאירים את הכתר בכתר, וכל השאר **בשלמות לחכמה**, ואז שוב רואים התמעטות כל ההויות בכל תיבה בנסירת החכמה.

בענין חילוף השני

הנה ידוע טעם החילוף שהוא כדי לקשר ולחבר חכמה דמ"ה עם חכמה דב"ן ע"י נ"ה דאבא דוגמת או"א ובינה דמ"ה ובינה דב"ן ע"י נ"ה דאימא דוגמת ישו"ת. וצריך שנה"י דאימא יהיו באחור כדי שיאירו באטב"ח לנוק' הנמצאת באחור ולתת לה בינות וגבורות בנסירה. כל זה בחילוף ראשון בימי חול אך בזו"ן הגדולים שהנוק' בצד שמאל צריך להחזיר נה"י דאימא בשמאל כדי שיכנסו המוחין לנוק' הנמצאת בצד שמאל. ונבאר הדבר.

סידור הרש"ש ב' (חול) דף ל"ז ע"ב וכן **סידור** ראש השנה קריאת שמע במילת אחד דף ה' ע"ב: ... ויכוון לזווג **ישו"ת הראשונים** דהיינו **אימא** מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דב"ן ו**נותנתם לאבא**. ו**אבא** נותן בינות וגבורות שהם ב"ן דמ"ה ו**נותנם לאימא** ... ע"כ. ע"ש.

סידור דף ז' ע"א: ... רואים את המוחין אחרי החילוף.

החילוף נעשה כאן **שהוא הזיווג עצמו** ואז מתחלפים המוחין וחכמה וחסדים דאימא הופכים להיות בינה וגבורות דאבא. וכן אבא נותן הבינה וגבורות שלו לאימא והופכים אצלה להיות חכמה וחסדים באימא, וזה בזו"ן הקטנים בימי חול ואז מאירים נה"י דאימא עם מוחין דמ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, באטב"ח. ונתנים לנוק' בנסירה שהיא באחור. וכך נראים המוחין **סידור דף ז' ע"א**. ומוחין דאבא שיכנסו לצד פנים הם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן וכך נראה אותם ככניסת בברכת אבות. אך הנה בסידור ראש השנה בתיבת **באהבה** יש לכאורה בעיה.

סידור ראש השנה דף ל"ו ע"ב: ואז המוחין **דחכמות וחסדים דקודם החילוף** ... מסתלקים מתוך נרתיקן (ונעשה חילוף שני) שהם הנה"י ... ועומדים הם ונרתיקן הנה"י לאו"מ ע"ג רישא דז"א והם מ"ה וב"ן דמ"ה. ע"כ ע"ש.

סידור דף ל"ז ע"א: שם המוחין הם כמו לפני החילוף או כמו אחרי חילוף שני.

דבר זה קשה שכן חכמות וחסדים זה מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן וכך היה צריך להיות כתוב. אם כן מה זה מ"ה וב"ן דמ"ה. וצריכים אנחנו להבין שיש ב' חילופים החילוף הראשון הוא כשהנוק' נמצאת באח' אך כשהנוק' נמצאת בצד שמאל אז צריך לחזור למצב הראשון כמו לפני החילוף הראשון.

ע"ח א' דף ק' ע"ג: ... אחר שכותב הרב אופן החילוף הראשון שהוא בזו"ן הקטנים כותב בסוף ע"ג וז"ל: ... עוד נ"ל בדרך שני וב' פירושים הם **אמת** כי הנה אי אפשר להזדווג ז"א בנוקבא אלא בהיותה שוה בשוה לגמרי כמוהו ואם לאו אז הזווג הוא זווג ז"א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה. והנה בהיותה בסוד אחור בשוה אליו אז האיר בה בחינת **הגבורות דב"ן דב"ן** אך **הגבורות דמ"ה דב"ן** כולם נעלמים **תוך יסוד דאבא הסתום** כנודע לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה ואז חוזרין להנתן בה נה"י דאבא ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאמא ויתלבשו בתוכה ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן) שביסוד דאבא והרי עתה בא ב' מנצפ"ף א' דגבורות אמא וא' דגבורות אבא כנזכר במ"א ... ע"כ ע"ש.

הרב מלמד אותנו אופן שני שמה שמקבלת הנוק' הוא צד הב"ן ותחילה רק ב"ן דב"ן ואחר כך את המ"ה דב"ן. וצריך להבין הדברים לא ברורים כאן כל צרכן.

הגהת השמ"ש שם אות [א]: ... או כפי הפירוש הבי' שהם מ"ה וב"ן [דב"ן] שמצד שמאל להגדיל מעט את האחר ופנים דמלכות דב"ן ואחר כך מסתלקים המוחין ובאין המוחין דבינות וגבורות אותם אשר האירו בה מתחילה שלפי הפירוש הבי' הוא כל נה"י דאימא ולפי פירוש השני הוא הוד וחצי יסוד דאבא והוד וחצי יסוד דאימא ומתפשטים בה ומגדילים אותה... ע"כ ע"ש.

הנה יש הבדלים והבנה אחרת שלפי הרב בע"ח באטב"ח קבלה רק **מב"ן דב"ן** ורק בנסירה תקב"ל **ממ"ה דב"ן**. אך לפי דברי הרש"ש מקבלת מ"ה וב"ן דב"ן הכל. ועוד לפי מה שכתב הרש"ש צריך בזו"ן הגדולים שהוא הפירוש הבי' תקבל הנוק' מהוד וחצי יסוד דאבא וכן דאימא שהוא צד שמאל. ובהמשך נראה שיש הכרח לעשות חילוף שני שיחזרו נה"י דאימא בצד שמאל ודאבא מצד ימין מפני שאי אפשר ויכנסו הוד וחצי יסוד דאוי"א אי אפשר לחתוך היסוד לשניים. והנה שאלה הבי' הוא צ"ע גדול שכתב רבי שאול.

אור הלבנה דף רמ"ו סוף ע"ב: ... צריך עיון גדול במה שכתב הרש"ש שם ויוצא הארת הבינות וגבורות שכפי הפירוש השני שהם מ"ה וב"ן [דב"ן] שמצד שמאל להגדיל הנוק' וכו' ובנסירה באין וכו' אותם שהאירו בה מתחילה שלפי פירוש הבי' הוא שמאל דאוי"א [שהם מ"ה וב"ן דב"ן] ע"כ. וזה היפך ממ"ש הרב (מוהר"ח) באותו פרק בפירוש הבי' כי בזו"ן הגדולים אינה לוקחת באח' הארת מ"ה דב"ן כי הוא נעלם תוך יסוד דאבא יעו"ש. וכן מבואר בחסדי דוד שם... ע"כ ע"ש.

הרי שנשאר בצע"ג ויש עוד קושיא נוספת שהזכרנו בין מה שכתב הרש"ש למה שאנחנו אומרים שצריך לעשות חילוף שני שכן אין חלק היסודות דאוי"א לשניים.

פרי עץ הגן דף י"ג ד"ה באהבה: ... מה שכתוב בסידור המוחין דקודם חילוף הכוונה מוחין דחילוף שני שכן בזו"ן הגדולים ובר"ה יש **חילוף שני** שהוא **חזרה הודות וחצאי יסודות דאוי"א יכנסו לנה"י דאימא ויהיו כמו לפני חילוף**, וכך יכנסו בנוק' הנמצאת בצד שמאל בנסירה. ע"ש.

הרי שחייב להיות חילוף שני כאן.

עלי נהר עמ' פ"ג הגהות וביאורים לרבי שאול: ... אברא יובנו הדברים... שלצורך נסירת זו"ן הגדולים **נכנסים בנוק' הודות וחצאי יסודות דאוי"א** שלהם דצד שמאל שהם מוחין **דמ"ה וב"ן דב"ן**. והשתא אתי שפיר מה שכתב בהקדמת **באהבה** (ראש השנה) שמות המוחין העומדין על ראש ז"א **מ"ה וב"ן דמ"ה**. ושמות הנכנסים בנוק' **מ"ה וב"ן דב"ן**. אמנם לפי פשט הגהת השמ"ש משמע שהודות וחצאי יסודות דאוי"א הם הנכנסים בנוק', ברם **בהקדמת באהבה** גילה לנו שאין הדברים כפשוטן, אלא **שהמוחין של צד שמאל המתלבשים בהודות דאוי"א עתה הם מתלבשים תוך נה"י דאימא** כמו שהיו בתחילה קודם החילוף שהם מוחין דמ"ה וב"ן דב"ן... אם כן מה שכתב **קודם החילוף**, ר"ל קודם שנתחלפו פעם שנית... ע"כ ע"ש.

עלי נהר עמ' פ"ג הגהות וביאורים לרבי שאול: ... עוד יש לי להביא עוד ראייה שכן כוונת הרש"ש ז"ל... ע"ש שמוכח שכתב ואז מסתלקים מתוך נרתקן, שלפני כן מ"ה וב"ן דב"ן בהודות וזה לא יכול להכנס כך וצריך שיסתלקו מההודות וחצאי יסודות ויכנסו בנה"י דאימא. ע"כ ע"ש.

שערי רחמים סוף חלק ב' חידושי הרב שרם : ע"ש. וכן **באתי לגני ח"ב עמ' רי"ד רע"א**. וכן **כרם שלמה חלק ו' עמ' רפ"ט ע"ב**.

עיין עוד **בסיכום על פורים לקמן** בענין החילוף השני וזו"ן **הגדולים**. ראה שם חלוקת השפע לאו"א וכן בענין החילוף **בכוונות לפורים**, באורך.

בעניין כוונת התפילין

בראש השנה אנו נפגשים עם כוונת התפילין¹, שהיא בחינת **פנימיות דחיצוניות**, בכוונת **זכרנו לחיים** מקור הכוונה, **שעה"כ דף צ"ו ע"ג**. **שער מאמרי רשב"י דף נ"ד ע"א**. וכן **פרי עץ חיים דף י"ט ע"ג**.... והענין בקיצור. מוחין דז"א בבחינת פנימיות דחיצוניות, משתלשלים מלמעלה ואנו מבחינים במסעם מהמוחין דאז"א **6 בחינות**.

הבחינה הראשונה בתוך חב"ד דאז"א (אימא).

הבחינה השניה בכוח הארת המזלין יוצא האור בחוץ חב"ד ויורד להיות מקיפי דחג"ת על הת"ת דאימא. זו בחינת תפילין דכתר, שורשי המוחין דז"א.

הבחינה השלישית כשהם נכנסים לתוך הנה"י דאימא.

הבחינה הרביעית כשהם יוצאים על נה"י.

הבחינה החמשית היא בגבול ז"א בתוך חב"ד שלו.

והבחינה הששית מקיף על חב"ד דז"א וזו בחינת התפילין שיש לנו השגה בהם ועל כן הם התפילין שאנו מניחים. זה מבואר **בפרי עץ חיים דף כ' ע"ב באמצע**.... ששלושה מוחין שהיו בראש ז"א נהפכים לארבעה פרשיות בחוץ במצח מכוח הכאת הקוצה דשערי... ע"ש.

שע' מאמרי רשב"י דף נ"ד ע"ב ד"ה ונבאר.... והנה זה האור נשאר שם תמיד ונמשכה הארה ממנו מכל הארבעה המוחין אשר שם מקיפים ורצו להימשך ולהיכנס בסוד אור פנימי דמוחין דז"א והם עצמם נשארו למעלה ואז ירדו ונמשכו ונשתלשלו שלושה נה"י של אימא למטה והלבשו את המוחין הפנימיים האלו שנמשכו מן האור המקיף כנז' ובהיותם מלובשים אותם **הארבעה מוחין** חזרו להעשות שלושה בלבד.... והרי נתבאר **ג' בחינות** שיש באלו המוחין הפנימיים דז"א הנקראים בחינה **חמישית** מן ששת בחינות הנ"ל... ע"כ.

ואלו הם שלושה בחינות הנז' אשר בזו הבחינה החמישית.

- (1) האחת הם בחינת המוחין עצמם שהם הארות נמשכות מאור המקיף כנ"ל.
- (2) השנית הם בחינות שלשה כלים דנה"י דאימא אשר בתוכם מתלבשים האורות הנז' הנקראים ארבעה מוחין פנימיים.
- (3) השלישית היא בחינת ז"א עצמו אשר בתוכו מתלבשין **הג'** כלים דנה"י דאימא אחר היות מתלבשין בתוכן האורות הנקראים מוחין כנז'.

וכל ג' בחינות האלו הם בחינה אחת בלבד החמישית כנז' הנקראים מוחין פנימיים דז"א... ע"ש.

¹ צריך להבין שגם בכוונות החול אנחנו ממשיכים מוחין שנקראים תפילין והם בבחינה פנימיות דחיצוניות וכן כאן.

מכאן משמע שהמעבר מארבעה מוחין להיותם שלושה בתוך ראש ז"א הוא בין המדרגה הרביעית לחמישית.

בראש השנה אנו רואים את בחינות התפילין בארבע מקומות: **כוונת התפילין ב-סידור ראש השנה דף ל"ח ע"א**: ... **זכרנו**: גימ' **ע"ב קס"א ונ'**. יכוון כי מזיווג דע"ב קס"א העולים כמספר **זכור** מ-**זכרנו** (זכור = **ע"ב - קס"א** זיווג או"א. נ', נ' שערי בינה). דאו"מ דאו"א יצאו המקיפים העליונים דחב"ד דאו"א (מדרגה **שניה**) דרך נ' שערי בינה מספר נ' דזכרנו, ונתלבשו בת"ת דאו"א המלובש בכתר דז"א. והיו לתפילין דחב"ד העליונים שהם שורשי המוחין שבכתר דז"א. (מדרגה **רביעית**).

הרי שמהמוחין הפנימיים יוצא החוצה או"מ לחב"ד דאו"א מדרגה שניה, ומשם דרך נ' שערי בינה עובר השפע עד מקיפי הת"ת, **מדרגה רביעית** תפילין עליונים **שבשורשי המוחין דכתר דז"א**.

לחיים: חיים גימ' **אהיה הויה אהיה**. (כנגד כ"א אזכרות, ד' פרשיות, וד' בתים), והם התפילין הנזכר (מדרגה **רביעית**) דכתר דז"א הנקרא חיים. ור"ת, **ל"ז**. וס"ת, מ"ו. (שהם ר"ת וס"ת של **זכרנו לחיים**). לרמוז כי מזיווג ע"ב ס"ג דאו"א יצאו התפילין. ע"כ.

כאן אנו רומזים גם זיווג או"א **במילוי ע"ב ס"ג**. וכאן הם התפילין בבחינה **הרביעית**, כמו בזכרנו.

בחיים: כנ"ל **אהיה הויה אהיה**, וכאן נרמזת המדרגה **הששית** שהם התפילין שאנו מניחין שהם **מקיף על ראש ז"א**.

חיים: כנ"ל **אהיה הויה אהיה**, וכאן אנו רומזים תפילין של ראש דרחל שהם בחינת **תפילין של יד שלנו**.

הרי שהכוונות העיקריות הם בתיבות חיים שזה כוונת התפילין.

יום א' דראש השנה דינא קשיא ויום ב' דינא רפיא

הנה הרב בכמה מקומות אומר שיום א' דראש השנה הוא **דינא קשיא** ויום ב' הוא **דינא רפיא**, ובכל מקום נותן **טעם שונה** לזה, וצריך להבין שהכל הוא נכון גם יחד.

(1) **שעה"כ דף צ' ע"ד**: ולפי שחטא ואכל מעץ הדעת טו"ר עבירה גוררת עבירה וגרמה לו להזדווג ביום ה' עם אשתו **שעדיין היה חול** ולא המתין עד ליל שבת **שהוא קדש** ... הנה מה שגרם אדה"ר ע"י חטאו שנזדווג **ביום החול** הוא כי הנה יום ר"ה **הוא דינא קשיא** כנודע ואם היה ממתין עד ליל שבת הוא **דינא רפיא** והיה הזווג ההוא כתיקונו והיו זו"ן מזדווגים באותו יום שבת **בבחי' פנים בפנים** אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו **ביום החול** שאז היה **יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא** לכן גרם אל זו"ן **שיתאחר זווגם עד יום ח' עצרת** כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים יתמתקו הדינין הקשים אשר בו ובנוק' כנז' בפי' פנחס בתחילתה... ע"כ. ע"ש.

(2) **שעה"כ דף צ"א ע"ד**: וזהו הטעם שאמרו בספר הזה"ק **בפי' פנחס בדף רל"א ע"ב** דיום א' הוא דינא קשיא והב' הוא דינא רפיא, והטעם הוא כי **ביום הא'** עדיין לא נתבסמו **העולמות** ואינם יכולין להתעלות ליכלל זה בזה אמנם **הפנימיות לבדו הוא העולה** ונכלל כנז' ולכן הוא **דינא קשיא**. אך **ביום ב'** שכבר נכללת בחינת הפנימיות ביום הא' מכח זה גם העולמות שהם **בחינת החיצוניות** עולים ונכללין ביום הב'... לכן נקרא **דינא רפיא**.

(3) **שעה"כ דף צ"ב ע"א**: וכבר נודע כי לאה עומדת למעלה מכתר רחל. ונמצא כי פרצוף דלאה כולו וגם הכתר דרחל ננסרו ביום זה, וגם לסיבה זו נקרא יום זה **דינא קשיא** כנודע, כי בחינת **לאה** הם דינין תקיפין ודרחל **דינא רפיא**.

(4) **שעה"כ דף צ"ב סע"א-ע"ב**: ועתה עדיין צריך לבאר ההפרש שיש בין יום הא' ליום ב' והוא כי הנה נודע שעד מקום החזה דז"א אורות המוחין נסתרים ואינם מתגלים להיותם תוך הכלי דיסוד דאימא הנשלם במקום החזה ולכן כל הגבורות אשר שם למעלה בז"א נקרא **דינא קשיא** שהם אותם הגבורות שאמרנו שננסרו ביום א' מן הכתר שלו עד סיום הת"ת שלו והם נקראים **דינא קשיא**... ע"כ.

בעניין בחינות הנוק'

צריך לדעת שיש כמה בחינות נוק' ולדעת מתי הן נתקנות. לימוד זה עמוק מני ים ואין כאן כדי לפתור את כל השאלות ורק לסדר מה שנלמד בינתיים בשיבתינו.

יש ד' בחינות מלכות נוק' והם.

(1) **מלכות שבו**, עטרת היסוד **ספירה עשירית** של ז"א. **שעה"ק דף ה' סע"א** ואמנם

בחינת ספירת המלכות הפרטית אשר היא עשירית אשר בעשר ספירות **הפרטיות** שבכל פרצוף ופרצוף כנוצר הנה ענינה הוא זה, כי אם היא המלכות שבפרצוף הזכר כגון אבא או ז"א הנה המלכות שבו היא בחינת **העטרה** שבפי גיד האמה הנקרא יסוד בסוד וברכות בראש צדיק כנוצר **בס' הזוהר בפר' ויצא דף קס"ב ע"א** ... אבל בחינת המלכות אשר בפרצוף הנקרא נקבה כגון אימא או נוקבא דז"א הנה המלכות שבה היא בחינת עטרת היסוד שבה כי היסוד עצמו הוא הרוח מקום ההריון ובחינת הברך התפוח אשר עליו בולט מבחוץ נקרא **עטרה** ונקרא בדברי רבותינו ז"ל שיפולי מעים ... ע"ש.

(2) **עטרת היסוד**, היא הנוק' **העומדת מאחורי ז"א** ובה עיקר העבודה בימי החול,

ונקראת עטרת היסוד על שם שהיא כנגד עטרת היסוד דז"א. ענינה עין **שע' מאמ"ר דף מ"ז ע"ג** אושיט פסיעה לבר ... בסוד ו' זעירא שבתוך ה' ראשונה של ההויה הרומזת באימא ואותה הו' זעירא שבתוך ה' היא רומזת אל הז"א שהיה אז בחינת שש קצוות שבו. והנה בסיום הו' שם עומדת הנקבה והיא השביעית ... ונמצא כי התחלת הנוקבא היא שם מאחורי בסוד זו ה-ו' שלו שהיא הת"ת כי שם הוא סיום שש קצוות שלו והוא סיום ה-ו' ושם ברגל ה-ו' זו מאחוריה שם נדבקת המלכות וזהו סוד אושיט **פסיעה לבר** ... והטעם להיותה שם הוא כדי שכאשר תתגדל בבחינת פרצוף בהיותה עדיין בבחינת אחר בחזה ז"א כי שם ביתה ומקומה כנודע ... ע"כ. ע"ש. וכן **בית לחם יהודה ב' דף נ"ג ע"ד** : ד"ה הלבישה את היסוד בסוד עטרה לאו הלבישה על היסוד דוגמת העטרה ממש כי העטרה אינה כי אם מצד הפנים של היסוד והיא לא הלבישה כי אם מאחורי היסוד ... ע"ש. מכל האמור המלכות הנקראת **עטרת היסוד** היא המלכות **שדבוקה מאחוריו** יוצאת מהארת המוחין דז"א, מן החזה ולמטה².

(3) **מלך השביעי**, מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן. שמקבלת שפע זה מהמ"ה והב"ן. והיא עומדת מטבור דז"א ולמטה כדמיון ז"א על א"א שהיא **סביב**.

(4) **מלכות שבגופו**, זה הב"ן שבו שכן ז"א הוא **ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן**. שהם נקראים זו"ן הגדולים, או ז"א בכללות. ו"ק דב"ן היא מלכות **שבגופו**. צד הב"ן שמאל של

² צריך עיון גדול מאוד שכן מה שיש בעיבור הוא בחינת נוק' מלך השביעי כמו שכתב שער אנ"ך פ"ו ומה שכתב פסיעה לבר משמע שגם בחינת עטרת היסוד היא בעיבור. ומי הנוק' שבונים אותה בהארות אטב"ח ומתי המלך השביעי נתקן ה' יאיר עיננו בתורתו אמן.

ז"א, ונבאר בהמשך שהננסרת בזו"ן הגדולים הן בחינות הארה נוק' נפרדת היוצאות מהו"ק דמ"ה ומהו"ק דב"ן. וצריך להאריך בזה ואין מקומו כאן. לעיין היטב עוד בעניין הנוק', ראה נה"ש דף ז' ע"ד שורה חג"ת, וכן ע"ח א' דף ע"ג סע"ב וע"ג : ועוד ע"ח א' דף ק' ע"א וכן שם ע"ג וע"ד, וכן שם הגהת השמש אות [א].

כריעות וזקיפות

כריעות וזקיפות חכמה דכתר

הנה לפני שנבאר את הכוונות הרי"ו שמכוונים בראש השנה **בשחרית לחש וחזרה**, והיות כל כוונת הרי"ו היא קשורה ותלויה בכריעות וזקיפות **ראשונות**, לכן הבאתי כאן מקצת כוונות כריעות וזקיפות^{מא} של ימי החול הנצרכות להבנת כוונות הרי"ו. וכמו שמבאר הרב שאין שינוי בין כריעות וזקיפות **דחול** לבין כריעות וזקיפות **דראש השנה שחרית**. רק בעניין הרי"ו שמכוונים בהם בראש השנה שחרית לחש וחזרה, עוד יש שינוי שתלוי בזה גם כן שבימי חול הנוק' עולה כבר בכריעות ואינו כן בראש השנה בכוונות הרי"ו **לחש וחזרה שחרית** שהנוק' אינה עולה **אלא בזקיפות**. אך בשאר התפילות בראש השנה אין שינוי כלל.

בכריעות וזקיפות בימי החול יש כמה עבודות כנ"ל, ונעמוד על ג' מהם והם:

(א) דחיות מוחין והמשכת הארת מוחין דג"ר דאימא וצלם שלם דאבא לז"א.

(ב) המשכת מוחין לנוק' ה' אחרונה שורש השני של הנוק' באצילות.

(ג) העלאת הנוק' מהבריאה. וזה סדר הכוונה:

ברוך: (אחור דאחור)

דחיית המוחין ד-חג"ת נה"י, שנכנסו בק"ש בתיבת אחד ב-חב"ד חג"ת, ל-חג"ת נה"י.^{מב} המשכת הארת המוחין דו"ק, לחב"ד חג"ת דנוק' שורש השני^{מג}, ה' אחרונה העומדת אחורי היסוד.

להעלות נוק' שבבריאה וכל היכלי ביי"ע והם י' מלכויות דאח' דאח'... ולחבר מלכויות דדת"י... כנגד אחורי יסוד... דז"א דאצילות.

אתה: (אחור דאחור)

המשכת הארת המוחין דג"ר תחילה **לחכמה**, (י') ומשם **לבינה**^{מד} (ה') ומשם (דרך הדעת) לג' כלי ת"ת שהוא (ו')

^{מא} כוונות הכריעות וזקיפות באורך ראה במקור הישועה כוונת החול חלק ג'.

^{מב} זה דווקא בחכמה דכתר ששם כבר נכנסו ו"ק דגדלות דאימא לחב"ד חג"ת וממשיכם אותם כאן לו"ק ואז יש גם עניין ו' לגבי ה' מה שאין כן בשאר הכריעות ששם ו"ק נכנס לחב"ד חג"ת ומשם מאיר לחב"ד חג"ת של הנוק' ה' אחרונה שורש השני מלמטה, ובאתה בהיכנס הג"ר הו"ק יידחו לחג"ת נה"י. ומעלים נוק' של הבריאה דת"י כנגד היסוד.

^{מג} מלמטה למעלה.

^{מד} זה דווקא בחכמה דכתר שם נאמר עניין כריעה י' לגבי ה' חכמה לגבי הבינה, לא כן בשאר המוחין דכתר ששם ההמשכה היא מחב"ד לחב"ד, ואחר כך דוחים לחג"ת נה"י. וממשיכים הארה לחב"ד דנוק' ודוחים הו"ק לו"ק דנוק' ומעלים את הנוק' שבבריאה. עיין עלי נהר דף צ"ז מהרא"ם.

ומשם לג"ר דנוק', לדחות החג"ת לחג"ת והנה"י לנה"י,
להעלות ולחבר מלכויות חח"ן בג"ה דאח' דאח' כנגד נ"ה ... דז"א דאצילות^{מה}.

הוי"ה : זקיפה ראשונה (פנים דאח', ווי"ק דכתר דאח' דאח')
להמשיך וי"ק דפנים דאח' תחילה לחב"ד חג"ת ולדחותם לחג"ת נה"י^{מיו}.
ומשם להמשיך הארה לחב"ד חג"ת דפנים דאח' דנוק' דז"א ה' אחרונה.
להעלות מלכויות די"ס דפנים דאח', ולחבר מלכויות דת"י כנגד אחורי היסוד ...
גם להעלות ולחבר מלכויות דו"ק דכתר דאח' דאח', בו"ק דכתר דשורשי פרצופה כנגד שני
שלישי ת"ת דת"ת דז"א.

זקיפה שניה (פנים דאח', וי" ספירות דכתר דפנים דאח', ג"ר דכתר דאח' דאח').
להמשיך ג"ר דפנים דאח' ... תחילה לי' חכמה ומשם לבינה (ה) ומשם (דרך הדעת) לת"ת.
ומשם הארה לנוק' לג"ר לדחות החג"ת לחג"ת ולדחות הנה"י לנה"י.
להעלות ולחבר המלכויות דחח"ן בג"ה ... כנגד אחורי הנ"ה דז"א.
להעלות כל י"ס מלכות כתר דפנים דאח', ולחבר ב"ס דכתר דשורשי פרצופה שהם כנגד ב'
שלישי ת"ת דז"א.
להעלות ולחבר המלכויות דכתב"ד דכתר דאח' דאח', כנגד שלישי עליון ת"ת דת"ת דז"א.

הנה להבנה יותר למעשה ראה כריעות וזקיפות דיום חול בברכת ההודאה הטוב שמך וכו'
משם יותר קל להבין בכללות. ואחר כך תתרגל כך כמה פעמים ותמשיך ללמוד הרי"ו שהוא
תוספת לזה.
סידורנו לך טבלה כללית לימי החול הנה לפניך.

^{מה} הנה מה שצריך להבין כאן שהעליות של הנוק' מהבריאה אינן לשורשים שלה דווקא אלה שהיא
עולה למקומות מוכנים לכך כמו שמבואר בכוונת הרי"ו וכן בימי חול.
^{מיו} ראה דעה והשכל דף ס"ה ע"ד וכן עלי נהר עמ' מ"ה 8 שורות מלמטה. בזקיפה א'.

טבלת סיכום

	מוחין דכתר	כריעות צלמי המוחין אח' דאח' אח' דפני'	כריעה א'	כריעה ב'	זקיפות צלמי המוחין פני' דאח' ופני' דפני'	זקיפה א'	זקיפה ב'
ברוך מו	חכמה דכתר או"פ דאח'	קס"א	ו"ק	ג"ר	ע"ב	ו"ק	ג"ר
			יוד הי	אלף הי		ויו הי	יוד הי
מגן אברהם	בינה דכתר	קס"א	ו"ק	ג"ר	ס"ג	ו"ק	ג"ר
			יוד הי	אלף הי		ואו הי	יוד הי
מודים	חסדים דדעת דכתר	קמ"ג	ו"ק	ג"ר	מ"ה	ו"ק	ג"ר
			יוד הא	אלף הא		ואו הא	יוד הא
הטוב שמך	גבורות דדעת דכתר	קנ"א	ו"ק	ג"ר	ב"ן	ו"ק	ג"ר
			יוד הה	אלף הה		וו הה	יוד הה

¹¹ בכריעות וזקיפות ראשונות נתקן רק או"פ דאח', אמנם או"פ דפנים דחכמה דכתר יבואו בברכת מגן אברהם ובהמשך כל התפילה.

טבלת עליות הנוק'

זקיפות				כריעות	
זקיפה ב'		זקיפה א'		כריעה ב'	כריעה א'
אח' דאח'	פני' דאח'	אח' דאח'	פני' דאח'	אח' דאח'	אח' דאח'
אח' דפנים	פני' דפני'	אח' דפנים	פני' דפני'	אח' דפנים	אח' דפנים ^{מח}
ג"ר דכתר כנגד שליש עליון דת"ת דת"ת	חח"ן בג"ה כנגד נצח והוד	ו"ק דכתר כנגד שני שלישי ת"ת דת"ת	דת"י כנגד היסוד	חח"ן בג"ה כנגד נצח והוד	דת"י כנגד היסוד
	י' ספי' כתר כנגד ב' שלישי ת"ת				

^{מח} בחכמה דכתר אח' דאח' בלבד.

ר"י

באיזה תפילות נכוון הר"י

הנה העבודה הנוספת שיש בראש השנה **בכריעות וזקיפות בשחרית לחש וחזרה**, היא עניין מיתוק הר"י. **לכאורה** דבר פשוט מתי לכוין הר"י **היה צריך להיות כתוב מפורש**, אך לא כן גם בדברי הרב עצמו יש הבנות שונות, וכן מדברי הרש"ש נשארנו בספק באיזה תפילה יש לכוין הר"י. ראה בספרו החשוב של מו"ר הרה"ג **רבי מרדכי עטיה שליט"א "עטרת מרדכי"** על כוונת הר"י, שהאריך בזה הבירור בעיון גדול ובטוב טעם ודעת, כעשרים עמודים.

שעה"כ דף צ"ג ע"ג מט ... מה שראוי לכוון בה ביום ר"ה **בתפילת שחרית לבד** והנה בתחילה נקדים לך הקדמה א' והוא כי **אין שינוי** וחילוק בין כוונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה **אלא** בעניין כוונת הר"י... ע"כ ע"ש.

משמע מסתמיות שעה"כ כוונת הר"י היא רק **בשחרית לחש וחזרה, והשאלה**, האם מה שכתב **לבד** לאפוקי מנחה וערבית, או לאפוקי מוסף. (ענין הגוב"י **אות ב' בשם הרש"ש צ"ע** שכן יש שינוי נוסף והוא שהנוק' בראש השנה עולה רק **בזקיפות** מה שאין כן ביום חול שמתחילה לעלות כבר במילת ברוך, אך בהבנה עמוקה יותר נבין שאינו שינוי נוסף אלא אותו שינוי שהר"י גרס לכך שהנוק' עולה רק בשם הוי"ה, וזה כמובן רק בכריעות וזקיפות תחילת ברכת אבות).

סידור דף ט"ז ע"א ... בהגהה הביא מספר **זמרת הארץ דף י"ט אע"א** והנה **ידוע ומפורסם** הוא שאין לכוין בכוונות הר"י **כי אם בשחרית של ימי ראש השנה בלחש וחזרה**. בספר הכוונות מפורש יוצא עכ"ל. וכן אנו נוהגים בק"ק מכוונים ישיבת רחובות הנחרת תככ"ץ.

שמן ששון ג' דף קכ"ד ע"א אות ז' ... שם מקשר כוונת הר"י עם כוונת אדני שפתי תפתח ע"ש. ושם בע"ב ואם יש לכוין פסוק זה בכל תפילות דר"ה... ע"ש. ומנהגינו לכוין בק"ק בית אל יכב"ץ **בתפילת שחרית לחש וחזרה**. ע"ש.

^{מט} דרוש זה הוא **פנימיות דחיצוניות** ושייך גם בכללות לכוונת **תפילת החול** חוץ מעניין הר"י שהם רק לראש השנה שחרית. וצריך לדעת שיש ג' כוונות לתפילה והרב פיזר אותם בשער הכוונות. ראה **שעה"כ דף ל' ע"ג** למעלה ... גם צריך לדעת מה שהודיענו מורי ז"ל והוא כי ברכת אבות הזו שאנו מבארים עתה הוא בבחינת **מוחין הפנימיים** אבל עוד יש בה פירוש ב' והוא בבחי' **מוחין המקיפים**. ונלע"ד שהוא הכונה הב' דברכת אבות שכתבתיה לקמן אחר נוסח התפלה באותיותיה (**דרוש ד' דכוונות העמידה שעה"כ דף ל"ד ע"ב**) וע"ש היטב מאד כי היא רבת התועלת אם תשים לבך ודעתך אליה גם שמעתי ממורי ז"ל כי אותו הפירוש שביארנו בברכת אבות דר"ה (**שעה"כ דף צ"ג ע"ב**) היא ממש כברכת של תפלת החול דשחרית ואין הפרש ביניהם **אלא בעניין הר"י** אשר נתבאר שם בתפלת ר"ה כי להיות ר"ה יום הדין והגבורה ונודע כי הגבורה גימ' ר"י ולכן צריך לעשות כל בחינת תפלת ר"ה בסוד ר"י ולכן כל בחי' הר"י שביארנו שם בברכת אבות דר"ה איננו **רק לאותו היום בלבד** אבל כל שאר הביאור הוא על סדר של **חול** ממש. וזכור ב' אלה הדברים אשר הודעתך. ע"כ. ע"ש. הרי **בחינת הר"י** הוא **בפנימיות דחיצוניות**.

ראה מנהגי בית אל בספר דברי שלום, מהרב אג"ן הוא הרב גג"ן חתנו של הדב"ש והוא היה ראשון לציון וראש הישיבה ב-בית אל. כתוב שם שכוונת הרי"ו בשני ימים דר"ה בתפילת שחרית לחש וחזרה.

פתח עיניים דף צ"ב ע"ג.... שם מהרב היר"א מביא בשם הדב"ש והרד"ם מכוונים הרי"ו דכריעות וזקיפות בין בלחש

בין בחזרה שחרית ע"ש. וממשיך ומביא סיכום כל הדעות וכן דעת הרש"ש שיש סתירה בנה"ש ואומר שמה שכתוב שם אינו מהרש"ש. ע"ש.

נה"ש דף ל"ז ע"ג וכן שם ל"ז ע"ד.... יש סתירה בין שני המקומות ברש"ש באותו עמוד. **בע"ג** כתב שלא לכוין ערבית מוסף ומנחה, **ובע"ד** כתב בערבית לכוין הרי"ו כמו בשחרית. ע"ש. עיין גם בשאלות חכמי המערב נה"ש דף שאלה מ"ה וכן שאלה כ"ט. והתשובות ראה בספר בגדי קודש אשר לאהרון דף נ"ב, וכן בדף ע"ד, וכן בדף ער"ב.

עלי נהר דף נ"ד למטה.... הרב עלי נהר מנסה ליישב את לשון הרש"ש בדף ל"ז **ע"ג ודף ל"ז ע"ד** שסותרות זו את זו ומתיר ליישב בדרך אפשר על פי ב' כוונות שיש במנחה וערבית, שיש חזרת המוחין דכלים פנימיים דאימא במנחה, ודאורי"א בערבית. ואומר מה שכתב לעשות רי"ו במנחה וערבית במערכות הרגילות שהם בכלים אמצעיים וחיצוניים אך במערכת של חזרת המוחין דכלים פנימיים אין לעשות רי"ו... ע"ש. **ורבי שאול שם בהגהה אות ג'** דחה אפשרות תירוץ זו וטוען שאין בראש השנה הסתלקות מוחין שהוא יומא אריכתא.

דעת רבי שאול בשערי רחמים ב' שאלה חצ"ר.... שיש לכוין רי"ו לחש וחזרה שחרית. לפי פשטות שער הכוונות. וכמו זמרת הארץ. אך הוא סובר שמה שכתוב בנה"ש דף ל"ז ע"ג וגם מה שכתוב בע"ד אינו מהרש"ש.

לפי הרב פריא בספר בגדי קודש אשר לאהרון דף נ"ב עד דף נ"ג ע"ב שם כתב שמה שכתוב בנה"ש דף ל"ז ע"ג אינו מהרש"ש... ע"ש. וכן כתב בדף ע"ד שם, וכן דף ער"ב ע"ש באורך. וראה גם בספר מעיל קודש דף פ"א שכתב כן, והוא סובר שצריך לכוין הרי"ו בכל התפילות... ע"ש.

וראה בפאת השדה ב' דף שי"ג הגהת ס"ה והיא להרב הלל שליט"א ע"ש.

נה"ש דף ל"ח ע"ב ד"ה צ"ע.... צ"ע בתפילת ר"ה שכתב הרב זלח"ה שהוא כסדר תפילת החול ממש ואין הפרש ביניהם אלא בחי' הרי"ו לבד... ע"ש. וראה שלא כתב שחרית בלבד.

נה"ש דף ל"ג ע"א אמצע ד"ה ונחזור.... והוא כי כוונת העמידה של ר"ה הוא כמו בחול ואין שינוי כלל ביניהם אלא בעניין הרי"ו והנסירה כן נראה מפשט שעה"כ... ע"ש.

¹ הרחבה בעניין המוחין דכלים פנימיים שחוזרים במנחה וערבית ראה בספר של מו"ר רבי מ. עטיה שליט"א, עטרת מרדכי על הקדיש החל מעמוד רל"א עד עמוד רמ"ז. ע"ש היטב. בעניין הכוונה הזאת לא סדרו אותה בסידורים וחלקה נמצאת בסידור של הרב עובדיה הדאיה היוצא לאור, והשד"ה סבירא ליה שאין לכוין בזה.

בדעת הרש"ש האם סובר רק בשחרית לפי גרסת שעה"כ או כוונתו לכל התפילות וכמו **שכתב בפרי ע"ח דף קל"ג ע"ד ד"ה דע** :... ודע כי **ברכת אבות דר"ה הוא דומה לשל חול** ממש חוץ **כוונות הרי"ו**... ע"ש. וראה שגם כאן לא כתב שחרית לבד. ואולי הרש"ש מצטט פריע"ח ולא שעה"כ וסובר שהרי"ו בכל התפילות **וצריך עיון גדול**.

יר"א ג' עמ' 259 כתב רי"ו לחש וחזרה דשחרית. ועיין גם **קנין פירות דף קס"ח אות כ"א וכן קס"ו אות ט"ז**. ראה גם **טוב שם דף כ"ג ע"ב אות כ"ה** : ראה בכוונות החול, בעניין כוונת פסוק **אדני שפתי תפתח**, מתי לכוונה שיש חלק מהחכמים שסוברים שפסוק זה נקרא **רי"ו**, וראה סיכום שם.

לסיכום : הלכה למעשה **יש לכוון הרי"ו לחש וחזרה שחרית בלבד**.

דעת ק"ל

בנין דעת ק"ל

הנה בחינת הדעת ק"ל שמכוונים בתיבת ברוך להמשיכו לנוק' היא העבודה שעושים בכל תפילות השנה. **בראש השנה** היא העבודה הפותחת כוונת ב' הרי"ו הראשונים בתיבת ברוך. ותחילה נכוין בכריעה ראשונה כמבואר במקומה עם תוספות הרי"ו כמו שנבאר. ואז ממשיכים ה"ג מיסוד דאימא שבדעת דז"א, ליסוד דז"א ושם נעשה הוי"ה אחת. ומשם לדעת נוק', וזה נקרא **דעת ק"ל** לנוק' שהיא **אחורי היסוד** דז"א באצילות ה' אחרונה כנ"ל, ומתפשטים לגופה לחג"ת שבה בסוד **ריבוע ע"ב**, וגו' **ע"ב** אלו הם הרי"ו הא', ונעביר כל השפע גם לנוק' שבבריאה. ואז צריך להוסיף כוונת הרי"ו הב'.

שעה"כ דף צ"ג ע"ב ... **ברוך** הנה בתפילת יוצר עד גאל ישראל העלינו את המלכות עד **היכל ק"ק דבריאה**, והנה היא בבחינת נקודה אחת כלולה מעשר⁸⁰ ואינה עדיין בבחינת פרצוף כי היא בסוד לכי ומעטי את עצמך מבלי היות בה בחינת פרצוף ועדיין (אף) בהיותה בסוד נקודה היתה חסרה ממנה בחינת הדעת שלה שהוא סוד **ע"ב ק"ל** כנודע. ולכן עתה אנו רוצים **לתתו לה** עתה במלת **ברוך**.

וזה כוונתו כי עתה על ידי ריבויא דברכאן דאית בה בנקודה זו שנכללה בכל **היכלותיה** כנזכר בס"ה בפר' פקודי אשר לסיבה זו נקראת **ברוך**. הנה גם אנו רומזים במלת **ברוך** אל היסוד דז"א הנקרא **ברוך** לפי שיורד בריבויא דברכאן עילאין⁸¹, ונותן לה בחינת הדעת הנז' אשר הוא שם הויה שהוא גימ' כ"ו, ובריבוע הפשוט שהוא בגימ' ע"ב, ובריבוע המלא במילוי **אלפי"ן** כזה: **יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא**. העולה ק"ל אשר ג' בחי' אלו הם **הדעת** שבה והם בגימ' כמנין **ברוך** שהם **כ"ו ע"ב ק"ל**... ע"כ ע"ש.

הרי צריך להמשיך בחינת דעת ק"ל לנוק' שירדה בסוד נקודה לבריאה, וזה בזכות השפע שז"א ימשיך לנוק' שבבריאה דרך **נוק' ה'** אחרונה שבאצילות, ושניהם בריבויא דברכאן, הנוק' שבבריאה ויסוד דז"א, ומה שנמשך בתיבת **ברוך** רמוז השפע עצמו שהוא **כ"ו ק"ל ע"ב**. גימ' ברו"ך. אך **נקרא** דעת ק"ל דווקא מפני שרק הק"ל נמצא בדעת שלה. שכן הכ"ו הוא ביסוד דז"א והע"ב הוא נמשך מהדעת שלה לחג"ת שבה. ונבאר איך ניתן **דעת** בנוק' **ק"ל**

⁸⁰ מלכות דאצילות היא יורדת לראש הבריאה בעשר נקודות מה שאין כן בשאר העולמות שיורדת רק נקודה אחת אחר התמעטות רק מלכות דמלכות ועל כן בעליות מעולם לעולם יש קדיש מה שאין כן בין הבריאה לאצילות. וזהו מדרש פליאה "אין אומרים קדיש אלא ביחיד" והכוונה רק במקום שהמלכות יחידה רק מלכות דמלכות, כדי להעלותה אומרים קדיש. ולא אומרים קדיש בין בריאה לאצילות ששם ירדו עשר נקודות. עיין שעה"כ דף י"ד ע"ד.

⁸¹ ענין היות היסוד דז"א בריבויא דברכאן הוא כמ"ש בשעה"כ דף כ"ח ע"ג באמצע בכוונת "ברוך הוא ומבורך" ש"ברוך הוא" יסוד דאבא הנעלם ביסוד דאימא, אבל יסוד דז"א הוא מקבל ברכה ממנו נקרא "ומבורך" כנ"ל כי להעלות את הכלה למעלה צריך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דז"א ויסוד דז"א הוא המעלה אותה מן הבריאה אל האצילות... ע"ש.

שבאצילות, ואיך נעביר **אותו לנוק'** שבבריאה אשר בזכות הדעת הזה יהיה **כח** לנוק' שבבריאה לעלות, בזקיפות.

שמן ששון ג' דף קכ"ג ע"ד אמצע אות א': ... שם ועדיין אף בהיותה בסוד נקודה היתה חסירה ממנה בחי' הדעת שלה שהוא סוד **ע"ב ק"ל** כנודע ע"כ. **מילת אף בפע"ח ליתא** ... **ועוד** מאי שנה בחינת **הדעת** דצריך לתת לה עתה במילת **ברוך** כנז' מכל הט' ספירות הנתנין לה בא"ב **דאטב"ח** כנז' ... **וי"ל** דע"י הארת הנז' הנמשכים לה בדעת שלה שהוא **ע"ב ק"ל** הנז' **יש לה כח לעלות היא וכל היכלי ב"ע לאצילות** כנז' ... והוא על דרך החסדים שבדעת דז"א **המתפשטים** בוי"ק ועושים **הכנפים ומעופפים** ומעלים הז"א עצמו עמהם ... (ועוד י"ל הכי פירושו **אפילו** שיש לה עשר נקודות בחי' נקודת **הדעת שבה חסרה** ממנה ואין בה רק ט' נקודות **ועתה צריך להשלים לעשרה נקודות** (עיין לקמן אות מ"א) : ע"ש באורך. ועיין **ע"ח ב' דף ז' ע"ג אות ט"ז**, שם עניין הכנפיים).

הרי שואל מה מיוחד בדעת דווקא, יותר מכל שאר הספירות. ומתרץ **שבכח הדעת** הנוק' יהיה לה **כח לעלות** בזקיפות. בהמשך הרב מבאר עוד כמה דברים ברי"ו שהם לתת בה כח לעלות וצריך להתבונן למה צריך כל כך הרבה דברים לתת לה כח לעלות. ואמנם בימי חול וכן שאר התפילות ברי"ה שאין רי"ו רק הדעת ק"ל הוא נמשך והוא כח לעלות.

שעה"כ דף צ"ג ע"ג ד"ה ונחזור ... ונדע כי **הדעת ק"ל שבה היא בחי' עטרא דגבורה** מבי' עטרין אשר בדעת דז"א כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קצוות **דז"א** מחסד עד הוד שבו ועיטרא דגבורה הנחלקת לה' גבורות המתפשטות בה"ק שבנקבה מחסד עד הוד שבה ... וצריך שתכוין כי הנה בתחילה **ההיא עטרא דגבורה היא הויה אחת פשוטה שהיא גימ' כ"ו** וכשניתנה בדעת של הנקבה מתחלקת לה' **הויות** שהם ה' גבורות והם בגימ' **ק"ל** הרי עתה **כ"ו ק"ל** וחסר **ע"ב** לתשלום ברוך וזה ענינם ... והנה ענין התפשטות הזה הוא כי מה שהיה עד עתה בדעת שבה בבחינת ד' אותיות הויה הם עתה בדרך התפשטות הזה י' י"ה **יה"ו יהו"ה** שהוא ענין ריבוע הויה שהוא בגימ' **ע"ב**, הרי עתה הם ג' בחינות **כ"ו ע"ב ק"ל** שהם בגימ' **ברוך** ... ע"כ. ע"ש.

שמן ששון ג' דף קכ"ד ע"ג אות ט"ז : ... שואל על השינוי בין **שעה"כ דף צ"ג ע"ג**, ושולח אותנו לשעה"כ דף **כ"ט ע"ג** בעניין **הדעת קל** של יום חול, ומחלק בעניין מספר **ק"ל** שפעם כתוב **חמש הויות**, ופעם אחרת **ריבוע מ"ה**, ואומר **שהדעת** עצמו הוא ה' **הויות**, והמעבר דרך הוא **אחוריים דמ"ה**. ע"כ ע"ש.

כאן עסקנו בהבדל **בעניין חשבון הק"ל**, אך גם בעניין מספר **הע"ב** יש הבדלי גירסאות מהו **הע"ב** של הדעת ומהו **הע"ב** של הדרך. בעניין **הע"ב** של הדעת **ק"ל** הוא לכולי עלמא **ריבוע הויה** פשוטה גימ' **ע"ב**. אך בעניין **הע"ב** של המעבר דרך יש בזה מחלוקת.

שעה"כ דף כ"ט ע"ג : שורה אתוון ... גם תכוין כנ"ל והוא להוריד הארת הה"ג דברישא דז"א כי הגבורות עצמן הם ג"כ למעלה אמנם הארתם בלבד הוריד עד

המלכות **ע"י הכריעה** הנז' והנה הארה הזו היא בגימ' **ברוך** ע"ד שביארנו בר"ה שהוא סוד **כ"ו ע"ב ק"ל** שהם בגימ' **ברוך** ושם נתבאר ביאורו... ע"כ ע"ש.

כאן יש המשכה ראשונה של **דעת ק"ל למלכות** הנמצאת באצילות ה' **אחרונה** אחרי היסוד, וזה ע"י הכריעה הראשונה, ובהמשך הרב מביא את הדרך שהיא הויה, והויה ומ"ה, וק"ל **כ"ו ע"ב ק"ל** שהיא **המשכת דעת ק"ל** למלכות שהיא **בבריאה** בהיכל ק"ק ונקראת **דרך**, הדעת מרומז **בהויה** ראשונה שהיא **עטרא דגבורה** כמו שכתב **המעיל אליהו** בשם **התורת חכם**, והדרך **הע"ב** שבו הוא **הויה ושם מ"ה**, שהם מלכויות דפנים **דכתר**, **כ"ו**. ומלכויות דפנים **דחכמה**, **מ"ה**. וה- **ק"ל** שהוא אחוריים **חכמה דמ"ה**. וזה מה שכתוב בהמשך.

שעה"כ דף כ"ט ע"ג.... **גם תכוין** כי הנה עתה המלכות צריכה לעלות בתחילה באחורי ז"א וצריך להמשיך כל ההארות הנ"ל **דרך אחור** ז"א והנה הפנים דז"א הוא בחינת **כ"ו** שבמלת **ברוך** שהוא בגימ' שם הויה אלא שהוא במלוי אלפיין שעולה **מ"ה** ואח"כ עובר **דרך אחוריים דז"א** שהם סוד **ע"ב ק"ל** שהם ריבוע האחוריים דהויה דמ"ה דאלפיין כנז' הרי נתבאר מלת **ברוך** שהיא **כ"ו ע"ב ק"ל** בבי פירושים²¹... ע"כ.

ונבין שיש דעת בבי פירושים, שהשפע עצמו הוא **כ"ו ק"ל ע"ב**. כמבואר **שעה"כ דף צ"ג ע"ג**. ויש עוד דעת שהיא העברת הדעת ק"ל עובר **דרך**, מבואר **בשעה"כ דף כ"ט ע"ב**. והדעת אז הוא **כ"ו**. והע"ב הוא, **מ"ה והויה** (שהוא ע"ב דמ"ה כמו ברפ"ח), ועוד **ק"ל** ריבוע **מ"ה יוד**, **יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא**. וזה למעשה הדרך של העברת הדעת ק"ל **לבריאה**.

מעיל אליהו דף קל"ט ע"ב.... ודע גם בכאן נפל הפרש בין **רבינו הרש"ש זיע"א** ובין **רבינו הרד"ם ז"ל** שרבינו הרש"ש זיע"א סידר הע"ב **פשוט ומלא דמ"ה**, והרד"ם ז"ל סידר **אחוריים דפשוט**... כמו בשער הפסוקים... אבל **רבינו הרש"ש זיע"א** מיאן בסדר זה לפי שלשון רבינו ז"ל **בשעה"כ דף כ"ט ע"ג** משמע כן שהוא גימ' שם הויה אלא שהוא במלוי **אלפיין** וכו' משמע שצריך לכווין **בהויה דמ"ה** ואחר כך עובר דרך אחור שהוא **ק"ל**... ע"ש.

הנה שצריך לקרא שורות אלו כך... וצריך להמשיך כל ההארות הנ"ל **דרך אחור** ז"א והנה הפנים דז"א הוא בחי' **כ"ו** שבמלת **ברוך** שהוא בגימ' שם הויה אלא שהוא במלוי **אלפיין** שעולה **מ"ה** ואח"כ עובר **דרך אחוריים דז"א** שה"ס **ע"ב**, [עד כאן זה בחינת הפנים שהם **כ"ו ומ"ה** ע"ה הרי ע"ב] **ק"ל** שהם ריבוע האחוריים דהויה דמ"ה דאלפיין [זה ה- **ק"ל** הוא לבד האחוריים].

שמן ששון ג' דף ל"ח ע"ג אות י"ג.... הנה הארה זו היא בגימ' **ברוך** ע"ד שביארנו בתפילת ר"ה שה"ס **כ"ו ע"ב ק"ל** שהם בגימ' **ברוך** ושם נתבאר ביאורו ע"כ. לקמן **שעה"כ דף צ"ג ע"ג ד"ה ונחזור** וכו' והוא זה דבתחילה בהיות אלו הה"ג ביסוד דז"א הם הויה פשוטה **כ"ו** ואח"כ יורד בדעת שלה והם ה' הויות בגימ' **ק"ל** ואח"כ

²¹ . הנוסחא **בפריע"ח דף נ"ג ע"ב** האחוריים של שם **כ"ו** ושם **מ"ה**... ע"ש. הרש"ש הוא לפי שעה"כ בהבנת המעיל אליהו, והרד"ם הולך לפי פריע"ח ושעה"פ.

מתפשט בו"ק שלה ונעשים בריבוע והם ע"ב, הרי כ"ו ע"ב ק"ל גימ' ברוך, אלא שאינם כסדר אלא תחילה כ"ו ואח"כ ק"ל ואח"כ ע"ב. ועיין בסידור בכוונת ברוך דכריעה א'. עוד כתב רבינו כאן בסמוך וצריך שהארות הנז' עוברים דרך כ"ו שהיא הויה פשוט פנים דמלכות דכתר דז"א, ודרך רבוע הפשוט וריבוע דמ"ה וכן כתב בשע' הפסוקים דף כ"ו ע"ג... ולקמן דרושי ר"ה ריש דרוש ו' (שעה"כ דף צ"ג סוע"ב).

ע"כ מוכיח הרב על פי ג' מקומות (1) דרושי ר"ה ריש דרוש ו' שעה"כ דף צ"ג סוע"ב. (2) בשער הפסוקים דף כ"ו ע"ג. (3) פרי ע"ח דרושי העמידה פ"ח. לפי זה פוסק השמן ששון שצריך להיות הדרך כ"ו ע"ב (ריבוע פשוט) ק"ל ריבוע מלא. אך הוא מודע שזה סותר את הסידור עצמו ובהמשך אומר שצריך להבין שכך הפסק, אע"פ שהסידור אחרת על פי שלושה עדים דלעיל... ע"כ ע"ש.

שער רוח הקודש דף ס"ז ע"ג... זה פירוש היום"ד... ומלבד זה של הרמ"ח הוא מ"ה, ור"ב דמ"ה, והנה לפי משמעות הלשון נראה דע"ב שעם ק"ל דקאמר היינו רבוע הוי"ה פשוטה דמ"ה ולא כן שלחו לנו מתם^{יד} תובב"א מהשמ"ש זלה"ה שהוא כ"ו ומ"ה הנקרא בכל מקום ע"ב דמ"ה וע"כ חל עלינו ביאורו כי דבריו זלה"ה ניתן למרע"ה מסיני וזה ביאורו הביא הוא זלה"ה בכוונת ברוך דברכת אבות. ב' מיני ע"ב ק"ל א) ע"ב ק"ל דנוק' שהוא רבוע הוי"ה פשוטה ו-ה' הוי"ת. ב) ע"ב ק"ל דז"א כ"ו מ"ה שהוא ע"ב דמ"ה כנודע (א"ה ע"ב מ"ש הרב המחבר לעיל בסוף תיקון כ"ז ומ"ש שם ולעיל יחוד י"ד על פסוק מלך ביופיו ומה שכתב שם ועיין דב"ש שאלה נ"א)... ע"ש.

הנה כאן מבואר בפירוש ב' מיני ע"ב, שהם: א'. ריבוע פשוט דהוי"ה. ב'. ע"ב דמ"ה שהוא כ"ו ומ"ה. ועוד יש ב' מיני ק"ל והם: א'. ה' הויות. ב'. ריבוע מלא דמ"ה.

שער הפסוקים דף כ"ו ע"ג... והנה הדעת הזו, הוא מכריע בין תרין מוחין, הנקרא חו"ב, ומהם לוקח בחינת הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן בבחי' פשוטה דרך פנים, שהוא בגימטריא כ"ו. ובבחי' אחוריה הפשוטים, שהם בגימטריא ע"ב. ובבחי' אחוריה המלאים באלפי"ן שהם בגימטריא ק"ל. וג' בחינות אלו, שהם, כ"ו, ע"ב, ק"ל, הם בגימטריא ברו"ך, כנרמז אצלנו בתחילת ברכת אבות דשחרית דחול. ע"ש.

הנה השפע שלוקח הדעת המכריע בין חכמה ובינה הוא השפע כ"ו ע"ב ק"ל וכאן הע"ב ריבוע פשוט, והק"ל ריבוע מלא דמ"ה.

מעיל אליהו דף קל"ט ע"ב:.... ד"ה ויכוין להמשיך כל אורות אלו דרך מספר כ"ו וכו' ודרך מספר מ"ה וכו' הרי כ"ו מ"ה והכ"ו הם ע"ב וגם כ"ו ע"ב ק"ל גימ' ברוך וכו' ע"כ^{יד}. לכאורה נראה שהכ"ו הפשוט נחשב שני פעמים אחד בפני עצמו ואחד בהתכללות עם המ"ה. אבל עיין תו"ח דף צ"ז ע"א שיטה ג' שפירש שהכוונה היא

^{יד} מעיה"ק ירושלים תובב"א שהיה מתכתב עם הרש"ש וכל דבריו על פי הרש"ש, הבין אותו היטב.

^{יג} זה מסידור שהיה בידו וזה לא סידורנו וגם לא סידור היר"א.

עטרא דגבורה. והכ"ו דפנים דכתר והפנים דחכמה הוא ע"ב, והק"ל אחור דחכמה.... ולפי זה מה שמסודר הויה פשוטה אחת בסידור יש לכון בה **שני פעמים תכופות**. אחד לרמוז לעטרה דגבורה ואחד פנים דכתר. ע"כ. ע"ש.

הרי שיש כ"ו לבד ועוד כ"ו עם המ"ה והוא ע"ב דמ"ה.

תורת חכם דף צ"ז ע"א.... ומ"ש כ"ו ע"ב ק"ל, כ"ו הו"ה פשוטה ע"ב הו"ה (ברביבוע)¹¹ [פשוטה] ושם מ"ה שמבפנים דז"א, כוונתו ז"ל **שהו"ה פשוטה** היא **עטרא דגבורה דנוק'** שנקרא **הו"ה פשוטה** כמ"ש בדרושי ר"ה ע"ש, ועוברת דרך פנים דז"א, ומ"ש מורי הרב ז"ל **כ"ו** ביסוד דז"א **ק"ל** ה' הו"ה **בדעת** דנוק' **ע"ב** ריבוע דפשוט **בגופא דנוק'** ע"כ.

כאן מבאר מי הוא **הכ"ו** הראשון שהוא **עטרא דגבורה דנוק'**. בדעת דנוק' הופך **לק"ל** והמשכה לגופה הוא **ע"ב** ריבוע פשוט.

ראה **אמת מאר"ץ עמ' צ"ה**.... ויכוין להמשיך כל ההארות אלו **דרך פנים** דמלכות דכתר דז"א וכו' לכאורה צריך תלמוד, דעתה אין כאן כתר דז"א עד שיתפשטו כל דתיי דאימא, ונעשה כתר דז"א מת"ת דאימא, אבל עכשיו לא נתפשטו רק ו"ק והיכן כתר דז"א. בשלמא חו"ב אלו תרין פרקין דחסד וגבורה, אבל הכתר עדיין לא שמענו.

ו"ל כמו שנודע מכתבי הרב ז"ל **בשער הנסירה פרק ד'** בסופו שכתר דז"א נעשה מיסוד דעתיק יומין, וצריך לומר דכורא" דעתיק יומין, דנוק' דעתיק יומין יסוד שלה מגיע לחזה דא"א, וזה קודם שנתנו מוחין דאז"א לדז"א... ע"ש.

וצריך להבין וזה קשה שלא כמו כל שאר המפרשים. וצ"ע.

במילת ברוך בסידור יש **שני** מהלכים שמובילים לגימ' **ברוך**.

(1) **ה"ג** שביסוד דז"א נעשים הו"ה אחת, הרי **כ"ו**. בעברם **לדעת** דנוק' שם נעשים ה' הויות גימ' **ק"ל**. בהתפשטותם בחג"ת דנוק' מתפשטים **בריבוע** הויה פשוטה הרי **ע"ב**. הרי **כ"ו ק"ל ע"ב**. גימ' **ברוך**. זו בחינת **דעת ק"ל** הנמשכת לנוק' בעולם **האצילות ה'** אחרונה העומדת אחורי היסוד.

(2) **יש** רמז נוסף בתיבת **ברוך** שמסמל את הדרך בה עובר השפע. וז"ל **שעה"כ דף כ"ט ע"ג**.... וצריך להמשיך כל ההארות הנ"ל **דרך** אחור ז"א, והנה **הפנים** דז"א הוא בחי' **כ"ו** שבמלת **ברוך** שהוא בגימ' שם **הויה** אלא שהוא במלוי אלפיין שעולה **מ"ה** ואח"כ עובר **דרך אחוריים** דז"א שה"ס **ע"ב ק"ל** שהם **ריבוע** האחוריים דהויה

¹¹ כאן התיקון לפי מה שהביא הרב מעיל אליהו מכתב יד תו"ח

¹² נושא זה עמוק מני ים ולא נכנס לבאר בבירור רק בקיצור אין בחינת נוק' ודכורה ביסוד דעתיק ומה שיסוד דעתיק תוך כתר ז"א הוא מדבר על רשימו של יסוד דעתיק שהוא עד החזה וכשעלו הפרקים דא"א ועתיק לגרום עיבור ראשון דז"א כשנתפשטו חזרה הרשימו של יסוד דעתיק התפשט למטה ועל זה הרשימו יש כתר דז"א עיין **יוס"ד אהבת ה' דף נ"ב ע"א-ע"ב**.

דמ"ה דאלפיי"ן כנז' הרי נתבאר מלת **ברוך** שהיא **כ"ו ע"ב ק"ל** בבי' פירושים^נ... ע"כ.

כאמור הראשון הוא **השפע הנקרא דעת ק"ל** ונמשך לנוק' ה' אחרונה **העומדת באצילות**. **והשני** הוא **הדרך**, שבה עובר השפע שהוא **דעת ק"ל** לנוק' **שבבריא**, וזה הדרך שפע מסומל **בהוי"ה כ"ו** שורה ראשונה **עטרה דגבורה**. והשורה השניה שהשפע עובר דרך פנים דכתר **הוי"ה** נוספת, ופנים דחכמה שם **מ"ה**, הרי **ע"ב**, (**מ"ה** והויה והוא **ע"ב דמ"ה** כנ"ל) ומשם לאחר **ק"ל** אחוריים **דמ"ה**.

צריך להבין לפי **יר"א ג' עמ' 262**. וכן כתב יד המיוחס לר"י **אדרעי** המובא **בספר עטרת מרדכי על הרי"ו** של מו"ר **הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א** שם בעמוד **רנ"ה**, יש לכווין להמשיך **דרך** גם ל-ה' אחרונה, ורק אחר כך כתוב להעביר **לבריא**. ואין רואים שוב את הכוונות אך ברור שהכל כולל הדרך וכל **ההארות הנ"ל עוברות** לבריא.

ועוד משם יש לדייק **שהרי"ו הראשון** שנמשך לה' אחרונה, והוא מהדעת המתפשט בחג"ת **ג' ע"ב**. והרי נמשך גם **דעת לנוק'** שבבריא ולחג"ת שלה מתפשטים, **ג' ע"ב** והם **רי"ו שני** ועם **י"ב** אותיות **אדנ"י מלא** הכל כמנין **ברוך**. וזה בבריא.

וגם בעניין הע"ב **שבדעת** יש בזה **שתי שיטות**: (א) הרש"ש, **סובר שצריך להיות** כ"ו ומ"ה ע"ה (שהוא **ע"ב דמ"ה** הידוע ברפ"ח) **הרי ע"ב**. וזה מלכויות דפנים דכתר ודחכמה. (ב) והרד"ם סובר שצריך לראות **ריבוע פשוט של הוי"ה גימ' ע"ב**.

גם בעניין **הק"ל** יש שתי אפשרויות שהביא הרב והם: (א) ה' הויות ה' גבורות, כ"ו פעמים חמש הרי גימ' **ק"ל**. (ב) **ריבוע מ"ה** שהוא גימ' **ק"ל**. ראה **שמן ששון** המובא לעיל שהק"ל שהוא השפע לנוק' **דאצילות**, הוא ה' הויות. והק"ל שהוא השפע לנוק' דבריא הוא **ריבוע מ"ה**. גימ' **ק"ל** אך כאמור לעיל בתחילה מכוונים אותו ל-ה' האחרונה נוק' שבאצילות, ורק אחר כך עובר הכל לבריא.

סיכום: **דעת ק"ל** הוא שפע הניתן לנוק' שבאצילות, וגם לנוק' שבבריא כדי שתוכל לעלות היא וכל היכלי בי"ע בזקיפות.

דעת ק"ל הנמשך באצילות הוא: הוי"ה כ"ו, **ק"ל** ה' הויות, וריבוע הוי"ה ע"ב.

אך **דעת ק"ל** הנקרא **דרך** הנמשך לבריא יחד עם הדעת ק"ל הראשון הוא: הוי"ה כ"ו, **ע"ב** של מ"ה שהוא הוי"ה כ"ו ועוד מ"ה, וריבוע שם מ"ה, **ק"ל**.

^נ ראה בהמשך את ההבנה ואיך צריך לקרא ולהבין את השורות האלה לפי המעיל אליהו והרב אליהו משען שמסביר בכך את הסידור לשיטת הרש"ש, בעניין הע"ב. לפי הרש"ש **כ"ו ומ"ה ע"ה**. שהוא בעצם **ע"ב דמ"ה**. ולפי הרד"ם **ריבוע פשוט** דהויה.

למי משפיעים בכריעה א' שיטת רבי שאול

הנה בכריעות וזקיפות נתחיל את הכוונות של **ר"י** שמכוונים בתפילת שחרית לחש וחזרה. אחר המשכת הארת הו"ק לנוק' ניתן לה **דעת ק"ל** שחסר לנקודה שבבריאה, ובחינת **הר"י** היוצאת מזה. לכאורה יש ב' שמועות סותרות **לאיזה שורש** מהנוק' ממשיכים את ההארה מהז"א ו' לגבי ה'. היכן באמת היא זו הנוק'.

שעה"כ דף כ"ט ע"ב: ... **ברוך** בכאן תכרע גופך בלבד ותכוין להוריד ו' **לגבי ה'** פירוש כי הלא המלכות היא ה' **תתאה** והיא עתה בהיכל **קה"ק דבריאה** וצריכה לעלות ולכן אנו מכוונים להוריד הו' לגבי ה"א תתאה להעלותה... ע"ש.

הנה מכאן משמע לכאורה שהמשכת השפע לנוק' הנמצאת ב**בריאה** וקורא לה ה' תתאה **הרב בשעה"כ בדף צ"ג ע"ג** וכן **בדף צ' ע"א**: כותב שיש ד' בחי' **שורשים** לנוק', וראינו ש-ה' **אחרונה** הוא השורש **השני** מלמטה באצילות באחורי היסוד באצילות, **ולא בבריאה**, ושורש הד' הוא **בבריאה** ושם נקראת **אדנות**. אם כן מה שכתב כאן קשה?

גהות רבי שאול בתחילת שעה"כ על דף כ"ט ע"ב: ... עיין **דרוש ו' דר"ה דף צ"ג ע"ד שורה י"ב**, שכתב וז"ל: שה-ה"א שאנחנו מורידים אות ו' לגבה היא **שורש הג'** (מלמעלה למטה) ה' תתאה העומדת תחת היסוד, להאירה ולתת בה כח שתוכל המלכות שבבריאה הנקראת **אדנ"י** לעלות. ע"כ.

הרי הנוק' שבבריאה נקראת **אדנ"י**, והנוק' שממשיכים לה השפע בכריעה ראשונה היא ה' **אחרונה** באצילות מאחורי היסוד. וזו תמשיך **כח לנוק'** שבבריאה שתוכל לעלות. הרי כאן רבי שאול רק מפנה אותנו **לשעה"כ דף צ"ג ע"ד** כביכול ששם הוא הנכון ולא מתרץ את **שעה"כ כ"ט ע"ב**. והנה שעה"כ צ"ג ע"ד.

שעה"כ דף צ"ג ע"ד: ... דע כי ז"א יש בו הו"י"ה א' **שלימה** הכולל את כולו והנה במלת **ברוך** תכוין בכריעה ההיא של גופך להוריד **בתחלה ו' לגבי ה' תתאה** להאירה **ולתת בה כח** שתוכל המלכות הנקרא **אדנ"י בהיותה בסוד נקודה** בבריאה להעלות למעלה, וזו הה' שאנו מורידין אות ו' לגבה היא שורש **הג"י** של המלכות אותה הנקראת ה' **תתאה** של הויה העומדת תחת היסוד דז"א. ע"ש.

מכאן משמע בבירור שהשפעה לה' **אחרונה** שורש השני **מלמטה** שהוא תחת יסוד ז"א באצילות **לתת בה כח** לעלות את הנוק' שבבריאה שהיא **אדנות**, ויש כאן **חסרון** שלא כתוב בפירוש שהשפע מגיע לנוק' אדנ"י שבבריאה רק שהה' נותנת כח שתוכל להעלות ולא שהשפע עובר לנוק' שבבריאה. יש עוד **רבי שאול בשערי רחמים ב' דף כ"ח ע"ב שאלה קי"ד**, שאלה בעניין הסתירה בין המקורות, ומתרץ.

שערי רחמים ב' שא' קי"ד: ... מקשה כנ"ל כתוב **בשעה"כ דף כ"ט ע"ב** וז"ל... שהמלכות ו' לגבי ה' היא שם **אדנ"י** בבריאה ולא ה' אחרונה שבאצילות ע"ש.

תשובה: מ"ש להוריד ו' לגבי ה' תתאה להעלותה, רוצה לומר **ההמשכה** מאות ו' לאות ה' שהיא **תחת היסוד**, באצילות. ומאות ה' נמשך לשם **אדנ"י** שהיא הנקודה שבהיכל ק"ק **דבריאה** להעלותה לאצילות. וכ"מ **משעה"כ דף צ"ג ע"ד** וז"ל (ע"ל)... ע"ש.

הרי מכאן רבי שאול בבירור מבאר שמה שרוצה לומר כאן הרב שיש המשכה לה' אחרונה וגם יש המשכה לנוק' אדנ"י שבבריאה הרי שהמקורות לפי רבי שאול משלימים זה את זה, שכן לא ברור בשעה"כ צ"ג ע"ד שהשפע מגיע לנוק' שבבריאה, ובשעה"כ מבאר שמגיע השפע לבריאה, ורבי שאול אומר שזה מה שרוצה לומר.

שיטת התורת חכם והמעיל אליהו

הנה גם לתורת חכם שיטה משלו לתרץ את הסתירה בין המקורות בשעה"כ וכן **המעיל אליהו** עסק בזה ומבאר.

תורת חכם דף צ"ו ע"ב: ... והנה בספר הכוונות^ט בתיבת ברוך כתב ויכרע כל גופו שהוא תפארת לגבי (ה') **מלכות העומדת בבריאה**, ובדרושי ר"ה^{סא} כתב **לגבי ה' שהיא המלכות שתחת היסוד, לתת לה כח (לה' אחרונה) שתעלה את המלכות שהיא בבריאה הנק' אדנ"י** הרי שזו ה"ה שאנו מורידין אות ו' לגבה היא **שורש השלישי** (מלמעלה) של המלכות אותה הנקראת ה' תתאה, **לא אותה דבריאה** שהיא שורש **הרביעי** של המלכות הנקראת **אדנ"י**, אלא שכאן בדרוש העמידה דחול כוונת הרב ז"ל **שבערך המלכות שתחת חג"ת דז"א** שהיא השורש השני של המלכות זו המלכות שתחת היסוד **נקראת בערכה שהיא עומדת בבריאה** ... ע"ש.

משמע מתו"ח שמתרץ שמה שכתוב **בשעה"כ דף כ"ט ע"ג** הוא גם לה' אחרונה שהיא אחורי היסוד, אך גם כן מתרץ בערכין שהיא **נקראת** עומדת בבריאה **בערך** המלכות של החג"ת^{סב} ע"ש. בהמשך דברים עמוקים שמתרץ בעניין ההשפעה של הדעת ק"ל דרך אחורי ז"א, ה' יזכנו להבין. ע"ש.

מעיל אליהו עמ' קל"ז ע"א: ... מביא לשון סידור היר"א יום חול ושואל מהסתירה בין **שעה"כ דף כ"ט ע"ב** ובין **דף צ"ג ע"ד**. ומביא **תו"ח צ"ו הנ"ל** מה שתירץ שם.

^ט שעה"כ דף כ"ט ע"ב.

^{סא} שעה"כ דף צ"ג ע"ד.

^{סב} שהיא שורש שני מלמעלה למטה, והיא שורש שלישי מלמטה, הרי בערכין שהיא מלכות נחשבת שהיא בסוף האצילות, והמלכות שהיא למטה בערכה היא **נקראת שהיא בבריאה**. אם כן בריאה היא בערכין. כל מלכות, מה שתחתיה היא בריאה.

וממשיך שם ואומר: היות וזה ו' לגבי ה' משמע שגם בדף כ"ט כוונתו ל-ה' שבאצילות תחת היסוד אלא שקיצר והודיע לנו את התכלית שהיא להעלות את הנוק' שבבריאיה וזה התירוץ ליר"א, אך לא לפי הרד"ם שסידר ביום חול כמו בר"ה... ע"ש.

יר"א ג' עמ' 262-263 בראש השנה עשה ההמשכה לנוק' ה' אחרונה שאחרי היסוד דז"א באצילות. כמו שעה"כ צ"ג ע"ד. אך יר"א א' עמ' 589 כתב שם כמו פשט שעה"כ כ"ט ע"ב. שהשפע הוא נמשך לבריאיה, ה' אחרונה¹⁰ ע"ש.

באתי לגני א' דף ע"ג ע"א: ... משמע גם כמו שע"ר שיש שתי המשכות, ראשית ל-ה' שתחת היסוד וממנה ל-אדנ"י שבבריאיה.

סידור החול ב' דף נ"ד ע"ב - נ"ה ע"א: ... יכוין להמשיך ו"ק... והם אות ו' דהויה. ומשם לחב"ד... אות ה' אחרונה דהויה שורש הב' של הנוק' העומדת באחורי יסוד דז"א. ע"כ. ע"ש. תוספת זו היא מרבי שאול, וכך ברור שצריך לכוין.

ראה בסידור ר"ה כתוב שורש הג'. ואין סתירה שה' אחרונה מלמטה למעלה, שורש ב'. ומלמעלה למטה הוא שורש ג'. הרי שההשפעה היא לשורש השני מלמטה, ה' אחרונה וממנה יושפע השפע לבריאיה לתת לה כח לעלות.

¹⁰ כך פסק ועשה בכוונות חול כמו שכתוב בשעה"כ כ"ט ע"ב. אך בראש השנה עשה הכוונה לשורש השני, ה' אחרונה באצילות וממנה לתת כוח לנוק' שבבריאיה לעלות. עיין יר"א ג' דף 262

סדר כוונת הרי"ו ברוך אתה

מה שאנו עושים בכוונת הרי"ו בתפילה שחרית דראש השנה, הוא רק המתקה הגבורות ולא ביטולן. כמו שכתב הרב בשעה"כ פעמיים^{טז}. וזה אנו עושים בכריעות וזקיפות ראשונות. וצריך לכוין **בחמש פעמים רי"ו, שניים בתיבת ברוך, ושלושה בתיבת אתה.** והוא לתת כח לנוק' שבבריאה לעלות בזקיפות, בה' מקומות בז"א.

שעה"כ דף צ"ב ע"ג: והנה בתחלה נקדים לך **הקדמה א'** והיא כי אין שינוי וחילוק בין כוונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה **אלא בעניין כוונת הרי"ו** שאנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה **בכל** בחינה ובחינה **בברכת אבות**... ע"כ. ע"ש.

הנה הרב מגלה שהרי"ו הם **בכל בחינה ובחינה** בברכת אבות והם (1) דעת ק"ל ב-**ברוך**, והם ב' רי"ו^{טז}. (2) ובכ"ב אותיות לעשותה פרצוף ב-**אתה**, וכאן, ג' רי"ו. הרי ה' רי"ו מב' בחינות.

שעה"כ דף צ"ג ע"ד: **אתה** עתה צריך לכוון כי **אחר** שכבר נמשך בה בחי' **דעת ק"ל** בהיותו עדיין בסוד נקודה אנו צריכין לתת בה **כח להעשות פרצוף שלם אח"כ** (באטב"ח) והנה אין הפרצוף נעשה אלא ע"י האותיות כנודע... ע"כ. ע"ש.

הנה ב' הבחינות: א' ב-ברוך - דעת ק"ל. ונעשה שם ב' רי"ו. ב' ב-**אתה** - כ"ב אותיות^{טז} וה' מנצפ"ך **כח לעשות פרצוף**, ונעשה כאן ג' רי"ו.

ראשית על ידי **כריעה ראשונה** אנו ממשיכים שפע לו"ק דז"א^{טז}, כדי שימשיך לנוק' ה' אחרונה של ההווה, שתחת היסוד באצילות, **דעת ק"ל**, בכריעה **ראשונה**. ובתיבת **אתה**, נמשיך לז"א הארת הג"ר והוא ימשיך הארתם לנוק' ה' אחרונה וכ"ב אותיות לבנין פרצופה, בכריעה **השניה**. ואז הנוק' ה' תתאה, נקודה השניה^{טז}, תמשיך הארות אלו לנוק' **שבבריאה** שהיא **שם אדני**, לתת לה כח לעלות^{טז} **בזקיפות בשם הויה** עד כנגד החזה, שהוא מקום הנוק' **נקודה השניה** מלמעלה למטה. (כנודע שאנו מעלים את הנוק' בכריעות וזקיפות). ואנו

^{טז} **שעה"כ דף צ"ג ע"ג.** שורה י"ב וכן **שעה"כ דף צ"ג ע"ד** בשליש האחרון.

^{טז} ראה לעיל שביארנו לפי סידור כתב יד המיוחס לרי"י אדרעי המובא בספר על הרי"ו של מו"ר הרב **מרדכי עטיה שליט"א** שרי"ו הראשון הוא **התפשטות הדעת קל** בחג"ת של נוק' ה' אחרונה. ואחר שנעביר את כל **הדעת קל** והדרך לנוק' **שבבריאה**. מתפשטת מהדעת קל בחג"ת שם בבריאה ג' ע"ב הרי רי"ו שני ושניהם מהדעת קל. ועם י"ב אותיות אדני"י מלא, הרי מנין **ברוך**.

^{טז} **הנה** בשעה"כ דף צ"ג סוף ע"ב, הביא הרב ש-**את"ה** רומז לכ"ב אותיות הניתנות לה' שהיא הנוק'.

^{טז} והוא מה שנכנס ב-**אחד ד-שמע**, ו"ק דגדלות דאימא לחב"ד חג"ת. כאן בברוך להורידם לחג"ת נה"י. ועוד מא' דקנ"א שביסוד דאימא ציור רי"ו (ש"ש ג') דף קכ"ג ע"ד באמצע. וכן **שע' הפסוקים דף ט"ו ע"ב**. וכן נמשך מא' זו ג' ס"ג ושלושים אותיות גימ' רי"ו ועוד ציור ו' לגבי ה', ציור רי"ו. ועל ידם נמשך **הדעת ק"ל** שממנה רי"ו ראשון כל זה לה' אחרונה תחת היסוד באצילות, וממנה הכל נמשך למלכות שם אדני **שבבריאה**, דעת קל, ומהדעת קל לחג"ת, ואז נעשה רי"ו ב' **בריאה**. וצריך להבין שגם ממשיכים את השפע ו"ק והרינו מא' דקנ"א גם לנוק' **שבבריאה**. ראה כתב יד. רי"י אדרעי.

^{טז} ממטה למעלה

^{טז} עיין ש"ש ג' דף קכ"ג ע"ד **אות א'** שניה ועל ידי הארת הנז' הנמשכים לה בדעת שלה שהוא ע"ב ק"ל הנז' יש לה כח לעלות היא וכל היכלי בייע לאצילות ע"ש.

מוסיפים בראש השנה בשתי כריעות ו' **לגבי ה'**, ו-י' **לגבי ה'** אנו מציירים ה' פעמים רִי"ו, ב' ב-ברוך וג' ב-אתה.

הנה בכריעות וזקיפות ראשונות בהם מכוונים בחינות הרי"ו יש הרבה כוונות שמספרם רִי"ו, אך הרב **בשעה"כ דף צ"ד ע"א** כותב שיש רק ה' רִי"ו עיקריים ב' בתיבת ברוך, וג' בתיבת אתה, ושאר הרי"ו הם הם אותה הבחינה. ואומר הרב שמכל בחינה ובחינה נעשה בה רִי"ו. והם:

א' דעת ק"ל, **בברוך** שנכוין רִי"ו א' לה' אחרונה, ועוד אחד למלכות שבבריאה, הרי ב' רִי"ו בתיבת ברוך.

והם נמשכים על ידי א' דקנ"א בציור רִי"ו וממנה ג' ס"ג ול' אותיות גימ' רִי"ו ועוד ג' יתרים. ועוד ו' לגבי ה' של הכריעה א', ה' בציור רִי"ו עם ה-ו' הרי רִי"ו.

ב' ועוד בחינה שניה והם כ"ב אתון ג' רִי"ו בתיבת אתה, א' כנגד כ"ב אתון א"ת ד-אתה. **ב'** כנגד מנצפ"ך ה' ד-אתה, הרי רִי"ו ב', ג' ועוד רִי"ו אחד כנגד כל תיבת אתה הכולל שניהם, הרי ג' רִי"ו בתיבת אתה.

והם נמשכים על ידי א' דקס"א בציור רִי"ו וממנה ג' ע"ב הרי רִי"ו ועוד י' **לגבי ה'** דכריעה ב' ה' בציור רִי"ו ועוד י' הרי רִי"ו.

בתיבת ברוך אנחנו ממשיכים ב' רִי"ו.

(1) **ראשון** הוא ג' ע"ב הנמשכים מה-דעת ק"ל דנוק' ל-חג"ת דנוק', הנה רִי"ו ראשון, וזה לנוק' שבאצילות ה' אחרונה שתחת היסוד.

(2) **ואח"כ** ממשיכים את אותו הרי"ו ג"פ ע"ב הנ"ל לנוק' שבבריאה הנקראת אדנות, ורִי"ו זה עם י"ב אותיות אדנ"י מלא הרי גימ' ברוך. וזה הרי"ו השני.

(3) **ויש עוד ב'** פעמים רִי"ו בציור ובגימ', אך אלו מורים על מקור המשכת ב' הרי"ו האלו הנ"ל. ואע"פ שבשעה"כ הם אחרי ב' הרי"ו העיקריים, בסידור הם מסודרים לפני, מפני שהם מקור ההמשכה שלהם. ראה בסידור וכן בשעה"כ.

בתיבת אתה אנו ממשיכים עוד ג' רִי"ו.

(1) **הראשון** כנגד א"ת של אתה, כ"ב אתון כל אות כלולה י' ספירות הרי ר"ך ואנחנו מסירים ד' שורשים של גיכ"ק שהם אותיות החכמה הרי רִי"ו. והוא רמוז^א ב-א' של אתה בציור רִי"ו.

(2) **השני** כנגד ה' של אתה והם המנצפ"ך, הוי"ה^ב צפ"ך גימ' רִי"ו, והוא רמוז בת' של אתה בציור רִי"ו.

^א כולל כל ההמשכות שהמשכנו לז"א ולנוק' שבאצילות כנ"ל. ומהדעת ק"ל שבדעת דנוק' שבבריאה ג' ע"ב לחג"ת שבה הרי רִי"ו שני עם י"ב אותיות מילוי אדנ"י הרי ברוך.

^ב הרי"ו מכ"ב אתון מא-ת של אתה, ורמוז בא' של אתה. בציור רִי"ו.

^ע הנה ההוי"ה רומזת למנצפ"ך הממתק, והמתמתק הוא רק צפ"ך והמ"ן כבר מותקו בפסוק "אדנ"י שפתי תפתח ופי"ו... וכו' מילת ופי"ו, גימ' מ"ן.

(3) **השלישי** כנגד שניהם במילת **את"ה** שנצייר אותה^ע **אהי"ה** באופן זה: **א"ה** של אתה הם **א"ה** של **אהי"ה** ואות **ת'** נצייר אותה **י"ה** והם **י"ה** של **אהי"ה**. **אהיה** שהוא גימ' **כ"א**, **י'** פעמים הרי **ר"י** ועוד **ו'** אותיות מילוי **קס"א** הרי **ר"י** **שלישי**.

(4) **וכמו** בברוך נכוין את **מקור ההמשכה** לפני כן. **ראה בסידור** וכן בשעה^{כ"ד}. זהו מקור השפע מהא' דקס"א שהיא בציור **ר"י**, **ג'** **ע"ב** והם **ר"י**, ועוד ציור **ר"י** היוצא מ' לגבי ה' בציור **ר"י** עם ה' הרי **ר"י** זהו מקור ההמשכה כנ"ל בברוך שמכוונים אותו **בתחילת תיבת אתה**.

הנה עד כאן בפשטות נראה שמה שנותן כח לנוק' שבבריאה לעלות הוא רק **זעת ק"ל** ועוד ה' **הריו** שהמשכנו לה אך בהמשך נראה שיש עוד בחינות במסגרת הרי"ו שהם הם **הכח האמיתי לעלות** הנה **בשעה"כ דף צ"ד ע"א** מבאר הרב שיש להמשיך לה הארות מ-ה' מקומות בז"א שיש בהם הוי"ה **אדנ"י** כמבואר בתיקונים **דף ל"ד ע"ב**

וז"ל **שעה"כ דף צ"ד ע"ב** בקיצור: **וגם ממשיכים בתיבת ברוך אתה** לנוק' שבבריאה, **הארות** מ-ה' מקומות בז"א, שהיא תעלה אלהם **בזקיפות**, להאיר לה כדי שיהיה להנוק' שבהיכל ק"ק דבריה **כוח לעלות באותם מקומות בזקיפות**. **הארות** אלו הן בחינות הוי"ה **אדנות**, גימ' **צ"א** ומוסיפים **קב"ה** (מהחסדים, חוץ מהמלכות ששם **אדנ"י מלא**, וכן חוץ מהתפארת ששם זה **ג' מ"ב**) והם גימ' **ר"י**. ה' הארות אלו נמשכות. ד' בברוך, וא' באתה. והסיבה לחלוקה זו היא מפני שגם בזקיפות כך החלוקה, וכך משמע שצריך להיות לפי **שעה"כ דף צ"ד סוע"ב**. אך בסידור כתב יד של **הר"י אדנ"י זיע"א** הביאו **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א** ושם הביא את כל ההארות מהחמשה מקומות בתיבת אתה אחר הה' ריו כולם. וה-ה' מקומות הם **שעה"כ דף צ"ד אע"א**: (א) מלכות תחת היסוד. (ב) כנגד היסוד. (ג) אחורי נצח הוד. (ד) כנגד התפארת. (ה) מאחורי החסד וגבורה.

צריך להבין שהחמשה מקומות אלו אינם בחינת ד' השורשים שלה שיש לה ג' באצילות ואחד בבריאה אלא מקומות בז"א שחלקם הם בחינת השורשים והשאר לא. הנה. ד' השורשים בחינת ד' ראשי שנים מבוארים **בשעה"כ דף צ' ע"א** וכן שם **דף צ"ג ע"ג**. והם (א) בבריאה (ב) תחת היסוד. (ג) בת"ת (ד) בדעת.

ועוד אם נתבונן עוד נראה שיש עוד נתינת כח לנוק' כדי שתוכל לעלות והוא:

שעה"כ דף צ"ד ע"ב: ונמצא כי **תכלית כל** הנזכר תכוין להוריד י' של הוי"ה שבז"א וביו"ד זו נכללת הוי"ה א' שלימה ולהורידה אל אות א' של **אדנ"י** כדי **להעלותה עד החזה** וג' אותיות **דנ"י** נכללין באות א' של **אדנ"י** ואינם ניכרים שם ותכוין כי יורד

^ע **א"ה** של אתה הם **א"ה** של **אהי"ה** ואות **ת'** נצייר אותה **י"ה** והם **י"ה** של **אהי"ה**. לפי כתב יד מוהרח"ו ה' של אתה היא ה' ראשונה של **אהי"ה**. וזה **מסומן שם**, ודלא **כמשנת חסידים** שכתב שהיא ה' אחרונה של **אהיה ע"ש**.

^{כד} גם ג' **ר"י** אלה הם עיקריים והם נמשכים מא' דקס"א וג' **ע"ב** וציור **ר"י** י' **לגבי ה'**. וזה מורה שהרי"ו באים מאימא עוברים דרך ז"א וניתנים לנוק'.

שם אהי"ה דיודין והא' זו של אדנ"י נעשית שם אהיה דאלפין וזהו כללות ב' תיבות
ברוך אתה... ע"כ.

הרי המשכה חדשה וגם היא להעלותה, והיא מחכמה י' לאות א' ד-אדנ"י הוי"ה שלמה ועוד
אהי"ה דקס"א ועל ידם נהפכת א' זו לשם אהי"ה דקמ"ג. ואומר הרב וזהו כללות ב' תיבות
ברוך אתה. ואם נתבונן שמקור הרי"ו ב-ברוך היה א' ד-קנ"א ומקור הרי"ו ב-אתה היה א'
ד-קס"א, הרי כאן השלמה ג' אהי"ה במילוי יודי"ן אלפין ההי"ן שהם יחד גימ' תנ"ה וכמו
הגימ' של ה' פעמים הוי"ה אדנ"י-צ"א הרי גם כן תנ"ה להורות מה באמת הכח שנותנים
לנוק' שבבריאה לעלו והוא הג' אהי"ה שורש הכל.

ובסידור דף י"ח ע"א למעלה: ... להמשיך מחכמה דז"א (שהיא י') הוי"ה פשוטה
וקס"א לאלף דאדנ"י ואלף זו נעשית קמ"ג. ע"כ. וכאן ציור הכוונה.

כאן היא הכוונה בסידור בדף י"ח רע"א והיא מה שכתב ונמצא כי תכלית. הנה לפני כן כתוב
בסמוך כוונת מיתוק של ה-ה' על ידי י'. וכוונה זו היא בסידור דף י"ז ע"ב למטה, והיא למתק
הדינים. ומכאן שאין קשר להמשך הכתוב "ונמצא כי תכלית כל הנזכר וכו'" אינה על מה
דסמך לעיל. אך בפריע"ח הסדר הוא אחר וז"ל:

פריע"ח דף קל"ד ע"ד: ... הרי לפניך ה' בחינות, שעולה המלכות בהם, ותכוין כי ד'
בחינות, יאהדו"נהי, שהם עד החזה, עולים ע"י ה' לגבי ו', וע"י ה' לגבי י', עולה
בחי' ה' של הוי"ה אדנ"י שבחסד וגבורה:

הנה עתה כללות כל זה הוא, להוריד י' של הויה, הכולל ד' אותיות הויה כנ"ל,
ולהורידה אל אלף של שם אדנ"י, כדי להעלותה עד החזה, וג' אותיות דנ"י נכללין
באות א', ואינן ניכרים שם. ותכוין כי יורד שם מלוי יודין דאהיה, ונעשין א' זו של
אדנ"י, אהיה במילוי אלפין וזהו כללות ברוך אתה: ע"כ ע"ש.

הרי שבפריע"ח הסדר הוא נכון וזה על מה סמך ליה לעיל ממנו וזה נלמד בכוונה ודלא כסדר
שעה"כ. הרי שתכלית הכל הוא עניין ה' פעמים הוי"ה אדנ"י שהם גימ' תנ"ה וכן יוצאים
מג' אהי"ה במילוי יודי"ן ואלפין וההי"ן, גם כן גימ' תנ"ה.

ועוד להשלמת הבנה זו יש כוונה המובאת בשעה"כ ועושים אותה גם בסידור והיא.

שעה"כ דף צ"ד ע"ב: ... ותכוין כי ה' פעמים שם יאהדונה"י הנ"ל הם בגי' תנ"ה
והוא סוד אשר תנה הודך על השמים גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות את"ה
והענין הוא כמש"ל כי תיבת אתה צריך לצייר בציור אהיה והנה כשתמלא שם
אהי"ה הזה בג' מלויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו בגי' תנ"ה. ותכוין כי על ידי
אלו המילויין דאהי"ה העולים בגימטריא תנ"ה עולה הנקבה בה' שמות
יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ בגי' תנ"ה.

הרי הכוונה המסכמת את ה-ה' רי"ו והיא מופיע מיד אחר הרי"ו השלישי של אתה. והיא
מקשרת בין ה-ה' רי"ו שנמשכו ע"י קנ"א וקס"א בב' בחינות ב-ברוך אתה, ובין ה-ג' אהי"ה
במילוי יחד עם כוונת המשכת הקמ"ג, ובין ה' פעמים הוי"ה אדנ"י, והקשר הוא גימ' תנ"ה.
הרי שהנותן כח האמיתי הם ג' אהי"ה במילוי. וצריך לשים לב שבסידור הר"י אדרעי המובא

צילום ציורו בספר של מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטיה שליט"א צייר שם ה' פעמים הוי"ה אדנ"י אחר כוונה זו ב-אתה. ואמר על זה מו"ר שכך נראה לו שצריך להיות אלא שלא יש סידורים היום מסודרים כך.

סידור דף כ"א ע"א :... ויכוין כי חמשה עליות דהוי"ה (אדנ"י) הנ"ל גימ' ק"ל וה"פ אדנ"י גימ' שכ"ה להמתיק את הק"ל ושכ"ה דינים. ע"כ.

מכאן נוכל להבין מפני מה בעליות ממשיכים עוד פעם לנוק' העולה הוי"ה אדנ"י, בעצמות, הרי קבלה הארה מהם שיהיה לה כח לעלות, לפי זה מובן לפי הרש"ש מה שממשיכים לה העצמות בעליות הוא כדי למתק.

ובזקיפות, היא עולה ואנו ממשיכים לה הארות בבחינת הויה אהיה, והם גימ' רי"ו, ד', בזקיפה ראשונה, וג', בזקיפה שניה. וע"י זה, וגם ע"י העצמות הויה אדנות הנ"ל, הנוק' שבבראה עולה בז' מקומות עד אחורי קשר של תפילין שבכתר ממותקת. עיין שעה"כ דף צ"ג ע"ג עד צ"ד ע"ד, וכן בסידור ט"ז ע"א עד כ"א סע"א.

ראה ציור הכוונה בסידור. כאן זה בחינת מיתוק וגם כוח לעלות.

עוד בתיבת אתה אחר הרי"ו השלישי כתב בסידור למלאות האהי"ה (של ציור אתה ברי"ו הג') ב-ג' מילויים והם בגימ' תנ"ה ולהמשיך לנוק' ועל ידם תעלה הנוק' בזקיפות בה' מקומות בהוי"ה ואדנ"י גימ' תנ"ה ע"ה.

^{ע"ה} לפי כתב יד סידור הרב אדרעי שהביא צילום שלו מו"ר הרב מרדכי עטיה בספרו עטרת מרדכי על הרי"ו, ה' פעמים הוי"ה אדנות סידר אותם אחרי הרי"ו שבתית אתה. ונראה למו"ר יותר נכון הכוונה כך.

שתי כוונות מיוחדות ברי"ן

כוונה א'

יש בכוונות הרי"ן שתי כוונות מיוחדות. א' בברוך, בסידור דף ט"ז ע"ג. וא' באתה, בסידור דף י"ז ע"ב למטה. כוונות אלו כתב הרב בשער הכוונות דף צ"ד ע"ב שם בתחילה הרב מבאר חלוקת האורות של הכתר באו"א ומגיע לי"ו באבא וי"ו באימא ואומר שגם בזו"ן יש י"ו בכל אחד מהם ונעשה כ"ב על ידי שאבא נותן לאימא ו', וכן ז"א נותן ו' לנוק' ועם הי"ו שלה הרי כ"ב. ומתחיל דווקא בה' תתאה בזו"ן^י.

בשער הכוונות דף צ"ד ע"ב והנה גם בזו"ן יש ל"ב נתיבות נחלקים י"ו בז"א וי"ו בנוק' ובזה נבוא אל ביאור י' לגבי ה' ו' לגבי ה', ונתחיל מן ו' לגבי ה' שהיא כריעה א' כי הנה ה' תתאה ציורה הוא כך כי בתחילה נעשה בה קו א' והוא אות ו' א' (משוכה ברוחב) [זקופה^י] וממנה מתפשט ו' אחרת (זקופה מעומד) [משוכה ברוחב] וב' ווין אלו מתחברים ונעשים אות ד' שבציור ה' וענין ב' ווין אלו הם סוד י"ב נתיבות ואות ו' אחרת התלויה תחת אות ד' של ה', ואמנם היא ו' זעירא בלי ראש וציורה אות י' אחת נמצא שהרי הם כ"ב נתיבות, י"ו של חלקה ועוד ו' היתירים שניתוספו בה כדי לתת בה כח ולהאציל את שית היכלין אשר למטה ממנה ולכן אנו מורידין ואו לגבי ה"א תתאה והכונה היא לתת בה כח ע"י אות ואו זה להוציא את שית היכלין דתחותה ע"כ ע"ש.

הנה בעניין חלוקת האורות של הכתר שהתחיל הרב בביאורו בשעה"כ נבאר בהמשך כאן אחר שביאר שיש ש"כ ניצוצין והם בחינת ל"ב אלוקים ול"ב נתיבות וחילק אותם י"ו באבא וי"ו באימא וכן יש ל"ב כאלה בזו"ן בז"א י"ו וכן בנוק' י"ו ומתחיל בביאור איך ז"א נותן ו' אורות לנוק' לתת בה כח להאציל ו' היכלין דתחותה. וכן אבא שנותן לאימא ו' אורות להאציל את ז"א. ונבאר תחילה כמו שעושה השעה"כ בחינת זו"ן ואחר כך את או"א. צריך להבין שאות ו' הראשונה בציור אות ה' אחרונה היא בחינת ז"א המתייחד עמה. וזה לשון

שער מאמ"ר דף ל"ה ע"ב ואח"כ יכתוב הה"א אחרונה על דרך מה שכתב הה"א ראשונה אלא שהוא באופן אחר, כי תחילה יכתוב קו ימין של הה"א בצורת ו' עם ראש, ואח"כ יכתוב קו וגג עליון ויחברנה עם ה-י הנז'. ואח"כ יכתוב קו השלישי השמאלי תלוי ועומד כזה ה'. וטעם הדבר הוא כמו שבה"א ראשונה כותב תחילה צורת י' באחורי ה' לרמוז אל התקשרות חכמה עם בינה, גם בה' זו תתאה יכתוב תחילה צורת ו' בקו ימין של הה"א לרמוז אל התקשרות אות הו' עם ה' חיבור ז"א עם נוקביה ... ע"כ ע"ש.

^י עניין חלוקת האורות הכתר ביארנו לקמן בפרק בפני עצמו והרחבנו בו ע"ש.
^י כך הוא תיקון רבי שאול והוא על פי הזוה"ק פרשת ויקרא דף י"א וכן שער מאמ"ר שכך כתיבת שם הוי"ה על פי הכוונות.

וכך כתב בסידור ב-ברוך בסידור דף ט"ז ע"ג: ... להמשיך מו"ק שהוא (וא"ו) [ו'] ששה אורות מ-י"ו אורות ד-ל"ב נתיבות דחלקו לאות ה' שבציור (ר"י) [ד"י] (כך כתב היר"א וכן משמע מרבי שאול פאת השדה דף שס"ג) (שהם) [ונעשית] (כך הנוסחא נכונה) ב' ווין ויו"ד, מספר כ"ב, שהם י"ו אורות דחלקה מ-ל"ב נתיבות, ושית אורות שנותן לה (הז"א) כח להוציא את שית היכלין שתחתיה. ע"כ.

הנה יש כאן כמה תיקונים בסוגריים מרובעות והם על פי היר"א וכן על פי פאת השד"ה. וראה הכוונה בציור (ראה שם בסידור ציור הכוונה בתיבת ברוך). וזה כנגד ה' אחרונה של ההויה. שרואים שז"א ו' נותן ל-ד"י שהיא נוק' ו' אורות והופכת להיות כ"ב ורואים ב' ווין בצורת ד' וי', הרי כ"ב. י"ו חלקה ועוד ו' שנותן ז"א לנוק' כח להאציל את ו' היכלין דתחותה.

וצריך להבין כאן שמה שנותן ז"א לנוק' היא בחינת הו' הזקופה שהיא בצד ימין וכנ"ל בשער מאמ"ר שזה רומז יחודה עם ז"א, וכמו שבה' ראשונה יש"ס עם תבונה "חכם בבינה" והוא בחינת ה' שהיא בתחילת ציור ה' ראשונה ראה לקמן.

כוונה ב'

הנה הכוונה הראשונה לעיל היא כנגד ה' אחרונה והתחיל הרב **בה** מפני שהיא כנגד הו"ק שתיקונים ב-**ברוך**, ואחר כך ב-**אתה** כנגד הג"ר הוא כנגד ה' ראשונה, ונראה שעניינם שווה שבה' ראשונה נתינת כוח לאימא **להאציל ז"א** של כל השנה, ובה' השניה כח למלכות להאציל ו' היכלות דתחותה של הבי"ע לעיל כוונה הא' בברוך. אם כן הרי הן כוונות כוללות לכל השנה והן חשובות מאוד. והנה הכוונה **השניה** כנגד ה' **ראשונה** של ההויה בכוונת **אתה**.

שער הכוונות דף צ"ד ע"ב וזה לשון הרב: והנה גם ה' **עילאה היא כך**. ולהבין זה צריך שתדע מ"ש **בס"ה בפ' ויקרא בדף י"א ע"ב** בענין סדר כתיבת שם ההויה וע"ש איך בתחילה צריך לצייר בה' אות י' א' והוא סוד העוקץ שבאחורי הה"א, ואח"כ ממנה **מתפשטין ב' ווין** שהם ו' משוכה ברוחב, ו-ו' אחרת זקופה מעומד בקו ימין, כזה ציור הרי הם י' **וב' ווין** שהם בגי' **כ"ב** והם בגי' **כ"ב נתיבות** אשר בה, י"ו של חלקה וששה היתירים הם שניתוספו לה **להאציל את ז"א** כלול מו"ק הנרמז **באות ו' שלישי התלויה** בקו שמאל של אות ה' כי ו' זו צורת ו' ואינה צורת יוד כמו ה' תתאה כנ"ל.

הרי עשה **כ"ב** רק **בדלת**, היוד שבעוקץ ושני הווין היוצאים ממנה. והו' התלויה רומזת על ז"א הנאצל ב-**י"ב** חודש וכאן היא נתינת כח לזה. כוונה זו בתיבת אתה, ובהמשך נלמד חשיבותה לפי רבי שאול.

הנה בהמשך בשעה"כ יש כאן עוד כוונה נראית שייכת לזה אך היא כוונה אחרת והיא בסידור מופיע יחד לכן צריך להבין אותה.

שער הכוונות דף צ"ד ע"ב: **והנה לפי** שכונתנו עתה לעשותה בחינת **רי"ו** שהוא כשנצייר צורת ה' בציור **ר"ו** כזה ציור ונמצא כי אותה ה' שבעוקץ אחורי הה"א אינה שם עתה ולכן אנו צריכים להוריד **יוד** לגבי ה' זו כדי **למתק הדינין** אשר בה שהם בסוד **רי"ו** כנז'. ע"כ ע"ש.

הנה לפי שעה"כ יש כאן לכאורה שתי כוונות לא קשורות אחת עם השניה. יש להאציל את ז"א ע"י **נתינת ו' מאבא לאימא** ועוד יש להוריד ה' **למתק הדינים**.

אך **הרש"ש בסידור** כתב שתייהם והפך סדרן וכתב י' לגבי ה' שהיא **ר"ו**, **ועצר כאן** ולא עשה רי"ו ולא כתב **למתק**. והמשיך כוונה **שניה** של ה-ו' שאבא נותן לאימא כח להאציל את ז"א, וחיבר ושילב את הכל וכתב בסוף, **למתק** בתחילה, ואחר כך **ולהאציל** את ז"א. שהמיתוק הוא ע"י ה-י'. אך להאציל את ז"א ע"י ה-ו'. בסידור שלנו הם כוונה אחת משולבת שכן חיבר אותם הרש"ש.

ראה סידור היר"א ואחרים שכתבו המיתוק רק ביי, אך הו' היא רק להאציל את ז"א.

סידור דף י"ז סע"ב: **ויכוין להוריד אות י' דאבא לגבי ה' דאימא שבציור ר"ו**. להמשיך לה מאבא ו' אורות מ"ו אורות **דל"ב** נתיבות דחלקו יותר על חלקה ואז

נעשית בצירור ג' ווין ויו"ד, שגימ' כ"ח. י"ו חלקה וששה שנותן לה אבא. למתק
הדינים שבת. לתת לה כח להוציא הז"א שהוא וא"ו התלויה.
 [וכאן מסדר ציור הכוונה].

הרי כאן איך משולבות ב' הכוונות שהם :

א' מיתוק : וזה על ידי הורדת י' דאבא לגבי ה' דאימא כמו שכתוב בתחילה,
 והתוצאה למתק הדינים שבה. וזה הדגשתי בקו והטייה.

ב' ושאר הכיתוב הוא הכוונה שאבא נותן לאימא ו' אורות שיהיה בה כח להאציל
את ז"א. הנה הרש"ש שילב ב' הכוונות אלו יחד בכוונה תחילה. נראה למו"ר שיש
הכרח לפי שעה"כ דף ק"ו ע"א בשליש התחתון שם מבואר שצריך למתק את הנוק'
שתהיה ראויה לזיווג. ראה בסידור שלך וסמן זה לתזכורת הכוונה.

ראה הגוב"י אות ט' בשעה"כ, והגהה **רבי שאול** על זה בתחילת שעה"כ, הרחבנו בהמשך
 בעניין "מה נתקן בראש השנה", דעת **השמן ששון** ודעת **רבי שאול** ראה לקמן.

כוונה נוספת באותו עניין שם בסידור

הנה היות והרב מזכיר כאן עניין אבא שנותן ו' אורות לאימא כדי שיהיה לה כח להוציא ז"א יש עניין דומה בשער הנקודים באור החדש שיוצא מיסוד דא"ק המתחלק לאו"א, והרב מביא גם את זה בכוונה הנ"ל.

סידור דף י"ז סע"ב ויכוין להמשיך מיסוד דא"ק מאור החדש הנמשך בפנימיות מזיווג דע"ב ס"ג חו"ב דא"ק ניקוד **שורוק** [ו] שהם וי"ו ויו"ד כזה וי"י לאבא, ולהמשיך מאבא לאימא אות ו' שבשורוק להיות לה כח להוציא הז"א ... ע"כ.

הרי אבא מקבל ניקוד שורוק ומעביר ה' לאימא. זו כוונה נוספת מקבילה ומקורה באוצרות חיים דף ז' ע"ד. הביא אותה הרש"ש בסידור כנראה מפני שהלשון **להוציא ז"א** נראה שכאן מדובר באותו עניין. מגלה כאן הרש"ש שורש הכוונה. ראה **ע"ח א' דף ל"ז ע"ג**. להוציא ולהוליד וי"ק דז"א. וראה **כרם שלמה ג' שער הנקודים פ"ב אות ט'**. **שערי רחמים ב' שאלה רפ"ט**.

אוצרות חיים דף ו' ע"ב והנה ע"י עליית האור הזה שבחציו התחתון למעלה מהטבור כנז' אז נתרבה אור גדול ורב בחצי העליון של הגוף ואז נעשה זה האור בבחינת מ"ן אל הטעמים ... **ואז נמשך אור חדש מלמעלה** מן הזיווג הזה ובקע וירד דרך הפרסא מן הטיבור ולמטה ... ע"ש. וכן ראה **אוצרות חיים דף ז' ע"ד ע"ש**.

משמע שהוא האור שעלה מנה"י דא"ק לעשות זיווג עליון להוציא הנקודים דרך העיניים. נולדו י' ספירות דב"ן פנימיותם בקעו הפרסה ויצאו דרך **טבור, יסוד, וצפוני הרגליים**. והם בחינת יושר דנקודים, וזה מלבד היושר היוצא מהמצח בתיקון. ראה שם **אש"ל אות ט'**, ועיין **שעה"ק דף כ"ב ע"ג-ע"ד**.

ומחיצוניותם, המלכויות יוצאות דרך העיניים והט' ספירות נשאות מעל הפרסה ובלשון הרב הניחו שורשם, עיין **כרם שלמה א' דף מ"א**, וכן **נה"ש דף כ"ז ע"ג למעלה**, שזו הבחינה שיוצאת בתיקון בכל פעם שמוציאים י' ספירות דמ"ה ותשלום י' ספירות דב"ן הן ט' ספירות אלו שנשארו מעל הפרסה. היא קיימת כבר מששת ימי בראשית, ושם מ"ה בתיקון הוא נולד ברגע התיקון.

הגהות הרמ"ז והרנ"ש אות ס"ה הקשה כמוהר"ר בנימין הכהן ז"ל (תלמידו של הרמ"ז, נולד שנת ש"פ, רבו של **רבי יוסף אירגאס** ושל **רבי ישעיה באסן** שהיה רבו של הרמח"ל) כי בספר **אדם ישר דף כ"ט ע"ב** אמר ואמנם בחי' מ"ה וב"ן הפנימיים דא"ק חזרו לירד ולהתפשט בתוכו למטה מהטיבור. ומכאן נראה שהוא **אחר** וקראו לו שם **חדש**. **ותירץ** שכיון שאלו המ"ה וב"ן עלו למ"ן נתוספו להם הארה חדשה ביותר ולכן קראם **אור חדש** אבל הכל הולך אל מקום א' כי לא ירדו למטה אלא בחינת מ"ה וב"ן דפנימיות כנז' ... ע"ש.

ועיין גם **באוצרות חיים דף ה' ע"א אש"ל אות א' בסופה** כמה טעמים למה נקרא אור חדש חמש סיבות. ע"ש. **עיין עוד לשם שבו ואחלמה ביאורים ב' דף ק' ע"ג אות י"ח וכן שם דף**

ק"א ע"ב באמצע שיש בחינה כזו של הוצאת ו - י מהיסוד בתיקון כמו בנקודים. ע"ש באורך ובעיון.

בעניין האם מה שנתן אבא לאימא זה נחסר ממנו והוא נשאר י' בלבד? אולי מכאן יש תשובה שכן לאבא ממשיכים י' וי' לאימא. משמע שנשאר לו י'. לפי שער הכוונות בעניין אורות הכתר, שנחלקו כת"ר, ש"י לאו"א והש"י נחלקו **קנ"ה** לאבא ו**קנ"ה** לאימא, ואז נתן אבא וי' אורות ואימא היא **קס"א**. הרי נותנים **מעצמותם**.

ועוד שאלה הרי בשעה"כ כתוב שאבא נותן לאימא מהי"ו אורות דחלקו שקיבל מהכתר, וכאן משמע שמהיסוד נמשך י' לאבא וי' לאימא משמע שמדבר כאן רק על מה שאבא נותן לאימא ואין הכי נמי אימא יש לה חלקה וראה בלשם, ששואל על זו המערכת לכאורה שאינו דומה. וצ"ע.

חלוקת אורות הכתר

הרב רוצה ללמד אותנו כוונה מיוחדת ברי"ן שהתחלנו ביאורה לעיל, ועושה הקדמה להבין הכוונה, ומבאר איך מתחלקים אורות דכתר באו"א ובזו"ן, והכוונה להבין איך יש באו"א יחד ש"י אורות קנ"ה לאבא וקנ"ה לאימא, והרב מחשב שהם כנגד הש"ך ביחד וכן בזו"ן. שהם י' פעמים ל"ב נתיבות. י"ו באבא ו-י"ו באימא, וכן בזו"ן. נעיין בעניין זה.

שעה"כ דף צ"ד ע"ב שורה א'... ונחזור עתה לבאר ענין הכריעות של י' לגבי ה' ו-
ו' לגבי ה' מה ענינה דע כי הכתר^ע יש בו תר"ך אורות כמנין כת"ר ונחלקים לחצאין
חציין נשארין לעצמו, וחציין ניתנין באו"א והם ש"י אורות, קנ"ה אורות לאבא
וקנ"ה לאימא וז"ס קנה חכמה קנה בינה כו"ט האמנם אעפ"י שחלקה הם קנ"ה
אורות צריך להוסיף לה ו' אורות אחרים כדי שיהיה בה כח להאציל את ז"א הכולל
ו"ק ונמצא כי יש בה קס"א אורות^פ וזה סוד שם אהיה במילוי יודין אשר באימא
העולה קס"א [שע' מאמרי רשב"י דף כ"א ע"ב]. והנה אלו ה-י"ש אורות שנותן
הכתר לאו"א הם הם הש"ך ניצוצין דבוצינא דקרדינותא והם הם ג"כ ענין ל"ב
אלהים דמעשה בראשית כי להיותם בחינת דין וניצוצין נקראים אלהים והם הם
ל"ב נתיבות חכמה הנקרא ל"ב אלהים כי הנה כל נתיב מאלו כלול מ"י"ס הרי עשרה
פעמים ל"ב הם ש"ך כמנין ש"ך ניצוצין הנז' ונמצא כי הם מתחלקים י"ו נתיבות
באבא וי"ו נתיבות באימא... ע"כ ע"ש.

הרי שמזכיר כאן עניין מה שמוסיף אבא לאימא ו' אורות לתת בה כח להוציא ז"א הנה אחר
שמדבר באו"א עובר הרב לבאר זה בזו"ן, בציור ההוי"ה בכתבת אותיות ה' תתאה, וה'
ראשונה, זה בכוונות המיוחדות ברי"ן וזה ראה ביאור לעיל, בינתיים נלמד בעניין חלוקת
האורות דכתר שיש בכתבי הרב כמה שמועות. ומה שאמר ל"ב נתיבות חכמה ול"ב אלהים
הרי שנתבות חכמה באבא וכשעובר לאימא הם ל"ב אלהים באימא. ועוד ענין חשוב להבין
כאן שעניין זה הוא בחינת אורות ניצוצין שכתב שהם הש"ך ניצוצין דבוצינא דקרדינותא.

שע' הפסוקים דף מ"ז ע"ג חבקוק סי' ג'... י'ה' שמעתי שמעך יראתי וגו': הנה
נודע, כי בספירת הכתר, יש תר"ך עמודי אור, כמנין כתר. ונחלקים י"ש אורות
בחכמה, וי"ש אורות בבינה. כנודע, כי או"א שניהם שוים באחיזתם בא"א, בימינו
ובשמאלו. ואותם הי"ש אורות שבאימא, מתחלקים בחג"ת אשר תחתיה, כנזכר
בזוהר בפרשת תרומה. וכאשר העוונות גורמים ונאחזים בהם הקליפות, אז נקרא
קר"י, והם בגימטריא י"ו. ולכן בר"ת הפסוק הזה, נרמזו בו י"ש הראשונים אשר

^ע בהגוב"י כתב שהוא א"א. שכן למטה ממנו הם או"א.

^ע משלי ד' ה': קנה חכמה קנה בינה אל תשכח ואל תט מאמרי... ע"כ. שם פסוק ז' ראשית חכמה
קנה חכמה ובכל קנינך קנה בינה... ע"כ.

^פ ז"א הוא שם מ"ה כזה יוד הא ואו הא במספר קדמי מבואר בפרדס שער ל' פרק ח'. למשל ג' הוא שש
א' ועוד ב' ועוד ג' הרי שש. אם כן כל המספרים הקדמי של מ"ה עולה קס"א וכן מספר קדמי של מ"ה.
הוא ג"כ ק"ס ע"ה הרי קס"א.

באבא ביושר, בר"ת ידוד שמעתי. והי"ש שבאימא בהפוך, ר"ת שמעך יראתי. כי מקום אחיזת הקליפות, הוא ביי"ש של הנקבה. ולפי שחבוק מן יש אלו שבנוקבא היה ירא מאד, כמ"ש שמעך יראתי:

ראה אדרא רבא בתחילתה **זוהר נשא דף קכ"ח ע"א**:... חדי רבי שמעון ואמר, (חבוק ג ב) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, (אמר) התם יאות הוה למהוי דחיל, **אנן בחביבותא תליא מלתא**, דכתיב (דברים ו ה) **ואהבת** את יהו"ה אלהיך, וכתיב (שם ז ח) **מאהבת** יהו"ה אתכם, וכתיב (מלאכי א ב) **אהבתי** אתכם וגו'... ע"כ. **ראה יין הרקח** שמבאר שחבוק **ראה את הגבורות ועשרה הרוגי מלוכה** לכן דאג ופחד. אך **רבי שמעון** וחביריו הם בחינת **חסדים** ותיקון, לכן **שמח** רבי שמעון שניתן לו רשות לגלות את תורתו **תורת הגאולה**.

שע' מאמ"ר דף כ"א ע"ב:... שם במאמר עצמו הנז' וז"ל תחות כרסייא עלאה טמירא שריין אינון עולמות מסטרא דההוא ימינא **תלת ומאה ועשר אינון כו' הענין** הוא כי מילוי האחוריים של **יה"ו** דהוי"ה דאלפין הם בגימ' **פ"ה** (כזה **יו"ד**, **יו"ד ה"א**, **יוד הא ואו**, הכל גימ' **פ"ה**) והמילוי דאהי"ה דאלפין בהסיר הפשוט (קמ"ג-כ"א = **קכ"ב**) בגימ' **קכ"ב** ושניהם בגמטרי' **או"ר** ור"ז ושתי שמות אלו הם **בז"א** כי שם בחינת השמות כולן במילוי **אלפין** וזהו סוד **אור ור"ז** שלוקח **הת"ת** שהם **שני השלישים** של **שלוש מאות ועשר** עולמות **דתחות כרסייא** עלאה בינה:

עוד ירצה קרוב אל הנז' עם מה שהקדמתי לך בתחילת ביאור **אדרת האזינו** כי ז"א מתחיל קומתו מן **חצי הת"ת** של **א"א** הנקרא **כתר** והוא ממש ממחצית גופו דאריך ולמטה והנה **כתר תר"ך** ומחציתם הם **י"ש** וכיון שכל פרצוף **אריך** נקרא **כת"ר**. אם כן **מה שלוקח ז"א** ממנו שהיא מחציתו ממש כנז' הוא **י"ש** ואלו הם סוד **י"ש עולמות** הנז'... ע"כ ע"ש.

הרי ר"ז הם שני שלישי ת"ת ומחשיב את **הת"ת** של אימא שלש מאות ועשר. ועוד מחשיב את גוף ת"ת דא"א שהוא **כתר תר"ך** וז"א הוא על החצי הת"ת הוא **ש"י** הרי הם כאן **בז"א**.

דב"ש דף י"ג ע"ג ש' צ':... שם השאלה על השינוי בין מה שכתב בשע' **הפסוקים** חבוק ובין מה שכתב **במשלי** והוא **כמו שכתוב בשעה"כ**. לכאורה סתירה. **ראה** שם **בדב"ש** שאלה **צ"ד** בסופה **דף י"ד ע"א** ד"ה ונלע"ד. שם תשובה לשאלה זאת יישוב נאה ע"ש באורך.

הנה כאן מסדר לנו כל המקורות בעניין ולא ראינו להעתיק מה שכתב בשער הפסוקים משלי והוא כמו מה שכתב בשעה"כ הבאנו לעיל ונפנה לסוף שאלה **צ"ד** ליישוב נאה.

דב"ש דף י"ד ע"א ש' צ"ד:... ונלע"ד דאפשר^א לומר... אלו **התר"ך** אורות שיש בכתר דכתב הרב ז"ל הכוונה היא בכתר דכל אחד דהיינו דכבר כתבנו לעיל דכתרי דז"ת דב"ן הם **בז"ת דעתיק** וז"ת **דעתיק** **נחלבשו באריך**. בזה הכתר יש **תר"ך** אורות ומתחלקין **חציין נשאר לעצמו** וחציין **לז"א** והם **הש"י אורות שיש בחכמה**

^א זהו תירוצו השני והתירוץ הראשון כתב לפני כן ועיין שם.

דז"א דחציין נשאר בכתר שלו וחציין בחכמה וזהו מ"ש בדרוש ר"ה **דגם בז"א** יש **ל"ב** נתיבות שהם ש"יכ.⁹⁹

וה-ש"י שבאו"א הוא כדימיון זה דנודע **דג"ר** דחכמה **דב"ן**, וד"ר דבינה **דב"ן** לקחם עתיק. נמצא **שהכתרים דאו"א** מצד הב"ן לקחם **עתיק**, אם כן שני כתרים דאו"א הם בעתיק בכל אחד יש **תר"ך** חציין לעצמם וחציין **לאו"א** לכל אחד **ש"י** באבא ו**ש"י** באימא.

ומ"ש כאן (בשעה"כ) דה-**ש"י** הם בין או"א **קנ"ה לכל אחד**, והוא כי **אריך** הוא אחדות **אחד** ולכן **ב' כתרים** דאו"א נחשבים לאחד והם **תר"ך אחד** וחצי לעצמו וחצי לאו"א כל אחד **קנ"ה לאבא וקנ"ה לאימא**, אך זה כשמחשיבים את אריך שנתחברו שני כתרים דאו"א **לאחד**. אך בערך או"א למטה שלכל אחד יש כתר בא"א, והם מקבלים כל אחד **ש"י לאבא וש"י לאימא**. והכל מתורץ יפה. ע"כ. ע"ש.

וזה **כתבתי** מה שהבנתי בלשוני עיין שם באורך ובטוב טעם **בלשונו הקדוש**. ונראה מכאן שצריך להבין בזה שמקשר הבחינות לבחינות של תיקון המלכים בשם ב"ן מה לקח עתיק וכו' משמע שמדבר בבחינת ה**ניצוצות** כנ"ל.

⁹⁹ לעולם ז"א מתחיל בחכמה כמ"ש ראשית חכמה והכתר באריך כמו שאמר שהז' כתרים דב"ן לקחם עתיק. ומה שאינם ש"ך מפני כי נתיב לא ידעו עיט.

מה נתקן בראש השנה

דעת השמן ששון

הנה העבודה בראש השנה היא גדולה והוא שמתקנים **הכ"ב** של כל השנה, ויש גם כוונות ברי"ו (הבאנו לעיל) הרומזות לפי רבי שאול על הכנה לתיקון ז"א דחודשי **החורף והקיץ**. לעיל ראינו את הכוונה איך אבא נותן לאימא ועתה צריך להבין, נביא דעת **השמן ששון**.

שער הכוונות דף צ"ד ע"ב: ... איך בתח"י צריך לצעיר בה' אות י' א' והוא סוד העוקץ שבאחורי ה' ראשונה ואח"כ ממנה מתפשטין ב' ווין שהם ו' **משוכה ברוחב** וו' אחרת **זקופה מעומד בקו** ימין כזה ציור הרי הם י' וב' ווין שהם בגי' **כ"ב** והם בגי' **כ"ב נתיבות** אשר בה י"ו של חלקה ו**ששה היתירים הם שניתוספו לה להאציל את ז"א** כלול מו"ק הנרמז באות ו' שלישי התלויה בקו שמאל של אות ה' כי ו' זו צורת ו' ואינה צורת יוד כמו ה' תתאה כנ"ל... ע"כ ע"ש.

הנה בשעה"כ כוונה זו היא שניה אע"פ שעוסקת בה' **ראשונה** של ההוי"ה. לפי דעת הש"ש הובאה גם **בהגוב"י אות ט'** שמביא את קיצור דברי הש"ש. כאן נביא אותו בהמשך בשלמות. **הנה** יש רמז לכוונה זו בסדר כתיבת שם הוי"ה בכל מקום, באות ה' **ראשונה** של ההוי"ה מתחילים מהי' שלמעלה בצד **ימין**, והיא רומזת **ליש"ס**, ואחר כך כותבים **הקו העליון**, ואחר כך את **הקו הימני** ומחברים אותם לאותה הי', ואחר כך הו' התלויה שהיא רומזת לז"א ויש עוד **פסיעה לבר** הרומזת **לנוק'**. כל הכוונה הזו ביארנו לעיל ע"ש. **אך כאן לענייננו** מה שאבא נותן לאימא ו' אורות. הרב סופר י' ושני ווים הרי **כ"ב** שהם י"ו דחלקו **מל"ב** נתיבות, ו-ו' שנותן אבא לאימא, **לתת כח לאימא להאציל את ז"א**. כאן נבין את דעת השמן ששון.

שמן ששון ג' דף קכ"ה ע"ב: אות ל"א... שם צריך להוסיף לה ו' **אורות** אחרים כדי שיהיה בה **כח להאציל את ז"א הכולל ו"ק** ע"כ. **לא ידעתי פירוש** הלא כבר נולד ז"א וכבר נמשך לו כל המוחין דמצד אימא בק"ש במילת **אחד** וכן במילת אתה דברוך אתה דכריעה ב' דעמידה ועוד אם הדברים כפשטם איך יצויר להיות הדבר להפך להיות בתח"י בכריעה א' ו' **לגבי ה'** ולהמשיך לה ו' אורות היתרים מחלקו דז"א לנוק' להוציא את ו' **היכלין** שתחתיה כנז' לקמן ואח"כ במילת אתה **דכריעה ב' מאבא לאימא ו' אורות להוציא את ז"א** והדבר היה צריך להיות להיפך בתחילה להוציא את ז"א עצמו וכן את הנוק' ואח"כ **נוק'** להוציא את ו' היכלין כסדר השתלשלות העולמות ועוד דאם ז"א גופיה בכריעה א' כבר נתן לה את ו' אורות אשר לו **נמצא דז"א גופיה כבר ישנו בעולם** א"כ מה ענין כוונת ו' אורות הנמשכים אח"כ מאבא לאימא **להוציא את ז"א בכריעה ב'** באתה י' לגבי ה' כנז"ל.

על כן נראה לע"ד דאפשר דאין כל זה רק רמז בעלמא במה שהיה בתחילת בריאת העולם ולהיות ר"ה דוגמת בריאת העולם לזה נרמז כאן בסדר כריעות אלו דברכת

אבות ו' לגבי ה' י' לגבי ה' ובתחילת בריאת העולם היה הענין כסדר. עיין הגוב"י
ט' בשעה"כ דף צ"ד ע"ב שהביאו בקיצור. ע"כ.

הרי שהשמן ששון הבין שכבר ז"א קיים ואיך כאן נותנים כח להוציא את ז"א ואינו הסדר,
ולכן מתרץ שכל זה הוא רמז בעלמא למה שהיה בתחילת בריאת העולם שר"ה דוגמת בריאת
העולם. בהמשך נבי"ן את שיטת רבי שאול שהיא נפקא מינה גדולה לכוונות כל השנה וכמו
שנביא הוכחה גם מע"ח עצמו.

דעת רבי שאול

הנה רבי שאול לא ניחא ליה מתירוף השמן ששון, ומתרץ על פי הבנת דברי הרש"ש שבראש השנה העבודה היא בזו"ן ד-כח"ב של כל השנה וב-ו' חודשי הקיץ והחורף העבודה ב-ו"ק ולכן בראש השנה צריך לתת כח לזו"ן ד-כח"ב דז"א להוציא ה-ו"ק בששת חודשי החורף והקיץ.

וראה בהתחלת הספר שעה"כ על דף צ"ד ע"ב בהגהות רבי שאול שכתב שם וז"ל: להאציל את ז"א נ"ב, עיין נה"ש דף ט"ל ע"ג שכתב, והיוצא מדבריו דשם²⁹, שמה שנתקן בר"ה, הוא השורש, שהוא הכח"ב דז"א, והו"ק הם נתקנים בחודשי הקיץ והחורף, וכן כתב התו"ח דף קמ"ה ע"ב. אם כן עתה ביום ראש השנה נותן אבא לאמא, שהם חו"ב דז"א ו' אורות כדי להאציל את ז"א, הנתקן בחודשי הקיץ והחורף, יעוין שם. ובזה מתורצת קושית השמן ששון בפירקין. ע"כ.

בעניין ל"ב נתיבות, ונתיב לא ידעו עיט, ראה שערי רחמים ב' שאלה ש"ב וכן שער מאמרי רשב"י דף כ"א ע"ב. מה שכתב רבי שאול הוא לגבי ה' ראשונה שנותן אבא כח לאימא להוציא את ז"א. עיין תו"ח דף קמ"ה ע"ב.

נה"ש דף ל"ט ע"ג וע"ד י"ב חודשי השנה הם כנגד י"ב צירופי הוי"ה וי"ב צירופי אהי"ה והם ו"ק שהם ששה מלכים דז"א וו"ק שהם ששה מלכים דנוק' ובששה חודשי החורף נתקנים ו"ק דז"א והם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן הנקרא דכורא בערך ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן... ע"כ.

הנה לפי הרש"ש לא כתב בפירוש אך התו"ח כתב עליו וז"ל: והנה היה אומר מורי הרב ז"ל כי בראש השנה נתקנים חב"ד דא"ק דזו"ן הכוללים דכל השנה ע"כ. וכן כתב השד"ה "והיוצא מדבריו" הרי אע"פ שלא כתוב בפירוש כך הבינו התו"ח והשד"ה.

הנה דעת רבי שאול שכוונה זו חשובה מאוד והיא כוללת לכל השנה, ויש נפקא מינא לכוונות כל השנה כמו שנבאר על פי ע"ח ופאת השד"ה, אך בפועל קשה מאוד להחזיק ראש ולזכור זאת במשך כל השנה.

פאת השדה עמ' ר': מה שנתקן בראש השנה הוא השורש שהוא הכח"ב דז"א, והו"ק הם נתקנים בחודשי הקיץ והחורף. וכן כתב התורת חכם דף קמ"ה ע"ב. אם כן עתה ביום ראש השנה נותן אבא לאימא שהם חו"ב דז"א, ו' אורות כדי להאציל את ו"ק דז"א הנתקנים בחודשי הקיץ והחורף, יעו"ש. ובזה נתרצת קושיית השמן ששון בפירקין. ע"כ השד"ה.

הרי כאן הלשון ברורה ומובן כנ"ל. ודלא כשמן ששון.

²⁹ כתב כאן והיוצא מדבריו מפני שלא כתוב בפירוש שם הדבר, רק על ששת חודשי הקיץ והחורף מה נתקן. והיוצא מדבריו שבר"ה נתקן הג"ר. וכן התו"ח כתב שהרש"ש אמר לו וזה לא כתוב בפירוש. ע"ש.

ע"ח ב' דף ו' ע"ב כלל ד' : ... דע שיש **חילוק בין ר"ה** שהוא דוגמת מעת בריאת עולם **לשאר ימות החול** והוא שבעת בריאת עולם וכן **בר"ה** נמשכין בה ה"ג ע"י **אימא עצמה** בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע, אך **בשאר ימות השנה** אינן נמשכין לה הגבורות אלא **ע"י זעיר אנפין** לבד מאחוריו... ע"כ. ע"ש.

ראה שם **בע"ג הגוב"י א'** וצ"ע שגם בשינת לילה לוקחת על ידי אימא עצמה (נלע"ד נראה פשוט דרבינו לא אמר אלא בימות החול אינם נמשכים על ידי אימא אבל בלילה הכי נמי דכן הוא וראיה מדברי שר שלום ראה שמן ששון)

הרי גם לפי עץ חיים יש הבדל בכוונה **בין** ראש השנה, **לשאר ימות השנה**. שההמשכה **בר"ה** היא **על ידי אימא**^פ, אך בשאר ימי השנה המשכה **מבינה דז"א**, שנתקנה בראש השנה וממשיכים ממנה לוי"ק דז"א.

שפת אמת דף קי"ט : ... **משמע מכאן** שבכל יום יש להמשיך **הבו"ג** לנוק' ע"י ז"א ולכאורה זה לא מה שאנחנו עושים בסידור שמסודר שם שנעשה ע"י אימא **אם כן קשה**.

ומתרץ רבי שאול **שמה שכתוב ע"י ז"א** הכוונה **ע"י בינה דז"א** שנתקנה בראש השנה, והיא מתקנת את הוי"ק דז"א הנתקנים **בששה חודשי החורף והקיץ**. וז"ל בסוף דבריו ע"ש.

פאת השדה עמ' ס"ח : ... ולפי דרכנו אתי שפיר, **שמה שאנחנו מתקנים בראש השנה הוא כח"ב דז"א דכללות השנה** והוי"ק דז"א דכללות הנתקנים ב-ו' חודשי הקיץ ווי' חודשי החורף שתיקונם **על ידי כח"ב דז"א**, עדיין לא נאצלו, שבירורם בכל **חודש בחודשו ושבט בשבתו ויום ביומו**. ובזה אתי שפיר בכריעה שניה שאנחנו ממשיכין וי' אורות **מאבא לאימא** כדי להאציל את ז"א, רוצה לומר **חו"ב דז"א**, ונקראים **אבא ואימא לגבי וי"ק דז"א הנתקנים בששה חודשי הקיץ והחורף**... ע"כ. ע"ש. באורך.

מכאן יוצא שבראש השנה אנו מתקנים את **הג"ר של כל השנה**. וכל השנה **וי"ק דז"א** ווי"ק דנוק', בחודשי הקיץ והחורף. וכנראה שצריך לומר שהוא הדין לגבי ה' אחרונה לתת לנוק' כח להוציא **שית היכלין** תתאין לכל השנה.

תו"ח דף קמ"ה ע"ב : שורה כ"ה... והנה **היה אומר**^פ מורי הרב ז"ל **כי בראש השנה נתקנים חב"ד דא"ק דזו"ן הכוללים דכל השנה** ובשאר ימות השנה נתקנים בחי וי"ק דא"ק דזו"ן הכוללים דכל השנה עכ"ל. ע"כ ע"ש.

הרי גם התו"ח סובר **שכך דעת הרש"ש פשוט** אע"פ שלא כתב בפירוש **"יוצא מדבריו"** כמו שכתב **רבי שאול** וכן **אומר התו"ח** **"שכך אמר לו בעל פה"**.

^פ תבונה **שניה שהיא שלישית** העומדת על גבי רישא דז"א, ומה שעושים גם כן בימי החול כזה? הוא פרטות נוספת אך לפי **רבי שאול** מה שרואים בימי חול אימא וכל הכוונות היא בינה דז"א.

^פ **היה אומר** זה תורה שבעל פה שקיבל ממנו. וזה **לא כתוב ברש"ש מפורש**. וכמו שכתב רבי שאול **היוצא מדבריו** ולא כתוב בפירוש.

שעה"כ דף ל"ב ע"ג ד"ה באהבה ... באהבה הנה עתה כבר נשלם פרצוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחי באחי עם ז"א וצריך להחזירה פב"פ עם יעקב והנה הוא צריך אל הנסירה כדי להחזירה פב"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם כמשי"ת בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמים מן או"א כנ"ל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתתם אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו צריך להפלת התרדמה... ע"כ ע"ש.

הרי שבכל יום במילת באהבה לא צריך הפלת הדורמיטא שכן הג"ר של ז"א קיימים ונתקנו כבר בראש השנה, וכל יום הוא רק עבודה בו"ק ואין כל כך הסתלקות מוחין, משמע שמכאן מבין רבי שאול שיש בג"ר מוחין שקיבל באו"א בראש השנה, ולא צריך דורמיטא שיש מוחין בג"ר שנתקנו בר"ה, וכל ההמשכות שעושים ובונים ממוחין דאימא את ז"א הוא בחינת חכמה ובינה דו"ק דז"א שנתקנו בראש השנה. ראה עוד בזה בספר "עטרת מרדכי" על כוונת רי"ו של מו"ר הרה"ג הרב מרדכי עטי"ה שליט"א עמ' קס"ז – קע"ד. באריכות ובטוב טעם ודעת ע"ש.

הכנת העליות בזקיפות

הנה לפני עליית הנוק' יש צורך להעלות את בחינות של **דעת ק"ל וכ"ב אתון**. שהורדנו ב- ברוך ו-אתה, וזה השלב הראשון של העליות בזקיפות.

שעה"כ דף צ"ד סוע"ב: ועתה **כל אלו** הבחינות שהורדנו ע"י הכריעות צריך להעלות ולזקוף אותם ע"י **הזקיפות** אשר בשם **ההויה** של הויה וזה ענינה: דע כי הנה עתה אות **א'** של **אדנ"י** עולה ע"י **י'** של הויה כנ"ל בסוד הכריעות וז"ס כל הזקוף זקוף בשם ותחילה תכוין כי ב' אותיות הנז' שהם **י' וא'** במילוי הם בגי' **קל"א** והכונה היא לעלות עתה בחינת **דעת ק"ל** שהורדנו במלת ברוך.

הנה מבואר שהנוק' בכוונות רי"ו עולה בזקיפות אך כדי להעלות אותה צריך תחילה להעלות כל הבחינות שהורדנו אליה כדי שיהיה לה כח לעלות והם דעת ק"ל

סידור דף י"ט ע"א: ... להעלות **א' דאדנ"י** עם **י' דהויה** ושניהם גימ' **קל"א** להעלות דעת ק"ל דנוק' העולה ע"ה **קל"א**.

הרי כאן דומה כוונה זו למה שעושים בכללות כוונת עליית הנוק' שבברכה ראשונה מכוונים בשתי אותיות ראשונות של הויה ואדנ"י וזה רומז שההויה מעלה את האדנ"י. כשממלאים אותם הרי קל"א.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג: אח"כ תכוין כי בשם **אדנ"י** עצמו יש בו אות **י'** אחרת בסופו ותכוין לחבר **הא'** הנז' עם זו הויה והרי **קל"א** אחר ובי"פ **קל"א** הם **רס"ב** שהם סוד רי"ו ועוד מ"ו יתירים שהוא סוד המילוי שם של **ע"ב** דידין, כי כמו שהכריעה היתה בשם **אהי"ה** דמילוי **יודין** גם העליה תהיה ע"י **הויה** דמילוי **יודין**. גם תכוין כי הנה הם ב"פ **י"א י"א** שהוא סוד ר"ת יהוה אלהינו יהויה אחד והם בגימ' **כ"ב** שהם בחינת **הכ"ב** אותיות שהורדנו במלת אתה. גם תכוין כי עיקרם של אלו האותיות אינם רק **א'** אחד וב' יודין והם סוד אהיה אשר בבינה כי האותיות הם מן הבינה והם **כ"ב** אותיות. ע"כ. ע"ש.

הנה יש עוד כוונה להעלות גם **הכ"ב אתון** שהורדנו לפני שנתחיל להעלות את הנוק'.

סידור דף י"ט ע"ב: **י"א דאדנ"י** גימ' **קל"א** עם **קל"א** הראשון גימ' **רי"ו ומ"ו**. (רס"ב)

אלף יוד, אלף יוד גימ' **ודי יו י, רי"ו**.

י' דהויה וא' דאדנ"י וי"א דאדנ"י פשוט הרמוזים בר"ת יהוה אלהינו יהויה אחד. גימ' **כ"ב** להעלות **כ"ב** אתון.

י' דהויה א' ו-י' ד-אדנ"י גימ' **כ"א** שהאותיות הם מבינה.

¹⁹ אע"פ שבשעה"כ כתוב על ידי י' דהויה בפריע"ח דף קל"ד ע"ד כתוב עם.

היכן עולה הנוק' בזקיפה א'

הנה בכוונות רי"ו בשחרית לחש וחזרה בראש השנה, שלא כמו בשאר התפילות, עליית הנוק' היא רק בזקיפות, ובשאר התפילות כבר ב-ברוך מתחילה לעלות. צריך לבאר סדר העלויות והיכן עולה. יש כאן טעות מושרשת בשעה"כ שתוקן על פי השמן ששון.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג: ... ואמנם עיקר מה שתכין בהויה הזו הוא כי עד עתה ביארנו בעניין ב' הכריעות של ו' לגבי ה' ויוד לגבי ה' שהם בבחי' ההויה"ה הכוללת י"ס דז"א אבל בעניין ב' הזקיפות אינם אלא בהויה פרטית אשר בת"ת דז"א בלבד הנק' הויה ושם אנו מעלין וזוקפין את נוק' המלכות עד החזה שבת"ת. והנה הזקיפה הא' של גופך היא ה' לגבי ו' שהוא בחי' המל' אשר תחת היסוד ונכללת עמה ג"כ נקודת המלכות שהיתה בבריאה הנקראת אדנ"י כנ"ל בענין ד' השרשים שבמלכות וב' עולות יחד לגבי ו' שהוא גופא דז"א הנק' ת"ת ונק' הויה. ותכין כי זו הה' עולה עד ראש אות ו' זו שהיא בחי' צורת י' א' שבראש אות ו' שהיא בחי' אות ה' יוד של ו' דהויה פרטית אשר בת"ת דז"א:

נחזור לענייננו והביאור הוא כי הנה ההויה הזו אשר בת"ת היא בגי' כ"ו ואם תחלקנה לגי' שלישים אשר בת"ת נמצא כי מקום החזה אשר שם הוא עלית הה' הנק' מלכות היא מדריגה י' מן כ"ו מדריגות הנז' בחשבוננו אותם מתתא לעילא ונמצא כי מדרגה ה' הזאת היא סיום אות י' של זאת ההויה שבת"ת דז"א אשר י' זו היא ראשית אות ו' של ההויה הכוללת כל י"ס דת"ת דז"א ... ע"כ ע"ש.

הנה על קטע זה יש כמה שיטות היכן עולה הנוק'. וצריך להבין שנעשו כמה שינויים בשעה"כ (שלנו המודפס) על פי השמן ששון וזה צריך לחזור לנוסח המקורי כדי להבין את השיטה וההבנה של רבי שאול ושאר המפרשים דלא כהשמן ששון. סימנתי את השינויים כך בהדגשה ובהטיה. לעיל מה שמובא הוא לשון השעה"כ המודפס, וכאמור צריך להגיע במקום המודגש ומוטה לעיל את הלשון המקורי שמביא השמן ששון ומתקן לפי דעתו. וז"ל:

א) דעת השמן ששון בהגוב"י ג' פירושו באופן זה כשאנחנו מחשבים ה' מדרגות ראשונות שהיא הה' תחתונה שבהויה זו דת"ת הרי החמשה וחמשה מחשבון הו' שהיא ששה הרי עשרה, נשאר מדרגה א' מחשבון הו' שהי' מדרגה ה' שעל גבי הו' ועולה המלכות עד סיום אות י' זאת (של הו' של ההויה הפרטית מתתא לעילא) כנזכר. ע"כ לשון הגוב"י.

משמע שהוא עליה למקום נמוך בת"ת דז"א. וראה מה שכתב בשמן ששון ג' דף קכ"ה ע"ג אות ל"ה: ... שם ותכין כי זו הה' עולה עד ראש אות ו' זה שהיא בחינת צורת י' אחד שבראש אות ו' שהיא בחי' אות י' של (הו' דהויה"ה כצ"ל) הפרטית אשר בת"ת דז"א, נחזור לענייננו והביאור הוא כי הויה"ה זו אשר בת"ת היא בגי' כ"ו ואם תחלקנו לגי' שלישים אשר בת"ת נמצא כי מקום החזה אשר שם הוא עלית ה-ה' הנק' מל' היא מדרגת י' (פ"י עשירית) מן כ"ו מדריגות הנז' בחשבוננו אותם

מעילא לתתא (מתתא לעילא כצ"ל) והוא באופן זה כשאנחנו מחשבין **חמשה** מדריגות ראשונות **שהוא הה'** תחתונה שבהוי"ה זו דת"ת הרי חמשה **וחמשה** **מחשבון הו'** שהוא ששה הרי עשרה נשאר מדריגה א' מחשבון של הו' והיא מדריגה **הי' שע"ג הו'** ועולה המל' עד סיום אות י' זאת כנ"ז) ונמצא כי מדריגה הי' הזאת היא סיום **אות י'** של זאת ההוי"ה שבת"ת דז"א אשר י' זו היא ראשית אות ו' של **הוי"ה** הכוללת **כל י"ס דז"א** (כל י"ס דת"ת דז"א כצ"ל) זה נראה לעי"ד להגיה בפשטות דברי רבינו... ע"כ.

הנה שעה"כ שלנו מוגה לפי **דעת השמן ששון**, מה שכתוב בסוגריים **כצ"ל**, תיקנו והדפיסו לפי הגהותיו אך הגירסא הנכונה שהייתה לפני השמן ששון היא **המודגש ומוטה**.

וכדי להבין את **שיטת רבי שאול** צריך להחזיר את הגירסא המקורית (סימנתי כאן כזה **מודגש ומוטה** היא הגירסה הנכונה). לפחות ב' תיקונים, א'. **מעילא לתתא**, ב'. **כל י"ס דז"א**. זה הגירסא המקורית ללא הגהות השמן ששון.

לסיכום: לפי השמן ששון עליית הנוק' ל"י של הו' הכוונה היא למעלה מ"י מדרגות מתתא לעילא מתחתית ה-ו', ונשארו למעלה ממנה י"ו מדרגות עד סוף הת"ת דז"א שהם י"ה וחלק א' מאות ו', של ההויה **הפרטית** של הת"ת דז"א.

ב) דעת השד"ה מובא בהגהות תחילת שעה"כ על **דף צ"ד ע"ב** שם ראשית מתקן השד"ה הגירסא ומחזיר אותה למקורה וז"ל: **מתתא לעילא** נ"ב צ"ל **מעילא לתתא**. והפירוש הוא כך שהויה היא באות ו' של ההויה. (כוונתו שאות ו' של ההויה של כללות ז"א נעריך אותה כהויה שלמה) ונתחיל מעילא, רוצה לומר מאות **הי' שעל גבי הוא"ו סיום היו"ד** זו היא **מדרגה העשירית** של זו ההויה שבת"ת. (ו-הוה הוא הקו ישר של הו'). **מו"ר השד"ה** (יצ"ו) **זצ"ל**.

משמע שראש הו' של הויה דכללות היא הי' של הויה דפרטות הת"ת. ונשארו ט"ז מדרגות משם ולמטה שהם הו"ה של ההויה הפרטית של הת"ת. מה עולה בעליה הראשונה? מה שכתב **בסידור דף י"ט ע"ג**, "י"ס דחוב"ב דרחל"ל... ראה **שערי רחמים ב' שאלה ש"א**.

ג) דעת רבי שלום הדאי"ה הובא ג"כ בהמשך ההגהה של רבי שאול בתחילת שעה"כ וז"ל: באותו עניין נ"ל על פי מ"ש **הרב בע"ח שער האונאה פ"א** וז"ל. והעניין כי ג' מיני חלקות וכו' שלוקח העליון **עשרה חלקים** והתחתון י"ו חלקים וכו' ועתה יבוא על נכון, מדרגה **יו"ד מעילה לתתא** סוף שליש עליון **שהוא י"ה** וראש הוא"ו של ו"ה שהם י"ו חלקים מהרב שלום הדאי"ה (יצ"ו) **זצ"ל**.

משמע לפי **מקומו** בת"ת הוא **כמו רבי שאול** אך לפי **מקומו בהויה** הפרטית של הת"ת דז"א הוא **כמו השמן ששון**. שהמדרגה הי' היא **ב"י** של הו' של ההויה **הפרטית**, זה **כמו השמן ששון**. אך המקום הוא בשליש העליון של הת"ת זה **כמו רבי שאול**. שליש זה הראשון הוא **י"ה**. ולפי רבי שאול הוא **י' לבד** של ההויה הפרטית וסיום הי' של הו' של ההויה הכוללת דז"א.

ד) דעת מהרש"ו: הנה בהגוב"י הביא **אמר שמואל** מספר אחר מצאתי כתוב **לזולתו** שהיא בחינת ה' של ההויה, ונלע"ד כי כן עיקר, גם נלע"ד כי כל הלשון הזה מכאן הוא מוטעה כאשר עיניך תחזינה מישרים, ונלע"ד כי נפל טעות קולמוס, וצ"ע. ע"כ הגוב"י.

משמע שהיא בחינת ה' ראשונה שעד שם עולה הנוק' בזקיפה ראשונה, וצריך להבין אם זה עד למעלה סוף הה', עד תחילת הי'. או מתחת לה' שהיא מעל הו' של ההויה הפרטית. וצ"ע.

ה) הדברי שלום דף ו' ע"ב שאלה מ"ה: ... שעה"כ דרוש ו' מדרוש ר"ה דף צ"ד ע"ג כתב וז"ל דבת"ת יש הויה פרטית וה' זה עולה עד ראש אות ו' שהיא היו"ד שעל גבי אות ו' שהיא בחינת אות יו"ד של ההויה"ה פרטית. וכתב מוהרש"ו ז"ל ובספר אחר מצאתי לזולתי שהיא בחינת הה' של ההויה יע"ש וכל אלו ב' שמועות הם הפכיים.

תשובה: נראה לע"ד דאלו ואלו דברי אלהים חיים וזה מדבר בבחינה אחת וזה מדבר בבחינה אחרת. והוא דמ"ש היו"ד שע"ג אות ו' שהוא אות יו"ד של ההויה הפרטית הוא מ"ש אח"כ כשמתחלק ההויה שהוא בוי' (ר"ל של ההויה הכוללת ז"א) לג' חלקים נמצא כי עד מקום החזה שם הוא מדרגה העשירית של ההויה שהיא יו"ד (ר"ל של ההויה הפרטית והיא י' של הו' של ההויה הכוללת) יע"ש. והוא כמ"ש בע"ח שע' ל"ג פ"א בענין האונאה דאם יקח שליש ראשון דת"ת עשרה חלקים הוא פחות משתות יע"ש. נמצא דה' זו עולה (ר"ל המלכות העולה) עד ראש אות ו' (של ההויה הכוללת) שהוא יוד דהויה פרטית שבת"ת שהוא (מקום החזה) סוף השליש אמצעי דת"ת... ע"כ.

חלק ראשון נלע"ד כמו שהוספתי בסוגריים, שאם לא כן צריך לומר שמתכוין שהשליש הראשון הוא בחינת י"ה ויהיה קשה. ע"כ נלע"ד.

ומ"ש שהוא בחי' אות ה' (ראשונה) מיירי בנרנח"י אשר בת"ת והוא דנודע דכל ספירה יש לה ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי כמ"ש בשע' מ"ד פ"ב והם שמות הכלים הנז' שם בפ"ג וכתב שם בפ"ב דנרנח"י דכל ספירה מתלבשת באופן זה. ה' אחרונה בכלי חיצון והוא נפש, ו' בכלי אמצעי והוא רוח, ה' ראשונה בכלי פנימי והוא נשמה. יוד בתוך כולם והוא חיה. קוץ היו"ד בתוך כולם והוא יחידה יעו"ש... ע"כ ע"ש.

לפי זה משמע ג' שלישי ת"ת שליש עליון כנגד כלי פנימי ומאיר בו ה' ראשונה של ההויה, והמלכות עולה לה' ראשונה שהיא באותו מקום שהי' של ההויה הפרטית, המקום הוא אותו מקום. הוא גם אותו המקום לפי דעת רבי שאול ורבי שלום הדאי"ה. וצ"ל איך למד השמן ששון וכווין למקום אחר.

זה המקום עלי

זה המקום עליית הנוק' בוי שהיא ת"ת הויה שלמה שהיי' שלה כנגד ראש הוי'.

עוד כוונה לזקיפה ראשונה

הנה לפי מה שכתב בשעה"כ משמע שיש כוונה נוספת שנראה שלא מופיעה בסידור בהתחלת הזקיפה הראשונה.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג ... גם תכוין בזו הזקיפה הא' ה' לגבי ו' לעשות בחי' רי"ו על דרך הנזכר לעיל כי אות ה' ציורה ר"י ועם אות ו' הרי רי"ו והנה בזקיפה א' הזו עלתה המלכות ד' **מדריגות של יאהדונה"י** שיש מן המלכות של היסוד דז"א עד החזה שבת"ת דז"א כנ"ל: ע"כ ע"ש.

הנה אחר שבתיתב ברוך המשכנו בכריעות הארות לנוק' שיהיה לה כח לעלות, ובזקיפות ממשיכים לה את העצמות, אך לפני כן יש לכוון ה' לגבי ו' שהיא כוונה **עיקרית** בכל העבודת הזקיפות, וכמו שכוונו ו' **לגבי ה' בכריעות** שהיא כוונה **עיקרית בכריעות**. כשנתבונן בסידור נראה ש**חסרה** כוונה זו. וכך צריך להוסיף.

סידור דף י"ט ע"א ... ה' לגבי ו', אות ה' ציורה ר"י ועם אות ו' הרי רי"ו... ע"כ התוספת והיא צריכה להיות לפני ד"ה: **'לחבר ו"ה** דע"ב דזקיפות וכו' וכמו שכתב בפאת השד"ה.

פאת השד"ה עמ' שס"ד אע"א ... לפני ד"ה לחבר ו"ה וכו' נ"ב. **להעלות ה' לגבי ו'.**

ראה בספר **"עטרת מרדכי"** על הרי"ו צילום **סידור ר"י אדרעי עמ' ער"ה** ... שם **מסודרת** כוונה זו למעלה. וז"ל: זקיפת הגוף ה'¹⁹ לגבי ו' הרי רי"ו יזקוף גופו לזקוף ה' בצירור ר"י לגבי וי"ו הרי רי"ו... ע"כ.

על כן יש להוסיף אותה בסידורים שאינה מופיעה **ולהדפיס** אותה בסידורים החדשים.

¹⁹ עשה כאן ה' בצירור רי"י ועם ה-ו' רי"ו.

הכנת לזקיפה שניה

הנה בזקיפה ראשונה עלתה המלכות בד' עליות עד החזה בזקיפה ראשונה, ועוד צריכה לעלות שלוש עליות נוספות עד הכתר והרב מבאר כמה בחינות שפע שנותנים לנוק' הוי"ה אהי"ה שתוכל לעלות וגם לז"א שפע מ"ה שיהיה בו כח לבנות את הנוק'. תחילה מבאר הרב איך ניתן זה השפע והוא על ידי עליית חו"ב דז"א למ"ן לאו"א.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג אח"כ תזקוף זקיפה ב' שהיא זקיפת הראש והיא בסוד ה' לגבי י' שהוא עליית בינה דז"א אל החכמה דז"א, וגם עתה תכוין לעשות ה' ו-י' אלו בבחינת ציור רי"ו ע"ד הנ"ל כי אות ה' ציורה ר"ו ועם י' הרי רי"ו, ותכוין כי עליית הבינה לגבי חכמה שבז"א הוא להעלות מ"ן לגבי או"א עילאין שהם ה' וי' עילאין של ההויה הכוללת כל עולם האצילות... ע"כ. ע"ש.

הנה הקטע הראשון כוונה זו לא מופיע בסידור שלנו ויש להוסיפה. מכאן משמע שהבינה עולה לחכמה ועל ידי זה, בשלב שני חכמה ובינה דז"א עולים למ"ן לאו"א לגרום זיווגם.

פריע"ח דף קל"ד סוע"ד אח"כ תזקוף ראשך, ותכוין לזקוף ה' לגבי י', והוא הבינה של ז"א בחכמה שבו, וגם תכוין בציור רי"ו אחר, ותכוין כי ע"י עלות הבינה דז"א גבי חכמה, הנה הם נעשין מ"ן לאו"א עילאין, ה"י עילאין... ע"כ ע"ש.

הרי הלשון כאן ברור יותר שחו"ב דז"א שהם ה' שעולה ל"י של ז"א (זה ה"י של ההויה דז"א עצמו חו"ב שבו) הם עצמם המ"ן לגרום זיווג דאו"א, שהם ה"י עילאין שהם או"א י"ה של ההויה של כללות האצילות. וזה שכתב והם נעשים.

סידור דף כ' ע"ב להעלות החו"ב דז"א בכח יו"ד ה"י דע"ב, למ"ן לאו"א ולזווג לאו"א ולהמשיך מזיווג הנז' הוי"ה ואהי"ה לנוק' דז"א ושם מ"ה לז"א.... ע"כ. ע"ש.

כאן חסר כאן המהלך הראשון, עושים ישר את עליית החו"ב דז"א למ"ן לאו"א הרי כאן לכאורה יש דילוג והבליע את עליית הבינה לגבי חכמה, ועוד מכאן משמע שהעליה למ"ן היא בכח יו"ד ה"י דע"ב, אינו עבור עליה למ"ן לאו"א, אלא על עליית ה' לגבי י' דז"א.

והיה ראוי להיות כמו בסידור ר"י אדרעי. ויש לתקן בסידור, שכן כך משמע בהרבה סידורים כתב יד. גם זה נבאר שאינו נכון אלא רק לפעולה של בינה דז"א שעולה לחכמה דז"א בכוח יו"ד ה"י דע"ב. וזה מבואר בכוונות החול בשעה"כ דף כ"ט. אך עלייה למ"ן צריך נעשה ע"י שנקבל ד' מב"ד.

סידור ר"י אדרעי עמ' רצ"ג יזקוף ראשו להעלות ה' בציור ר"ו שהיא בינה לגבי יו"ד שהיא חכמתו בכוח יו"ד ה"י דע"ב... ואחר כך פעולה שניה לעלות למ"ן על ידי שנקבל ד' מב"ד, ויעלה נרנח"י שלנו למ"ן יחד עם החו"ב דזו"ן. ע"כ. ע"ש.

כאן עושים קודם עליה הבינה דז"א שהיא ה' בציור ר"ו לגבי י'. הרי שלב ראשון. והם אחר כך עולים למ"ן לאו"א בכח ד' מב"ד שנקבל. לפי ה"י אדרעי בכח יו"ד ה"י דע"ב פועל

לכאורה כאן בעליה של הבינה לחכמה בלבד. ונראה שכן צריך להיות שהעליה למ"ן לאו"א יש ד' מב"ד שנכוין לעלות יחד עם החו"ב דז"א למ"ן. ולא בכח יו"ד ה"י דע"ב. וזה מה שכתוב בהמשך ויכוין למסור נפשו וממשיך עליית המ"ן לאו"א. הרי שנראה יותר נכון כך לעשות. ד' מב"ד זה כדי לעלות בעצמו הנרנח"י של המכוון.

יש סידור כתב יד נוסף שמתחיל: לעלות ה' בציור ר"ו לגבי י' הרי רי"ו בכח יו"ד ה"י דע"ב^פ. ואחר כך עליה למ"ן זיווג או"א משמע גם בזה שהעליה של בינה דז"א לחכמה הוא בכח י"ה דע"ב.

וראה פאת השד"ה עמ' שס"ד ע"ב: ... (כ' ע"ב) להעלות החו"ב דז"א וכו'. נ"ב, כאן צריך מסירת נפש וד' מיתות ב"ד [צייר הכוונה כאן].

הרי כמו שמתבקש וכמו סידור הר"י אדרעי.

סיכום: הרי שהסידור של הר"י אדרעי ועוד כתבי יד נוספים, משמע לסיכום שהעליה של בינה דז"א לחכמה היא לבדה בכח יו"ד ה"י דע"ב. והעליה למ"ן הוא שעולים חו"ב דז"א בכח ובזכות שנקבל ד' מב"ד, ונעלה אותם למ"ן לאו"א. ואת הסידור שלנו צריך קצת לסדר הלשון שישתמע ממנו כך. ואת הד' מיתות ב"ד צריך לסדר אחר שעלתה בינה לחכמה בכח יו"ד ה"י דע"ב. ואז לסדר ד' מיתות ב"ד ובכח זה, העליה למ"ן של חו"ב דז"א לאו"א.

^פ הרי כאן זה עליה של בינה לחכמה, זה דבר ראשון בכח י"ה דע"ב. וצריך ד' מב"ד למ"ן לזיווג או"א.

מה עולה בעליה השניה

הנה לעיל ראינו שהעליה הראשונה היא למלכות ואצלנו בסידור כתב שם **אדני** וצריך להבין כאן מי העולים האם שניהם או רק המלכות כמו שכתב בשעה"כ.

שעה"כ דף צ"ד ע"ד : שורה 6 ... אח"כ **עולה** ביסוד עצמו בשם **יהו"ה אהי"ה** והם הויה דיודין העולה ע"ב ואהיה במילוי ההין העולה **קנ"א** שהם בגי' **רב"ג** תסיר מהם **רי"ו** ישארו ז' שעם הכללות יהיו ח' אותיות **יהו"ה אהי"ה** ... ע"כ.

הנה כאן וכן בשאר העליות כתב הרב **עולה לשון יחיד** משמע שהנוק' **אדני** שהיתה בבריאה היא העולה לבדה.

סידור דף י"ט ע"ד למעלה ... להעלות **ליעקב ורחל עם המלכות שתחת היסוד** דז"א לאחר היסוד ... ע"כ.

הנה משמע מכאן שעולות ב' המלכויות, זו של הבריאה וזו שתחת היסוד וצריך להבין איך סידר כך הרש"ש.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג : 6 שורות לפני ד"ה נחזור ... והנה הזקיפה הא' של גופך היא ה' **לגבי ו'** שהוא בחינת המלכות אשר תחת היסוד ו**נכללת עמה גם כן** נקודת המלכות **שהיתה בבריאה הנק' אדני** כנ"ל בענין ד' השרשים שבמלכות ו**שניהן עולות יחד** לגבי ו' שהוא גופא דז"א הנק' ת"ת ונק' הויה.

ועוד צריך להבין איך יהיה בת"ת האם גם הנוק' שאחורי היסוד וכן בהמשך, או רק שתיהן הראשונות עולות. שכן כתוב בסידור בכולם להעלותם. נראה שרק שתי הראשונות עולות שכן קבלו שפע.

ועוד צריך להבין שלעולם הרושם של הנקודות אינו עולה שכן הרב אמר בפירוש **שעה"כ צ' ע"א** : ... דע כי ד' בחינות יש אל המלכות נוק' דז"א כנודע אצלנו כי כל דבר של קדושה בכל מקום ששורה נשאר ממנה **רושם שם קבוע תמידי לא ימוש משם** ואלו הם ד' בחי' ... ע"כ.

עוד לשים לב שבשני מקומות אמנם בעליה מוזכר שם הויה אהיה משולב אך הרי"ו נעשה דווקא מהויות. (א) **בתפארת**. שעושה רי"ו **ע"ב קד"ם** = רי"ו. (ב) **בכתר** עסמ"ב = **רל"ב** שהוא רי"ו ועוד י"ו אותיות של ד' הויות פשוטות⁹⁹.

בעניין שכתוב בסידור דף י"ט ע"ג להעלות נקודת המלכות שהיא **אדני והם י' מלכויות דיי"ס דחו"ב דרחל** ... בעניין זה ראה פתח עיניים דף צ"ב שע"ר ב' ש' ש"א. **שעה"כ דף כ"ח ע"ד**. ראה בסידור ר"י **אדדעי** שלא הזכיר כל זה. ע"ש.

⁹⁹ עוד יש לשים לב שהעסמ"ב הם מספר והם בחינת מדרגה הז', אך כשמורידים י"ו הם י"ו אותיות שהם מדרגה הה'.

שפע לז"א ונוק' בכח עליית המ"ן

הנה אחר שראינו איך זו"ן מעלים מ"ן לאו"א לתת כח לנוק' לעלות עד הכתר, וכן כח לז"א שיוכל לבנות הנוק' **באטב"ח** בהמשך. וזה נעשה על ידי שהבינה לעיל עלתה לחכמה בכח יו"ד ה"י דע"ב, ועלו למ"ן על ידי קבלת ד' מב"ד, ומזיווגם יקבלו את השפע מאו"א הז"א והנוק'. כנ"ל.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג ... ועל ידי כן יורד מזווג זה הנעשה באו"א **כח אל ז"א** כדי לתקן את המלי' לפי שכאשר נתמעטה המלכות וירדה למטה בבחינת נקודה גם ז"א נתמעט אורו כמש"ה "כן משחת מאיש מראהו וכו'" (ישעיהו נ"ב י"ד) ואין בו עתה כח לתקן פרצוף המלכות וע"י מ"ן אלו גורמים זיווג עליון באו"א **ומורידים בו שפע וכח כדי שיוכל הוא לתקן את המלכות בבחינת פרצוף**. וצריך שתדע כי כאשר עולה ה' לגבי י' וגם יורד י' לגבי ה' אז הוא כדי לתת מוחים בזו"ן³ אבל עתה שאנו מעלין ה' לגבי י' לבד ואין אנו מורידין י' לגבי ה' הוא כי **אין כוונתנו רק לצורך הנוק' לבדה**, והנה השפע היורד מזווג או"א הנעשה עתה בזקופה ה' הזו כנז' **כדי שיוכל הז"א לתקן את המלכות**, הענין הוא כי יורד משם שם ידו"ד ואהיה לצורך הנוק' וע"י אלו השמות אנו מעלים את המלי' ג' עליות אחרות שיש מן החזה עד הכתר דז"א, ובתוך ב' שמות אלו הנז' יורד ומתלבש בתוכם הויה דמילוי אלפין לצורך שפע הז"א עצמו לחדשו ולתקן את עצמו כי גם הוא נתמעט אורו כנ"ל. ונדע כי הויה דז"א היא דמילוי אלפין ובכח י' אותיות הוי"ה זו מתרבה אור הארת י"ס שבז"א עצמו ואז יכול לתקן את המלי' כנ"ל... עיי' ע"ש.

יש כאן שתי סוגיות ושני מיני שפע. א' לתת לנוק' שפע בחינת הוי"ה ואהי"ה מאו"א וזה ניתן ישירות לנוק' כדי שיהיה לה כח לעלות עוד ג' עליות עד הכתר. ב' לתת שפע וכח לז"א שם מ"ה י' אותיותיו שיוכל לבנות ולתקן את המלכות בסוד פרצוף בהמשך באטב"ח. שכן הז"א גם כן נתמעט אורו.

כאן כוונה ראשונה לעשות רי"ו ה' לגבי י'. ועוד צריך להבין שזה צריך לראות לפני עליית המ"ן לאו"א. וכמובן יש להוסיף ד' מיתות בית דין לפני זיווג או"א. **פאת השד"ה עמ' שס"ד**. **בעניין** איזה חו"ב אלו שרואים שילוב הוי"ה אהי"ה פנימי וחיצון האם הוא דאו"א או דז"א ראה ע"ח ב' דף כ' סוע"ג-ע"ד. **הגוב"י ט"ו** זיווג בחו"ב שלו לבד דז"א עצמו שרבי שאול מקשר את הדרוש הזה **לראש השנה**. וצ"ל אם הרש"ש מסכים עם ההגוב"י הזה.

סידור דף כ' אע"ב ... **חסר** וצריך להוסיף כאן כנ"ל. ה' לגבי י'. ה' בציור ר"ו ועם י' הרי רי"ו. שצריך לראות כוונה זו לפני כוונת זיווג או"א שכן זו העלאת מ"ן לצורך זיווג או"א. העלאת י' לגבי ה' זה חו"ב דז"א זקופה השניה על ידי י"ה דע"ב. ועל ידי ד' מב"ד שעולים למ"ן לאו"א. וגם צריך לראות ד' מב"ד. (מה שרואים כאן זיווג פנימי וחיצון הראשון הוא חו"ב דז"א שעולים למ"ן לעורר את זיווג או"א והשני

³ בז"א ובנוק',

הוא זיווג או"א בפועל והורדת השפע מאו"א לנוק' ישירות לתת לה כוח לעלות ולז"א לתת לו כח לבנות אותה באטב"ח, המשכה לנוק' הוי"ה אהי"ה לתת לה כח לעלות ג' עליות עד הכתר, ושם מ"ה י' אותיותיו לז"א שנחלש כחו גם כן שיוכל לבנות הנוק' בהמשך באטב"ח. ע"ש.

וז"ל הסיפור כ' אע"ב ... להעלות החו"ב דז"א בכח יו"ד ה"י דע"ב למ"ן לאו"א ולזווג לאו"א ולהמשיך מזיווג הנז' הוי"ה אהי"ה לנוק' דז"א ושם מ"ה לז"א. ע"כ.

ורואים ציור הוי"ה אהי"ה משולבים זיווג חיצון ופנימי והם זיווג פנימי וחיצון של או"א ומהם יש שפע לנוק' הוי"ה אהי"ה לתת לה כח לעלות עד הכתר. ולז"א שם מ"ה, לתת כח לבנות את הנוק' באטב"ח בהמשך.

לעיון נוסף ראה **פאת השד"ה** עמ' שס"ד. **פריע"ח** דף קל"ד ע"ד למטה: **זמרת הארץ** דף י"ג ע"א אות מ"ד, ד"ה עוד ראה. **פתח עיניים** דף צ"ד רע"א אות ג'. מה שכתוב בכח יוד הי דע"ב. **טוב שם** דף כ"ה אות כ"ח. **שרף פרי ע"ח** דף ק"ל ע"ג. משמיט היות י' אותיות דמ"ה וכן בסיפור לא הזכיר י' אותיות דמ"ה.

בעניין העבודה למה ביום חול אין עושים את הזיווג לאו"א ונתינת כח לז"א?? **תשובה לזה** היא שיש הבדל בין התיקון של יום חול לתיקון של ז'ו"ן הגדולים של כללות השנה וזה לצורך כל השנה. **שהעבודה יותר קשה וגדולה ומפורטת**. ולכן בכל השנה כולה אין צורך לעשות את היחוד הזה ונתינת כח. ראה **עטרת מרדכי** על הרי"ו עמ' רי"ד. וכן שם בעמ' רי"ג. ראה צילום סידור ר"י אדריעי שם עמ' רצ"ג.

בעניין הזיווגים של הוי"ה אהי"ה פנימי וחיצון הם ב' זיווגים של או"א, כך צריך להבין. ראה מה שכתוב בע"ח.

ע"ח ב' דף כ' ע"ד ... ואז נגדלת כמדת הת"ת עצמו מאחוריו ואח"כ עולה בחו"ג עלייה ה' יורדין בה ב' הארות תחתונות בברוך וג' הארות עליונות באתה אך אינה עולה בה עד הזקיפות של הוי"ה כנזכר במקומו והירידות הם הוי"ה אדנ"י והזקיפות הם הוי"ה אהי"ה ועולה בסוד נקודה לבד אורך כל הז"א עד הכתר שבו אב"א גם בסוד נקודה ולא בבחי' פרצוף עדיין. ועיין במקומו (שעה"כ דף צ"ד ע"ג) **כי יש זוג ב' אל או"א וגם יש אז מ"ן דחו"ב** ואז נתוסף בה הארה שתעלה היא כל בחי' האחור עד הכתר לבחי' מדה או נקודה א' לבד ... ע"כ ע"ש.

לפי מה שכתוב כאן אולי זה המקור ל**סידור שער השמים**, שסידרו על יד הזיווג הראשון **אהי"ה הוי"ה** זיווג דז"א, ועל יד השני כתבו זיווג דאו"א, **לפי הגוב"י ט"ו** וזה הגהה של רבי יצחק קלאמרו. נראה שמה שכתוב הוא טעות יכול להיות שיצאה מהגהה זו. להלכה למעשה

^א כאן יש בהגוב"י ט"ו מחליף מילה מ"ן ושם תיבת **זיווג**. נראה שהיא הגהה של הרב יצחק קלאמרו כך יש בכתב יד שנמצא בידי מו"ר. ראה **ביל"י** ב' דף על ע"ח זה שלנו ואומר: הם חו"ב דז"א שעולים למ"ן לאו"א. הרי שמחזיר אותנו לפשט שעה"כ ומקשר אותו לשעה"כ שלנו בעניין הזקיפה השניה. ובסידור שלנו אין כלל שאלה. אך **לפי ההגוב"י ט"ו** יש בעיה, וכנראה זה המקור של הסידור שער השמים.

לפי סידור הר"י אדרעי שבעטרת מרדכי, משמע ששני הזיווגים הוי"ה אהי"ה חיצון ופנימי
הכל הוא זיווג או"א.

האם יש הויה אדנות גם בזקיפות

הנה בכריעות בשאר התפילות יש עליות למלכות, כאן שחרית ראש השנה לחש וחזרה לא הייתה שום עליה בכריעות, וכאן ברי"ו, יש ז' עליות וכולם רק בזקיפות.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג 5 שורות מלמטה: ... ונבאר עתה כל הז' מדריגות שעולה המלכות על ידי ב' הזקיפות הנז' והם ז' בחי' של חיבור^א הויה אהיה כי בב' הכריעות היו ה' בחינות יאהדונה"י כנ"ל וענין זה רמוז בספר התיקונים בדף ל"ד ע"ב וע"ש היטב והנה הם נחלקות לב' בחינות כי בזקיפה הא' עלתה ד' מדריגות עד החזה, ובזקיפה הב' עלתה ג' מדריגות עד כתר דז"א. ואלו הם ד' מדריגות ראשונות. בתחילה עולה הנקודה שהיתה בבריאה הנקראת אדני"י עד המלכות אשר תחת היסוד דז"א בסוד יהו"ה אהי"ה: ע"כ. ע"ש.

הנה צריך להבין שהרב אומר שבזקיפות הוא עיי' הויה אהיה ומה שהיה בכריעות זה היה הויה אדנות. לכאורה בזקיפות יש לראות דווקא הויה אהיה, ולא צריך לראות בזקיפות בחינות יאהדונה"י. ועוד אומר כאן שהעליה היא עד המלכות אשר תחת היסוד דז"א. לכאורה לא כמו שכתב בסידור "למלכות שהיא ה' אחרונה". צריך להבין שהמלכות העולה היא בכל מקום מקבלת מהמקומות שבז"א, ה' אחרונה היא שורש המלכות. וצריך להבין תוספת זו שבסידור.

סידור דף י"ט ע"ג: ... כאן רואים בפועל איך עולה המלכות ראשית כתב הרב, להעלות את נקודת המלכות שהיא אדני... מהיכל ק"ק דבריאה למלכות שהיא ה' אחרונה שתחת יסוד... ע"כ.

מצוייר עלייתה. אדני"י ← ה'. הכוונה אדני"י עולה לה'. וכאן משמע לשורש שלה. לכאורה העליה למלכות דז"א, ולא לשורש השני שהוא ה'.

בסידור ר"י אדרעי כתוב למלכות, וכאן הכוונה למלכות דז"א ושם לא כתוב שאדני עולה לה', וזה נראה יותר נכון^א. ואחר כך להמשיך למלכות הנז', ממלכות דז"א רי"ו שהוא הויה אדנות וריבוע אדנות. הרי רי"ו. וכן להמשיך לה רי"ו מהויה ואהי"ה, וזה ע"ב קס"א גימ' רג"ל שהם רי"ו ועוד י"ז... ע"ש.

ראשית רואים אם כן הרי הכניס הרב בכוונה שלוקחת הויה אדנות גם כן הרי זה בזקיפות. וכדי להבין איך סידר גם השפע הויה אדנות ראה שעה"כ אחרי שהביא איך מאירים לה בחינות יאהדונה"י. בכריעות בה' מקומות כתב וז"ל: "להמשיך לה"... כך משמע מהסידור הרי מה שקבלה בברוך היו הארות וכאן עצמות. ברי"י אדרעי כתוב "ולוקחת".

שעה"כ דף צ"ד ע"א: 5 שורות לפני ד"ה ועתה: ... והרי הם ה' מקומות בז"א שבהם עולה הנוק' ה' עליות. הדי' מהן הם מן החזה ולמטה בז"א עיי' זקיפה א' ה' לגבי ו',

^א לפי מה שכתב כאן הרב חיבור הויה אהיה עשה הרש"ש אותם משולבים שזהו חיבור.

^א ולפי זה צריך להבין לפי ר"י אדרעי את עליה השניה בסידור שלנו כתוב זה: להעלות ליעקב ורחל (זו שעלתה מהבריאה) עם המלכות שתחת היסוד דז"א (כאן הכוונה לה' אחרונה)

ועליה הה' בחו"ג על ידי זקיפה ב' ה' לגבי י' כמו שיתבאר למטה שאינה עולה אלא ע"י הזקיפות וכל זאת הכונה אשר בכריעות אינה רק הכנה לתת בה כח שתעלה עליות אלו אח"כ ע"י הזקיפות וע"ש למטה וכל עליות אלו הם בסוד אב"א ובבחינת היותה עדיין נקודה קטנה בלי פרצוף... ע"כ ע"ש.

הנה כאן מפורש שמה שהארנו לה בכריעות הוא הכנה והעיקר הוא בזקיפות שמקבלת העצמות. שזה גם מיתוק שלוקחת אותם במקום שעולה. המקומות האלו הם בז"א עצמו ולא לשורשים שלה. ולא ל-ה' כך משמע משעה"כ. ה' אחרונה זה שורש, אפשר שהעליה הראשונה היא לעטרת היסוד משמע דז"א כמו שכתוב בסידור רבי אשר ורבי שבת. ומשם מקבלת שפע מז"א. קשה הסידור שלנו שכתוב שהיא ה' אחרונה משמע לשורש השני. ולפי העליה השניה קצת מתוקן. מסתדר ואפשר להבין את התוספת של הסידור שלנו, שכן יש עליה לשני השורשים יחד אחר כך, אך הקבלה תהיה ממלכות דז"א.

שעה"כ דף צ"ד ע"ג.... והנה הזקיפה הא' של גופך היא ה' לגבי ו' שהוא בחי' המלכות אשר תחת היסוד ונכללת עמה ג"כ נקודת המל' שהיתה בבריאה הנק' אדנ"י כנ"ל בענין ד' השרשים שבמלכות ובי' עולות יחד לגבי ו' שהוא גופא דז"א הנק' ת"ת ונק' הויה. ותכין כי זו ה-ה' עולה עד ראש אות וי"ט זו שהיא בחינת צורת י' א' שבראש אות ו' שהיא בחינת אות ה' יוד שלו דהויה פרטית אשר בת"ת דז"א... ע"כ ע"ש.

לכאורה כך צריך כמו הסידור שלנו שהנקודה שעולה לאצילות צריכה להתחבר עם השורש שלה באצילות ואחר כך מקבלים מז"א.

¹³ ראה לעיל מקום העליה המדויק לפי רבי שאול והביאור בזה וגם ציור עשינו שם.

סדר העליות בזקיפות ומכח מה עולה הנוק'

הנה לעיל ביארנו שיש בכל העליות שפע הנשפע למלכות העולה, צריך להבין שהשפע של הויה אדנות, והויה אהיה אינם הגורמים את העליה שכן הם ניתנים אחרי העליה. אם כן מה גורם לעליה?

הנה יש 3 שלבים: (1) עצם העליה ומקומה. (2) להמשיך שפע של הויה אדנות אותם ההארות שנמשכו לה בחינות רי"ו מה' מקומות בהיותה בבריאה ועכשיו מקבלת את העצמות. (3) שפע רי"ו מהויה אהיה.

אם כן צריך להבין שיש מערכות עיקריות, הגורמות את העליה.

והם בעניין ה' עליות הויה אדנות:

(1) שעה"כ דף צ"ד ע"ב: שורה כללות... ותכוין כי ה"פ שם יאהדונה"י הנ"ל הם בגי' תנ"ה והוא סוד אשר תנה הודך על השמים גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות את"ה והענין הוא כמש"ל כי תיבת אתה צריך לציירה בציור אהיה והנה כשתמלא שם אהיה הזה בג' מלויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו בגי' תנ"ה. ותכוין כי על ידי אלו המלויין דאהיה העולים בגימטריא תנ"ה עולה הנקבה בה' שמות יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ בגי' תנ"ה. ע"כ. הנה לפי הסידור משמע שהיא מקבלת את העצמות ונעשה המיתוק וזה מהתנ"ה של העליות.

(2) שעה"כ דף צ"ד ע"א: והכוונה היא שתכוין כי ע"י ה-ה' הרי"ו האלו יש כח במלכות לעלות אח"כ ע"י ב' זקיפות ה' עליות בה' מקומות אשר כ"א מהם הוא סוד שם יאהדונה"י הנז' בס' התיקונים דף ל"ד ע"ב... ע"כ ע"ש. ראה פריע"ח דף קל"ד ע"ד.

בעניין עליות הויה אהיה

(1) שעה"כ דף צ"ד ע"א: 5 שורות לפני ד"ה ועתה... והרי הם ה' מקומות בז"א שבהם עולה הנוק' ה' עליות. הד' מהן הם מן החזה ולמטה בז"א ע"י זקיפה א' ה' לגבי ו' ועליה הה' בחו"ג על ידי זקיפה ב' ה' לגבי י' כמו שיתבאר למטה שאינה עולה אלא ע"י הזקיפות... ע"כ ע"ש.

(2) שעה"כ דף צ"ד ע"ג: שורה הנוק' לבדה... והנה השפע היורד מזווג או"א הנעשה עתה בזקיפה ה-ב' הזו כנזכר כדי שיוכל הז"א לתקן את המלכות הענין הוא כי יורד משם שם י-הוה וא-היה לצורך הנוק' וע"י אלו השמות אנו מעלים את המלכות ג' עליות אחרות שיש מן החזה עד הכתר דז"א... ע"כ.

האיר כאן הרב יואל בלומנפלד הי"ו הנה הרב בשעה"כ דף צ"ד ע"א כותב שהעליות ע"י ה' פעמים רי"ו. וב' רי"ו בתיבת ברוך נמשכו ע"י א' דאהיה במילוי ההי"ן. וג' רי"ו בתיבת אתה נמשכו ע"י א' דאהיה במילוי יודי"ן. וכתב הרב שעה"כ דף צ"ד ע"ב: ... ונמצא כי תכלית כל הנז' תכוין להוריד י' של הויה שבז"א וביוד זו נכללת הויה א' שלימה ולהורידה אל אות

א' של אדנ"י כדי להעלותה עד החזה וג' אותיות דנ"י נכללין באות א' של אדנ"י ואינם ניכרים שם ותכוין כי יורד שם אהי"ה דיודין, והא' זו של אדנ"י נעשית שם אהיה דאלפין וזהו כללות ב' תיבות ברוך אתה. ע"כ. ע"ש.

הרי ג' אהי"ה במילוי. הנה לפי זה כללות ב' התיבות ברוך אתה בהם עשינו ה' פעמים רי"ו וברי"ו האחרון בתיבת אתה עשינו אהי"ה. ואהי"ה זה מתמלא בג' מילויים מורה על הכל והוא גימ' תנ"ה. שהג' אהיה אלו ראינו אותם ב-ב' רי"ו דברוך אהי"ה דההין וב-ג' רי"ו דאתה אהי"ה דיודי"ן וגם בא' של אדנ"י אהיה דאלפין ושלושתם גימ' תנ"ה של רי"ו האחרון. הרי איך שזורה כל הכוונה זו של רי"ו והיא מיכלול אחד.

יש להעיר מה שבסידור שלנו סידרו בתיבת ברוך הארות מהז"א לד' מקומות שהנוק' תעלה שם. **בסידור הר"י אדרעי** זה מופיע אחרי הרי"ו ה-ה' שהוא כללות תיבת אתה שנעשית אהי"ה וממלאים אותם בג' מילוייהם גימ' תנ"ה. וזה לרבינו הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א נראה יותר נכון.

ראה פריע"ח דף קל"ד ע"ד: שם סדר הכוונה אחר ומובן לפי מה שעושים בפועל שתכלית כל הנזכר בשער הכוונות קשור למיתוק לכאורה לא קשור ולא שייך, ובפריע"ח הקישור מובן יותר שאחרי ה' פעמים הויה אדנות כותב תכלית כל הנזכר. ע"ש.

עליה השביעית לכתר היכן

הנה בסופו של דבר יש מצב שהנוק' מגיע עד כנגד הכתר של ז"א וזה באח' ויש לה שורש ורשימו שם היכן עולה.

שעה"כ דף צ"ד ע"ד אח"כ עולה בכתר בשם י"הוה אהי"ה אבל דע כי אינה יכולה לעלות עתה כל הכתר עצמו רק עד בחינת קשר של תפילין של ראש בלבד כמ"ש בעי"ה ... ע"כ.

שמן ששון ג' דף קכ"ה ע"ד אות מ"א שם אח"כ עולה בכתר אבל דע כי אינה יכולה לעלות כל הכתר עצמו רק עד בחינת קשר של תפילין של ראש בלבד ע"כ. וקשה דקשר של תפילין הוא אחורי הדעת דז"א ולא בכתר. ומפורש יוצא בכמה מקומות דלאה היא בחינת קשר של תפילין והתחלתה מן הדעת דז"א. וקושיא זאת נראה דרבינו בעצמו נרגש והוא בע"ה של"ח פ"ב וז"ל ודע כי לאה זו תמיד יש לה פרצוף שלם כמו ז"א ושיעור קומתה הוא מן הכתר דז"א עד החזה שלו ועיין לקמן ששם נתבאר שהתחלתה מן הדעת דז"א וצ"ע עכ"ל.

נמצא דמקום קשר של תפילין שהיא לאה דל"ת ממקום אחד נראה שהוא בכתר ומקום אחר נראת שהוא בדעת ועיין בקונטריסי ש"ש ח"ב של"ז פ"ד אות ה' שם כתבתי תירוץ לצ"ע הזה, דיש ב' בחינות לאה הנקראת קשר תפילין א' כנגד הצ' דצלם וא' כנגד הלמ"ד דצלם. ונודע כי ת"ת דאימא הנק' ל' דצלם נעשה כתר דז"א (ע"ה שכי"ג פ"ד) והשתא נמצא דלאה זו שנית היא דבחינת ה-ל' והיא בכתר דז"א ואחרת היא בבחינת הצ' והיא בדעת.

ואח"כ ראיתי שם להרב דב"ש (דכ"א ע"ג) [שלנו דף ס"ב ע"ב] שתירץ כן להצ"ע של הרב זלה"ה יע"ש.

ונמצא מזה שעתה בר"ה בעמידה עולה רחל למעלה מדעת בכתר דז"א בקשר דתפילין שבכתר ובזה ניחה דתחילה עולה בחו"ב ולא בדעת כנז"ל ואח"כ עולה בכתר במקום קשר של תפילין של ראש אשר הוא למעלה מחו"ב דאילו קשר של תפילין שבדעת אינו למעלה מחו"ב כדי שנאמר אחר עלייתה בחו"ב עולה במקום קשר של תפילין ודוק ופשוט ועיין לעיל באות הקודם דצ"ע למה עולה בר"ה בכתר כ"כ עליות ולא כן בחול ועיין נ"ש דעי"ב ע"א והחדש ד"ל רע"ב. ע"כ ע"ש.

כדי להבין זה יותר ובשלמות עיין כל המקורות שהביא הרב שמן ששון, וכן שער המצוות פרשת שופטים דף מ"ט ע"א ונמצא כפי ... ע"ש.

סידור דף כ"א ע"ב להעלותם אחורי קשר של תפילין שבכתר ... ע"ש.

סיכום כל מה שנעשה בכריעות וזקיפות

הנה צריך להתעורר להתבונן מה עשינו בכל הכריעות וזקיפות מה היא העבודה ומה התועלת בה. מה השינוי שנעשה כאן דווקא בשחרית לחש וחזרה בר"ה.

שעה"כ דף צ"ד ע"ד: ... ונמצא כי ז' מדריגות הנז' כולם בשם הוי"ה אהי"ה הם עולים שכ"ט שהם סוד הגבורות הנק' מנצפ"ך שהם בגימ' פ"ר והנשאר מן שכ"ט הוא מ"ט שהוא בחי' השמות עצמן של יהו"ה אהי"ה הנז' אשר הם עם ב' כוללים שבהם עולים בגימ' מ"ט. ותכוין כי כיון שאין המלכות עולה עד הכתר עצמו כנז' רק עד מקום קשר תפילין של ראש אין כאן אלא מ"ט כי שער ה' שהוא הכתר כנודע אינה יכולה לעלות... ע"כ ע"ש.

הנה מגלה לנו הרב מה עשינו ומה רומזות העליות. שכ"ט הוא מה שהעלינו בשתי הזקיפות והם בחי' פ"ר דינים ומה שנשאר מורה עד היכן העלינו אותה שהוא עד השער המ"ט מנ' שערי בינה של הכתר. למה הרב עושה כך? הוא רוצה שני חלקי החשבון שכן היה יכול לעשות ו' פעמים הויה אהיה, אלא להורות שכל העליה עד השער המ"ט. ועוד יש כאן מיתוק כמו שיבאר שהעליה היא בעצמה מיתוק. הרי עבודה בר"ה היא למתק הגבורות והרי"ן, ולא לבטל אותם כנ"ל.

שעה"כ דף צ"ד ע"ד: ... וביאור ענין זה הוא בתחילה בסוד ב' הכריעות ע"י ה' מדריגות יאהדונה"י העלינו את הדינן של שכ"ה ניצוצין הנודעים שהם ה"פ אדנ"י שהם מתמתקים ומתבסמים ועולים. ועתה אנו מעלים גם את הגבורות של מנצפ"ך כנז' כנודע כי ב' בחינות הם של דינן והם פ"ר ושכ"ה כמבואר אצלנו בפרשת בא אל פרעה דף ל"ח ע"ב בפסוק כי יהיה נערה כו' וע"ש. ע"כ ע"ש.

הנה ראשית להבין מה הקשר בזה"ק שהביא זה בפרשת בא הוא ענין הפסוק שמות י"ב מ"ב: ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה... ע"כ. הרי שמוזכר כאן ליל ולילה שזה אותו עניין כמו ש"ך ושכ"ה ופ"ר ופ"ה. הרב מסביר לנו שהעליות האלו הם בעצם ב' בחינות של דינים שמקבלת הנוק' והם שכ"ה ופ"ר דינים ומה שאנחנו מעלים אותם עכשיו הוא בחינת מיתוק. וזה שכתב בסידור דף כ"א בעליה האחרונה: ... להמתיק ולעלות פ"ר דינים דמנצפ"ך. ועוד מ"ט... וכנגד מ"ט שערים שעלתה בהם הנוק'. המ"ט הוא המכה בפטיש ועושה את המיתוק של הפ"ר. צריך להבין שהמרחק גדול עד סוף הכתר הרי השער החמישים הוא גדול וכולל את כולם. מ"ט הם ט' ספירות ומ"ט שערים, ושער הנו"ן כולל את כולם. והוא גדול כמו כולם.

גם בסוף העליה החמישית יש מיתוק של השכ"ה סידור דף כ"א ע"א: ... ויכוין כי חמשה הויות שבה' עליות דהויה ואדני הנ"ל גימ' ק"ל וה' פעמים אדני גימ' שכ"ה להמתיק את הק"ל ושכ"ה דינים... ע"כ. הרי גם כאן בסוף העליות של הויה אדני עושים המיתוק.

שעה"כ דף צ"ד ע"ד: ... גם אם נחלק ז' מדריגות הנז' של הויה אהי"ה לב' בחינות, ד' דזקיפה ראשונות עד החזה, וג' דזקיפות שניות עד הכתר יהיה באופן זה. כי ד'

המדריגות הם עולים בגי' קפ"ח והוא סוד אהי"ה דיודין העולה בגי' קס"א וכ"ז **אותיות** אשר במילוי מילוי הרי קפ"ח.

והג' **מדריגות** הם בגי' קמ"א והוא בחי' אותיות מילוי שם אהיה דיודין העולי' קס"א ואם תסיר ממנו ד' אותיות הפשוטות העולות כ"א ישארו קמ"א ע"ה והרי עד עתה עלתה המלי' שהיא בבחי' נקודה קטנה אשר היתה בהיכל ק"ק דבריאה שהיא שם אדנ"י עלתה עתה עד הכתר דז"א בסוד אב"א ועדיין היא בסוד נקודה ואין בה בחינת פרצוף :
עוד בעניין שרחל לבדה היא העולה עד קשר של תפילין של הכתר ראה ש"ש ג' דף קכ"ד ע"ב **אות י"א**.

ולהבין איך עושים אחרי זאת **אטב"ח** לרחל והיא עד הת"ת בלבד ראה נה"ש דף ל"ח ע"ג **אות ג'** : מ"ש בענין הנסירה שביום א' ננסר פרצוף לאה וכתר דרחל **והלא רחל עלתה בזקיפות עד כתר דז"א** ולקחה מקום לאה ואפשר שכשנדחו הפרקין האמצעיים דאימא מחב"ד דז"א **בהגדול הגבור והנורא** ירדה עמהם : ע"ש **אות ב'** ג"כ.

מ"ן מן מנצפ"ך

מתי יומתקו הג' גבורות צפ"ך

הנה ידוע שמנצפ"ך הוא בחינת הפ"ר דינים ה' גבורות שבנוק' ואנחנו ממתקים אותם על ידי מנצפ"ך דאימא אך בפועל ממתקים רק צפ"ך וצריך להבין איך נמתק המ"ן, דמנצפ"ך.

מבו"ש דף ס' ע"ב.... אשר במאמרו מאמר ו' שהיא רחל... ברא שחקים הוא הנה"י דידה... על שם ששוחקים מ"ן לצדיקים... ושם הם שוחקים מ"ן שהם ב' אותיות מה' גבורות מנצפ"ך הצריכות **מיתוק גדול** לפי שהם היותר **חזקות** ומהיותו כן בא **המן** הרשע ונתוסף בו אות ה' כי היה בו כח הסיגים של כל הגבורות והג' **גבורות הנותרות** (צפ"ך) לא ימתקו משלם **עד לעתיד לבא** כנז' שם בפרי' פקודי. ע"ש.^{צה}

הנה ברכת הלבנה יש בה כמה סגולות אם יש בעיות לאשתו במערכות האשה, יכוין שלא ישנו את תפקידם ר"ת **אשתי**. בשם **הרב מ. אליהו (שליט"א)** זצ"ל ומופיע בספרי החסידים.

פריע"ח דף ק"ח רע"ד.... ברא שחקים שהם היכל חסד וגבורה דבריא שנקראים שחקים, **ששוחקים מן לצדיקים** כנזכר פרי' פקודי שהם מ"ן דמנצפ"ך שהם צריך מיתוק גדול לפי שהם יותר חזקים מן הג' גבורות, **והראשונים**^{צו} יתמתקו משלם לעתיד לבא... ע"ש.

משמע מכאן שדווקא **הראשונים** שהם מ"ן יתמתקו לעתיד לבא. אך לפי **מבו"ש** משמע הג' האחרות **צפ"ך** יתמתקו לע"ל. נראה שיש כאן **טעות סופר** והיה כתוב **והא'** וכתבו והראשונים. וצריך להיות **והאחרונות** וכמו שכתוב **בשרף פריע"ח**.

וגם אפשר לקיים את הגירסא **והראשונים**, הכוונה **החג"ת**, מפני שהמ"ן הם נ"ה. לכן הצפ"ך שהם הראשונים חג"ת, הם המתמתקים לע"ל.

שרף פריע"ח דף ק"ג ע"ד.... על ידי נצח הוד הנקראים שחקים ששוחקים מ"ן לצדיקים לעתיד לבא שהם ב' אותיות מ"ן **ממנצפ"ך** שהם צריכים מיתוק ביותר **כי הג' האחרים הם יומתקו מאליהם לעתיד לבא**. אך אלו הב' שהם יותר גבורות חזקים הם צריכים שחיקה והוא ע"י נשמת הצדיקים אשר סבלו יסורים בשביל קוב"ה ושכינתא דאתתרכא מאתרא וגם אותם הנהרגים על קדושת השם וסבלו יסורין... ע"ש.

משמע מכאן שהג' **צפ"ך** יתמתקו **מאליהם** ומ"ן צריכים הרבה מיתוק גם כל זמן העוה"ז.

מחברת הקודש דף מ"ד ע"ב.... ושם שוחקים מן שהם ב' אותיות מה"ג מנצפ"ך הצריכים מיתוק גדול לפי שהם יותר חזקות ומהיותו כן ראה מבו"ש

^{צה} ראה שם דרך אגב שמביא **בדף ס"א רע"א** שם משמע שאומרים ברכה זו בראש חדש.

^{צו} נראה שכאן יש טעות סופר והיה כתוב והא' וכתבו והראשונות. אך צריך להיות והאחרות. כמו שכתב המבו"ש

לעיל) בא **המן** הרשע וניתוסף בו ה' כי היה בו כח סיגים של כל הגבורות. וג' גבורות הנותרים **לא ימתקו עד לעתיד לבא** כנזכר ב**זוה"ק פקודי**. ע"ש. כאן מדבר דווקא על ג' גבורות מנצפ"ך שלא יתמתקו עד לעתיד לבא.

לפי כל הנ"ל צ"ע. אך מה שברור מ"ן הם חזקים **יותר** שהם נ"ה. ומתמתקים כל הזמן וגם לעת"ל, **וצפ"ך** לא מתמתקים כל השנה רק בר"ה, או לעת"ל. ומשמע מכל זה שיש מערכת אחרת של הגבורות האלו וצריך עיון. וגם בהמשך נדבר על מיתוקם ושהם בונים את הנוק', מצד אחד הם חלק מהה"ג שבקונה הכל שכן מהם נעשה הבניין **בלמען שמו**, אך מצד אחר המיתוק הוא עניין הגילוי וגם ע"י השחיקה, על ידי השיניים או על ידי תרי ביעי. ולא רואים זה בתפילה וצריך עיון גדול. ועיין בהמשך.

מפני מה ממתקין דווקא מ"ן

מתעוררות כמה שאלות:

- (1) **מפני מה ממתקים רק מ"ן מ-מנצפ"ך.** למה לא ממתקים את כולם. ראינו לעיל במילת אדני ובהרבה מקומות שממתקים ה' גבורות **מנצפ"ך**.
 - (2) **מה זה ענין הטחינה והשחיקה ע"י השיניים.** בדרך כלל מיתוק נעשה ע"י חסדים.
 - (3) **והיכן ראינו מערכת מיתוק גבורות שתיים מתוך חמישה.** יש כמה מערכות של מיתוק גבורות **בקונה הכל** באור ישר שנים ושני שלישי, ובאור חוזר שנים ושלישי. **במילה** שלוש גבורות, **בברכת המזון** כנ"ל בקונה הכל, **בציצית בעקדה**. (ראה "מקור הישועה כוונות החול א"י" בסיכום על העקדה) אך כאן במילת ופ"י, משונה מכולם, **וצריך להבין**. הנה יש מערכת מיוחדת שממתקים רק ב' גבורות **מ"ן דמנצפ"ך**.
- שעה"כ דף ל"ה ע"ב ד"ה ופי** והעניין הוא כי שני יודין אלו של האלף עם הו"ו שבאמצע הנחלקת לשתי ווין כנ"ל הם הי"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים התחתונים. וכאשר השפע והדינן יורדים מן או"א הנק' **ע"ב וס"ג** שבהן ז' יודין יורדין לו"א הם נטחנין תחילה ע"י השיניים הנז' שבפה העליון **שהם סוד השחקים הטוחנים את המן**... ע"ש.
- הנה כאן** מזכיר הרב מאמר חז"ל גמ' **חגיגה י"ב ע"ב**. למה נקראים מן לפי ששוחקים מן לצדיקים. ע"פ הפסוק **תהילים פ"ח** ויצו **שחקים** ממעל... וימטר עליהם מן לאכול.
- שעה"כ דף צ"ח ע"ב** שורה כזה \\\ והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומהדקים כחות הדין... ע"ש.
- הנה יש מיתוק מיוחד למ"ן דמנצפ"ך** וזה נעשה ע"י השיניים.
- ע"ח ב' דף ד' ע"ד** שורה 2... דע כי ה' מוצאות הפה הכוללות כל כ"ב אתוון שהם אחע"ה בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ כל מוצא כלול באות אחת של מנצפ"ך... ע"כ.
- והנה הם.** אחע"ה, פ. בומ"ף, פ. גיכ"ק, נ. דטלנ"ת, ד. זסשר"ץ, ס.
- ע"ח ב' דף ה' אע"א** ונבאר עתה אלו הה"ג כי הלא הם סוד ה' מוצאות שבפה... והנה כבר ידעת כי בכמה מקומות נרשמות פעולות הגבורות כי מוצאות הפה (**אדרא זוטא דף רצ"ה**) הם סוד הה"ג. גם באדרא זוטא (**צ"ל אדרא רבא דף קל"ז ע"ב**) אמרו כי ה"ג נתפשטו בחוטמא בפומא בדוועין בידין באצבעין וכו' גם שם אמרו (**אדרא רבא דף קמ"ב ע"א**) כי הה"ג הם נגד ה' ערוות שיש באשה שער וכו'.
- ונבאר עתה ענין מוצאות הפה**... נמצא כי סדרן אחע"ה, גיכ"ק, דטלנ"ת, זסשר"ץ, בומ"ף. והנה הם מתחילין ממטה למעלה... אחע"ה, הוד. גיכ"ק, נצח. דטלנ"ת, תפארת. זסשר"ץ, גבורה. בומ"ף, חסד...

והנה עניין השני והוא התפשטות בחוטם, בפומא וכו'... **ס**, חוטמא. **ף**, פומא. **ן**, דרועין. **ך**, כף. **ץ**, אצבעות. ע"כ.

הרי סוד מנצפ"ך בה' מקומות בפרצוף.

גם עניין שלישי והוא **קול באשה ערוה שער ושוק ורגל ויד** הרי ה' ערוות שם **באדרא רבא דף קמ"ב** אמרו כי מארי מתניתין לא הזכירו רק ג' ראשונות, ולא ב' השניות. **וסוד הדבר** כי ב' גבורות דמנצפ"ך **הראשונים** הם **ס"ן** נתמתקו בסוד **המ"ן** שטוחנים ושוחקים, והם מתמתקים ע"י הטחינה כמבואר אצלינו, אלו הם ב' ערות אחרות אחרונות שהוא **יד ורגל** שלא הזכירו בעלי התלמוד לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות שהם **נ"ה** כנודע... ע"ש.

והנה יש ג' מערכות של ה"ג, והמערכת שלנו בכוונת **ופי**, וכן בשופר, וכן בברכת הלבנה, ובכל מקום שמוזכר עניין השחיקה וטחינה, הם הגבורות של הנוק' והשניים מהם שמתמתקות הם מ"ן והם יד ורגל, והם נ"ה. והג' הראשונות שהם **צפ"ך** והם ג' הערוות שהזכירו במשנה שער, שוק, קול באשה. שלא נמתקות והם ערוות. הנה בפה של ז"א הוא גם **פ'** של מנצפ"ך דז"א ושם נשחקים היודין שהם בז"א למתק את המ"ן דמנצפ"ך של הנוק'.

שער מאמרי רשב"י דף ס' סע"ב:... גם **באדרא רבא דף קל"ז ע"ב** אמרו ותאנא חמש גבוראן **אינון בהאי ז"א**... ואתפשטאן בחוטמוי בפומא בדרועוי בידין באצבעין. גם שם **אדרא רבא דף קמ"ב ע"א** אמרו ותאנא חמש עריין אתגליין בה וכו'... והכי תאנא קול באשה ערוה, שער באשה ערוה... ע"ש. הנה מכאן משמע בבירור שהה"ג בחוטמא ופומא וכו' הם **בז"א**. והה' ערוות הם באשה והם **בנוק'**... ראה יין הרק"ח **אדרא רבא דף קמ"ב ע"א**:... תרין אלין יתיר מערוה אינון... משמע שהם הקשות. עיין עוד **אהבת ה' דף ק"ד ע"א**.

בעניין המנצפ"ך יש האותיות הסופיות ויש פתוחות אותיות שבאמצע המילה, בדרך כלל הסופיות הם **הגבורות** והאמצעיות הם **חסדים**, ויש יוצאים מן הכלל. עיין **"מזכיר שלום מערכות"** מערכת ה-מ': **מנצפ"ך** ע"ש.

מיתוק המ"ן איך נעשה וע"י מי

הנה בכוונות הרי"ו יש בתיבת אתה מיתוק צפ"ך על ידי הוי"ה שהיא סוד מנצפך עליון שממתק צפ"ך שבנוקי וצריך להבין מתי נמתקו המ"ן ועל ידי מי.

שעה"כ דף צ"ג ע"ד: ... אתה עתה צריך לכוין כי אחר שכבר נמשך בה בחי' דעת ק"ל בהיותה עדיין בסוד נקודה אנו צריכין לתת בה כח לעשות פרי שלם אח"כ ... כל האותיות הם ביסוד הנקי ברוך בסוד נגילה ונשמחה בך וזהו ענין מלת אתה א"ת ה' כי א"ת הם כ"ב אתון שיש מן א' עד תי"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנצפ"ך היתירים... והענין הוא כי כוונתנו הוא להמתיק את המנצפ"ך של המלכות ע"י הורדת זה המנצפ"ך הרמוז בה' של אתה כנז' ואמנם ב' הגבורות הנרמזות בב' אותיות מ"ן שבמנצפ"ך דמלכות כבר נתמתקו במלת "ופי יגיד תהלתך" כנ"ל בתפלת שחרית דחולצ' כי פי הוא בגימ' מ"ן ולכן אין צריך עתה להמתיק ולבסס אלא ג' גבורות צפ"ך... ע"ש.

הרי שתיבת את"ה רומזת לכ"ב אותיות וה' מנצפ"ך ועל ידי המנצפ"ך העליון מז"א הרמוז בהוי"ה נמתיק את הצפ"ך של המלכות והמ"ן נמתקו בתחילת התפילה בפסוק אדניי שפתי וכו'.

עץ חיים ב' דף ה' ע"ג: ... גם ענין הג' והוא קול באשה ערוה ושער ושוק ורגל ויד הרי ה' ערות ושם באדר"ז אמרו כי מארי מתניתין לא הזכירו רק ג' ראשונות ולא ב' השניות. וסוד הדבר כי ב' גבורות דמנצפ"ך הראשונים שהם ס"ן נתמתקו בסוד המ"ן שטוחנין ושוחקים והם מתמתקים ע"י הטחינה כמבואר אצלנו אלו הם ב' ערות אחרות אחרונות שהוא יד ורגל שלא הזכירו בעלי התלמוד לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות שהם נ"ה כנודע כי החסדים נמתקו ב' חסדים וב"ש אך הגבורות אינן נמתקות אלא ב' אחרונות לבד נ"ה לכן לא הזכירם אמנם יתיר אינון מן הראשונים והטעם כי אלו הם עיקר הגבורות שמהם נוצר תיקון פרצוף נוקבא ובפרט שהם יותר תחתונים והם דינן קשים כי רגלים יותר קשים כנודע. לכן יתיר אינון מג' אחרים אך להיותן מגולות ונמתקו לכן לא הזכרו... ע"ש.

הרב כאן משווה בין החסדים והגבורות ששניהם נמתקו וקשה לשון נמתקו שאמר על החסדים, אך כשפונים אל כללי החו"ג כלל י"א נראה שהשווה אותם לעניין שהם מגולים מכאן משמע שהמיתוק המדובר כאן הוא הגילוי. ראה המשך.

עץ חיים ב' דף ז' ע"ב אות י"א: ... (ה"ח) הב' חסדים ושני שלישי ת"ת המגולין חוזרין ועולין ממטה למעלה ומגדילין את ז"א דרך עלייה, וה' גבורות המתפשטים בנוקבא העומדת נגד נה"י דז"א ויסוד דז"א ארוך שהוא יסוד דזכר ומתפשט הרבה

לכן אין מתגלות בה רק ב' גבורות תחתונות דנ"ה שבה **לבד ואלו הב' בלבד** הם עולין גו גופה דרך עלייה ומגדילין גופה. (בכוונת למען שמו'). ע"כ.

כאן כתב הרב ההבדל שיש **בין הז"א לבין הנוק'** בעניין ירידת הנ"ה וב' שלישי ת"ת מיסוד דאימא ליסוד דז"א, הנה בז"א יש מרחק גדול ועולות למעלה באור חוזר להגדיל את הז"א בחסדים, אך **בנוק'** הגבורות אין להם דין זה בגלל שיערות גבורות נ"ה ליסוד מהנ"ה ואין להם כוח לעלות אלא רק בכוונת למען שמו ע"ש.

מזכיר שלום על ע"ח דף קפ"ח ... לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות... לפי קוצר דעתי **אין הכוונה על המיתוק כפשוטן** [מ.ק. ביסוד] **אלא על גילוי האור**, שגילוי האור נקרא מיתוק **לערך אור הסתום**. ומיירי על זמן התפשטותם בנוק' שאין מתגלה אלא גבורות **דנצח והוד** לפי שהיסוד דזכר הוא ארוך ומתפשט עד יסוד הנוק' כידוע. ולזה^{צח} סיים כי **בחסדים נמתקו ב' חסדים וב"ש** וכו' הכוונה שבז"א שמקבל המוחין ע"י אימא... עיין **דברי שלום דף מ"ה ע"ד** מה שהקשה... ע"ש.

דברי שלום דף מ"ה ע"ד ... שם כי החסדים נמתקו... ע"ש. לשון זה כולו מקשה במ"ש דהחסדים נמתקו **דמה שייך מיתוק בתסדים** והלא החסדים הם הממתקים את הגבורות... ע"ש. מה שהקשה עוד.

בית לחם יהודה א' דף קכ"ב ע"ג ... וכתב הרב **שפת אמת דף ל"ב ע"ד** על פרקין דהכא וז"ל נלע"ד שהמיתוק שזכר רז"ל כאן לאו מיתוק ע"י החסדים כשאר מיתוקים דעלמא בהיותם ביסוד רק כוונתו שהגילוי קרי מיתוק... ומביא גם **היפ"ש** והוכחה **משעה"ק** ואומר... **ואני הדל** נלע"ד שאין כוונת רז"ל לומר דבחי' הגילוי הוא עצמו בחי' המיתוק כפירושם ז"ל דהא קתני והם נמתקים ע"י הטחינה וכו' **נמצא שהמיתוק לחוד והגילוי לחוד**. **אלא מוכרחים אנו לומר שאין נמתקים ונטחנים כי אם בחי' המגולים בלבד** כמבואר מלשונו ובזה יבואו כל דברי רז"ל על נכון... המשך **בע"ד ד"ה ע"י** הטחינה... כוונתו לומר ששם מבואר שהטחינה היא ממתקת אע"פ דהתם קאי על **טחינת השיניים** ולא על טחינת התרי ביעי דהכא... ע"ש.

שעה"ק דף פ"ב ע"ג ... בעניין ד"ו בדעת... כי בדעת יש ה' גבורות **יחד** מקובצות ובפרט כי אין בהם מיתוק לפי שהם מכוסות ואינם מגולות... ע"ש. וגם ראה לשון דומה **בע"ח ב' דף נ"ד ע"ג 6 שורות מלמטה** ... ובפרט שאין מיתוק כלל בהם שם ואדרבה למטה הם יותר ממותקות שהם גלויות... ע"ש.

שער מאמ"ר דף ס' ע"ג ... דע כי שתי הערוות שהם יד ורגל הם שתי גבורות נצח והוד האחרונות לא הזכירם בעלי התלמוד לפי שנודע **ששתי גבורות אלו נמתקו עם החסדים ברדתם ביסוד דז"א כנודע כי החסדים נמתקו שני חסדים ושני שלישים**. אבל **הגבורות לא נמתקו רק שתיים האחרונות נצח והוד ואלו הם סוד שתי אותיות הראשונות של מנצפ"ך** שהם **מ"ן בסוד המ"ן שטוחנין בשחקים שהם נצח והוד** ומתמתקות על ידי הטחינה. וטעמו

^{צח} נלע"ד מלשון הרב עצמו יש את ההבנה הזאת שכן לא שייך לומר בחסדים עניין מיתוק והרב השווה מיתוק החסדים ומיתוק הגבורות, שנלמד שכשם שבחסדים הוא הגילוי כך בגבורות.

כצפיחית בדבש ולכן לא הזכירום בעלי התלמוד בבחינת ערוה וגבורות אלא לשלשה גבורות חגיית שהם שלשה אותיות צפ"ך והם קו"ל ושיע"ר ושו"ק כי אלו לא נמתקו... ע"כ ע"ש.

אהבת ה' דף ק"ד עא: ... ומ"ש התם דנו"ה נמתקים ברדתם ביסוד אינם דברים כפשוטם כי הלא הג' ירדו מלמעלה למטה ומבואר בכ"מ בשביל כשיעלו בסוד או"ח לחזה להכנס בנוק' נכנסים כסדרן האמיתי בה שהיו חגיית בחגיית ונ"ה בני"ה אלא עכ"ל דבריו זלה"ה על שהם במקומם בז"א דחגיית **מקום הכיסוי** ונ"ה **מקום הגילוי** **וטעה הכותב וכתב ברדתם ביסוד** ותו ליכא מידי... ע"ש.

משמע שאין מיתוק ביסוד וכאן מדברים על **מיתוק שהוא גילוי** והמיתוק שלהם הוא בטחינה במילת ופ"י שזה הכנה למה שנראה **בלמען שמו** שהגבורות נ"ה בונים את עיקר הפרצוף קו אמצעי וכתר, בסוד הדלקת המנורה.

בעניין מנצפ"ך

בסידור הכוונה בשופר בסידור ז' דף ס"ד ע"ב אחר עליה לע"ס דא"ק רואים בסדר ירידת השפע ב' מנצפ"ך וכתוב שהב' צלמים החדשים **דאח' דפנים** דפנימיות דאוי"א הם סוד ב' מנצפ"ך.

סידור ז' דף ס"ד ע"ב ויורדים ד' צלמים ב' ישנים וב' חדשים דאח' דאח' ודאח' דפנים דפנימיות דאוי"א שהם סוד ב' **מנצפ"ך**. (ורואים ב' מנצפ"ך)

שעה"כ דף צ"ח אע"ד והנה צריך לידע איך עליית תקיעה זה גורמת ירידת אותן תרין מוחין בינה וגבורה למטה והענין הוא כי הנה"י דאימא עם תרין מוחין דבינה וגבורה שנכנסו בנוק' והגדיליה מסתלקין ממנה ואז חוזרין או"א להזדווג ע"י תקיעה זו ויורדין גם תרין מוחין הנז' למטה בסוד אור מקיף כנז'... תקיעה הוא **תקע י"ה** תקע לשון זיווג וע"י זיווג דאוי"א נמשכים מן אבא למטה ב' **מיני מנצפ"ך** שהם עם האותיות גימ' **תק"ע**. **מנצפ"ך הא'** נותנו אבא אל אימא בעת הזיווג לצורך נקודת היסוד שבה, **ומנצפ"ך הב'** לצורך יסוד המלכות נוק' דז"א. וז"ס 'ה' בחכמה יסד ארץ'. ולא ברא ולא יצר, אלא **יסד ארץ (הגוב"י)** מביא נוסחא אחרונה מפרי ע"ח... נמשכים אותם ב' **מנצפ"ך** בב' מוחין דז"א א' לבינה דז"א וא' לעטרא דגבורה ועל ידו יורד מנצפ"ך הב' אל המלכות)... והנה ענין הורדת שני מנצפ"ך אלו הוא על ידי שני מוחין בינה וגבורה אשר נסתלקו למעלה כנז'. וע"י **מוח בינה** יורד מנצפ"ך באימא וע"י **מוח עטרא דגבורה** יורד מנצפ"ך למלכות כנודע... והרי ע"י התקיעה הא' שהוא אברהם נסרו אלו הדינין דמנצפ"ך למטה... ע"ש.

הנה הגורם להביא את **המנצפ"ך** הם הבינות וגבורות, ובאמת ביום חול שאין מעלים את הבינות וגבורות בכוונת באהבה אין רואים מנצפ"ך. משעה"כ כאן משמע **שמוחין לחוד ומנצפ"ך לחוד**.

שמן ששון ג' דף קכ"ט ע"ד ד"ה והנה והנה ענין שורש ב' מנצפ"ך אלו כתבו רבינו בכמה מקומות **בע"ח שער כ"ט פ"א ושער ל"ד פ"ב כלל ח', ובספר עולת תמיד דף נ"ה סע"א ובשעה"ק דף ע"ו ע"ד (ישן)**. ובכל אלו המקומות לא פירש מה ענינם אם הם **עצמם המוחין** החדשים דפנים היורדים עתה מזיווג זה או הם מנצפ"ך **בפני עצמו מלבד המוחין** דפנים החדשים **ובספר נה"ש דף ל"ח אע"א** משם נראה דהכל אחד... והוא שכתב וז"ל ומזדווגים או"א ומוציאים ב' מנצפ"ך והם צלם גמור מחב"ד וכו'... נמצא דב' המנצפ"ך **הן הם** המוחין החדשים דפנים... אך **מע"ח שער כ"ה ספ"א** אין נראה כן אלא הם בחינת המ"ן דבינה ודנוק' מלבד המוחין שהם צ' דצלם יע"ש וכן נראה יותר שהם ב' בחינות... **ולפי פריע"ח ועו"ת** נראה שהם מלבד המוחין דפנים החדשים שהמוחין לז"א והמנצפ"ך הם לצורך הנוק'... אלא שכיוון שכל גדילתה אינה אלא ע"י הגבורות הם לבדם נזכרים והבן זה מאד עכ"ל.

הנה לפי השמן ששון מוחין לחוד ומנצפ"ך לחוד וכמו שכן גם משמע משעה"כ, אך כל זה לא
לפי הרש"ש בנה"ש וכן בסידור. וצ"ע. שלא יסתור השמן ששון את הרש"ש.

אין כתר לז"א בבחינת החיצוניות - באח'

הנה צריך להבין איך אין כתר לז"א באח' מצד עצמו אלא הכתר שלו הוא כולו בבחינת אימא הכותרת עליו כלי ואור, ובבחינת הפנים יש לז"א כתר מצד עצמו, כמו שמבואר בע"ח וכן משמע בסידור שבאח' מה שמתרוקן ומצטנן הם הנה"י בלבד ועולים לת"ת, אך בכוונת באהבה כתוב שהצינון הוא גם לחצי ת"ת תחתון העולה לחצי העליון הרי שיש לו אורות מצד עצמו.

ע"ח א' דף ק"ט ע"ג ... לכן ג"כ תבין למה אין הכתר נמנה בכלל הי"ס אך **החכמה נקרא ראשית** כי משם ראשית **חיצוניות ז"א** שהוא בחי' ז' מלכים דב"ן אך הפנימיות והכתר הוא מ"ה עצמו דז"א החדש שלאחר התיקון **לכן בבחי' החיצוניות נחשב כתר דז"א מאמא ובבחי' הפנימיות נחשב מכלל הז"א** ... לכן אל תתמה אם אנו מונין לפעמים הדעת במנין י"ס ולפעמים הכתר כי זה **בחיצוניות וזה בפנימיות** ... נמצא שהם ט"ס ולכן צריך הדעת להשלים, ובערך הפנימיות הדעת הוא יותר על י' לזה אמר י' ולא י"א כי פנימיות הדעת אינו רק שרשי פנימיות הו"ק אך צריך לידע מה הם השרשים אלו וצ"ע.

הנה אע"פ שהכתר כולו מאימא בכל זאת נקרא שהוא כתר דז"א מפני שהוא עליו וקרוב אליו, אך מניין הספירות הוא מחכמה, וכאמור זה בבחינת האח'.

אוצרות חיים דף ל"ד ע"א אש"ל אות ג' ... ועומדים בחצי התחתון של ת"ת וכו' וכ"כ בפ"א משער המוחין אבל בפ"ג משער כ"ה כתב **שעולין בחצי ת"ת העליון** וכן בהקדמת הסידור של **תיבת באהבה** שהבאתי לשונו לעיל [אש"ל] **אות ב'**, אמנם יובן במ"ש הרב בשער כ"ג פ"ח וז"ל **בבחינת החיצוניות (אח') נחשב כתר דז"א מאימא ובבחינת הפנימיות (פנים) נחשב מכלל הז"א עכ"ל**. ור"ל בבחינת החיצוניות שהוא בחי' האח' יורד ת"ת דאימא ומכתיר את ז"א **הכלי עם האור שלו** כמ"ש הרב בשער כ"ה סוף דרוש ד', אבל **בבחינת הפנימיות שהוא בחינת הפנים יש כתר לז"א בבחינת עצמו** ובו מתלבש חצי תחתון דת"ת דאימא ובוה אתי שפיר דמה שכתב בפרקין ובשער המוחין שעולין אורות נה"י דאימא **בחצי התחתון דת"ת** דאימא ואין צריך חצי ת"ת התחתון דאימא להתרוקן לפי שהוא בעצמו (שליש תחתון) ת"ת דאימא הכלי והאור שבו **נעשין כתר דז"א** כמ"ש בשער כ"ג פ"ד ובשער כ"ה פ"ד. אבל **בפנימיות** (שהוא בחינת הפנים) שיש לז"א כתר מבחינת הז"א בעצמו לכן צריך גם חצי התחתון דת"ת דאימא להתרוקן ויעלו בחצי ת"ת העליון לפי שאי אפשר לז"א לקבל אורות שלו ושל אימא כמ"ש בפרקין א"כ הוא הדין והוא הטעם בבחינת הפנימיות עבור כתר דז"א צריך להתרוקן חצי תחתון ת"ת דאימא (ראה סוף כוונת באהבה לפני מלך עוזר בסידור ב') כדי להיכנס תוך דז"א ואעפ"י שכתב הרב ז"ל שם **בש' כ"ג פ"ח** שבחי' הפנימיות הוא שם מ"ה החדש ... ע"ש.

הנה כאן הביא גם את לשון הסידור, בתיבת באהבה שחצי התחתון של הת"ת עולה לחצי העליון.

קא לכאורה צריך להבין שכאן הרב **סיים** לדבר על כוונת **ברכו וברוך**. ומתחיל מכאן את כוונת **המברך** לכן שמתי כאן נקודה שמתחיל לדבר על **מ"ב ר"ך** כנז' בזה"ק. ושם בזה"ק מדבר רק על **המברך**. אך ההמשך קשה, שממשיך הרב וחוזר למ"ב הנז' וג' מילוייהם. וזה קשה להבין. ועל כן יש הגהה שאינה בכתב יד והיא מה שכתוב אחרי תיבה הנז'. [ונתבאר בכוונת **ברכו של שבת** וע"ש]. (שאינה בכתב יד

וזה סוד המברך חסר ו' שהם מ"ב ר"ך כנז' בזוהר פ' תצוה. והנה מ"ב הם בחי' ג' מ"ב הנזכר ונתבאר בכוונת ברכו של שבת וע"ש. ור"ך הם ג' מילוייהם שהם יותר רכים וחלשים מן המ"ב^{קב} שהם בחי' דינין חזקים כנודע.

שמן ששון ג' דף ס"ג ע"א אות י"ט שם כי המברך הם מ"ב ר"ך כנז' בזוהר פ' תצוה וה"ס הגבורות הנקראים מ"ב שמתחברות עם החסדים ונעשים ר"ך עיין לעיל מזה דשם כתב מ"ב הם בחי' דינים חזקים, ור"ך יותר חלשים. עיין בע"ח שי"ט פ"ג דכשהוי"ה היא עם המילוי שבו היא יותר מעולה אך כשהיא בלי מילוי אז הוא יותר גרוע מהמילוי עצמו שהוא לבדו, ופרוש דברים אלו עי' במבוי"ש ש"ב ח"ב פ"ט ד' י' ע"ד ושם הצמ"ח. וכאן ישנו לשניהם^{קב} המ"ב הם הפשוט עם המילוי ומילוי המילוי וגם המילוי לבדו. וצ"ל דאיך המ"ב הוא קשה הלא ההוי"ה של המילוי הזה היא עם המילוי שבו שמס' מ"ב דע"ב או ס"ג או מ"ה ואינו בלי מילוי ואיך הוא קשה. ועוד מהיכן נמשך המילוי הזה אחר דה"ג מ"ב הנזכר הם כ"א הוי"ה שלימה עם המילויים שבהם ואין לומר שהוא מהפשוט הוי"ה פשוטה הנזכר שהרי בחינת פשוט הוא בכתר ומלא בחכמה כנזכר בע"ח שי"ד פ"ה ובפשוט הנזכר אין בו מילוי. עיי' ע"ש.

שעה"כ דף ס"ח ע"ד ומה שתכוין בברכו את ה' המברך הוא שתכוין במלת המברך שהיא ה' מ"ב ר"ך פי' כי אות ה' תעשה בחינת מ"ב ובחינת ר"ך. והעניין הוא כי הנה ג' מיני ציורים מצטיירת אות ה' והם ד"י ד"ו וו"ו וג' ציורים אלו הם בגי' מ"ב ואמנם בבחינת המילוי שבה תעשה ר"ך כי כשתמלאנה ביודין כזה ה"י ותרבענה באופן זה ה"י פעמים ה"י יהיה בגי' רכ"ה ואם תסיר שרשה שהיא ה' פשוטה תשאר ר"ך והרי כי ה' עצמה נעשית מ"ב ונעשית ר"ך ותעניין בברכו דקדיש בתרא דתפלת שחרית דחול ושם ביארנו ב' כוונות

והיא הוכנסה בשלב מאוחר בגלל הקושי בהבנת דברי הרב.) אך על פי הגהה זו קצת יותר מובן ששם בכוונת שבת מבואר המברך. נתבאר המברך, ולא מדבר על ברוך וברכו. ולכן סוף הקטע כאן הוא קשה מאוד. ועיין בשמן ששון לקמן שמבאר ומקשה. ע"ש.

^{קב} כאן הכוונה למ"ב שהוא של המברך ובאמת הוא קשה אך אם חוזרים למ"ב של ברוך שהוא רך יותר שכן כשנבין הרי המ"ב אותיות ב-ברוך הוא עם המילוי ונחשב רך שידוע המילוי לא כן המ"ב של המברך, שהוא ציור ה-ה' ולא ידוע המילוי ואז הוא קשה.

^{קב} השמן ששון בתחילה אמר ודיבר על מ"ב ר"ך כי לכאורה רק בזה השאלה ומביא בתחילה הסבר מתאים ונפלא בעניין שם הוי"ה אם הוא עם המילוי או לבד, אם הוא בלא מילוי הוא גרוע בערכו כנודע. ובאמת מובן לפי דבריו אלה. והכוונה מ"ב הוא שלושה ציורים של ה' שהם גימ' מ"ב, וזה קשה מפני שאין לו מילוי כנ"ל. וכשיש מילוי שהוא ה' עם י' ה"י וכשתכה ה"י פעמים ה"י, זה גימ' ר"ך. ואז הוא רך, מפני שידוע המילוי. אך בהמשך דבריו מתקשה בדברי הרב, הנה הוא שואל איך הרב מערב את המ"ב של ברוך שלכאורה אינו מן העניין, דברי הרב שבשעה"כ קשים, שכתב המ"ב הנז' והרי סיים את כוונת ברוך וברכו ולמה חוזר על המ"ב של ברוך שכן הוא באמת רך שם. והקשה הוא מ"ב של התיבה מברך שאינו במילוי אלא בציור והוא קשה וגרוע בערכו כאמור שאין אנחנו יודעים מילוי, אך המ"ב של ברוך אין בעיה. וכאמור לעיל מה שכתוב "ונתבאר בכוונת ברכו של שבת וע"ש", אינו בכתב יד. וכאן זו שמועה אחרת וקשה להבין מה כוונת הרב. וההגהה שהוסיפו שמברך נתבאר בכוונת ברכו של שבת, זה מובן יותר וכך סובר רבי שאול וכן הרש"ש סידר בכוונת ברכו. וא"ש את"ם. ועוד צ"ע.

מ"ן מן מנצפ"ך

קכט

לב"פ ברכו שבליל שבת וע"ש כי שם נתבאר... ע"כ. ע"ש. **הרי כאן** מפורשת כוונת **המברך**, וכן **בזה"ק פרשת תצווה**,

שעה"כ בדף נ' ע"א קשה להבין סוף דבריו. ונראה העיקר כמו שכתוב כוונת המברך על פי הזוה"ק ועל פי כוונות ברכו של שבת. וכך נראה לי דעת **השד"ה** וכך סידר **הרש"ש** כוונה בסידור. **וא"ש את"ם. ועוד צ"ע.**

שמאלו תחת לראשי

הנה הרב משתמש בביאור מצב הנוק' בראש השנה ויום כיפור במה שכתוב בשיר השירים שמאלו תחת ראשי אך שם יש ב' פסוקים באחד כתוב תחת לראשי ובשני כתוב תחת ראשי.

שעה"כ דף ק"ב ע"ב.... דרוש ד' בענין התפילות **דיוה"כ** הנה למעלה בענין ר"ה ולמטה בענין חג הסוכות נתבאר ענין זה בארוכה האמנם קיצור הדברים הוא כי **בר"ה ועד יוה"כ** הוא בחינת **שמאלו תחת לראשי** וממוצאי יוה"כ עד ח' חג עצרת הוא **וימינו תחבקני** ובח' עצרת הוא הזווג... ע"ש.

הנה הרב בדרוש יום כיפור מבאר כל המערכת בהגדרת מקום הנוק' כנגד ז"א בשמאל ובימין.

שער הפסוקים דף מ' ע"ג.... שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני: פסוק אחד אומר, **שמאלו תחת לראשי** בלמ"ד. ופסוק א' אומר, **שמאלו תחת ראשי**, בלא למ"ד. והענין הוא, כי הנה ראש הנקבה בימי החול, הוא בתנה"י דזעיר. ואז אי אפשר לומר, כי שמאלו דזעיר שהיא גבורה, היא ממש תחת ראשה, אבל יצדק לומר תחת לראשה, ר"ל, תחת המקום שבתחלה היה שם ראשה, שהוא בחו"ג שבו. וכאשר גדלה יותר, ועולה עד חו"ג, אז כתיב **תחת ראשי ממש**, בלא למ"ד. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, ממש בהפך מן הנזכר.

דברי שלום דף ס' ע"ג.... סימן ב' פסוק שמאלו תחת לראשי וכו' וזה קיצור לשונו פ' לראשי מיירי כשהיא עומדת בנה"י דשמאל שלו הוא תחת במקום שהיה ראשה בתחילה שהוא בחג"ת, ופ' ראשי מיירי כשעולה בחג"ת. ונלע"ד ששמעתי ממורי הפך מזה ע"כ. ולכאורה משמע דההפך מה שכתב בשער הכוונות דרוש ד' דראש השנה דכתב דפסוק לראשי הוא כשהם שוין בקומתם וכאן דורש אותו כשהיא עומדת בנה"י מ"מ אין זה היפך דפ' זה נוכל לדרוש הכי והכי, דעכ"פ בין אם היא עומדת בנה"י בין אם היא שוה אליו מכל מקום שמאל שלו הוא במקום שהיה ראשה בתחילה בחג"ת שלו:

אך מה שנלע"ד הוא ממ"ש בכונת אתה גבור דכתב ועתה הוא בסוד הגבורה בסוד שמאלו תחת לראשי כי עתה רחל עומדת בהוד ונמצא כי ראשה הוא כנגד גבורה דז"א והוא נותן יד שמאלו תחת ראשה כו' יע"ש, ובדרוש ג' דסוכות כתב דהימים שבין ר"ה ליוה"כ הוא שמאלו תחת לראשי יע"ש, נמצא מב' מקומות אלו דפסוק זה נאמר בין אם היא עומדת בנה"י כמו בחול בין אם היא עומדת בחג"ת כמו ר"ה וממילא נמצא דפ' ראשי מיירי כשהם שוין בקומתם, ונראה דכך מדויק לישא דקרא דכשהיא שוה אליו שייך לומר תחת ראשי יען דגבו' התחלתו הוא מתחת הראש ממש אבל כשראשה היא בגבורה שלו כשרוצה לחבקה בשמאל צריך שישפיל גבורה שלו עד מקום תחת ראשה ומכ"ש כשהיא עומדת בנה"י שצריך שישפיל גבורה עד מקום תחת ראשה וא"כ שייך לומר תחת לראשי ר"ל ששמאל שלו נמשך עד תחת מקום שהוא ראשי:

וראה גם כן שעה"כ דרוש ה' דתפילין דף י' ע"ב ד"ה טעם:

בעליית מ"ן איך יש לראות את הרפ"ח?

הנה בכל עבודה יש להעלות בירורי רפ"ח דבר זה גם יש לו התייחסות בדברי הרב איך לעשות את הכוונה.

תורת חכם דף נ"ג ע"א והנה כפי מש"ל משם הרב ז"ל נראה **שצריך לכוין בשמע הרפ"ח ניצוצין ממטה למעלה**, ב"ן ואח"כ מ"ה ואח"כ ס"ג ואח"כ ע"ב, כי הב"ן הוא בחינת **עיבור**, והמ"ה **מוחין דו"ק**, והס"ג **מוחין דאח' באח'**, והע"ב **מוחין דפנים**, וכמ"ש מוהר"ח ז"ל **בשער ל"ט שער מ"ן ומ"ד פי"א** יע"ש, וכן מוכרח מדברי מוהר"ח ז"ל **בספר הכונות בדרוש ב' מדרושי הי"ג מידות** כי תחילה נבררים ע"י זווג הסמ"ב ואח"כ נבררים בירורי הע"ב ע"ש ע"כ ע"ש.

הרי המקור הוא מדברי הרב עצמו גם כן שהביא כאן **התורת חכם שצריך לכוין מלמטה למעלה**, וזה בכל בירור ועליית רפ"ח, ק"ש, ברכה, באהבה וכו'. הגהה שם שעה"כ נראה דלאו דווקא בשמע אלא בכל מקום שצריך עליית רפ"ח כגון בעמידה בתיבת באהבה ובמטבע ברכה שהכל ענין אחד, וכן כתב **בפתח עינים דף ב' ע"ד** ועיין **אור הלבנה דף י"ג ע"א**.

פתח עינים דף ב' אע"ד ונבאר עתה תשלום מ"ן מה ענינו כמ"ש למעלה הנה כל עליית מ"ן צריך שתעלה **מלמטה למעלה** ממדריגה למדריגה וזה יעורר לזה עד רום המעלות ע"כ. (ע"ח שכ"ט פ"ג).

אור הלבנה דף י"ג ע"א ונודע שקריאת שמע ומטבע ברכה שוים בסדר עליית רפ"ח והמשכת המוחין ודכוותא בעליית רפ"ח דעמידה בתיבת באהבה וירידת המוחין הכל שוה בזה... ע"כ.

שעה"כ דף מ"ג ע"ד **ובתחילה** נבררו ג' התחתונות שהם **ס"ג מ"ה ב"ן** וכל אחת נעשה בבחינת **ע"ב** כמבואר אצלנו בדרוש הרפ"ח ניצוצין וג' **ע"ב** אלו הם **רי"ו** והם ניתנין עתה אל השמאל לצורך **רי"ו** שהוא כלי הנקבה כנודע, ומן **הימין** שהוא סוד הזכר נמשך טפת **ע"ב** ממש דהויה דמילוי יודין... ע"כ ע"ש.

כאן הוא מדבר בדרוש ויעבר **ע"ב רי"ו** הרי"ו גבורות והחסד הממתק, והג' בחינות **ע"ב** שירדו מהניצוצין עולים תחילה הרי"ו התחתונות ואחר כך העליונות **ע"ב**. ומתחברים בעליית הרפ"ח **לאצילות לזו"ן**. והוא לבחינת הניצוצות של המלכים שנשארו באצילות והם ה-**אבד"ו** כנ"ל.

אור הלבנה אור החיים עמ' ק"ז בכוונת מלך העולם... ויכוין להעלותם להתחבר עם אורותיהם העליונים **שנשארו באצילות** דכל פרט... ע"ש.

הרי כאן וכן מובא בהקדמת הלימוד בשבועות **בסידור דף א' אע"א** שעליית הבירורים לבחינות העליונות, **שנשארו באצילות** בירידת הכלים והרפ"ח לבי"ע, והם **אבד"ו**.

אור הלבנה עמ' י"ג ... ודע שסדר עליית הרפ"ח במלך העולם הוא **מלמטה למעלה**
וכמ"ש **התורת חכם** ... ונדע שק"ש ומטבע ברכה **שויים** בסדר עליית רפ"ח והמשכת
המוחין ודכוותא בעליית הרפ"ח דעמידה בתיבת באהבה וירידת המוחין **הכל שווה**
בזה ... ע"ש.

וכמו שמבואר לעיל וזה בכל עבודה תפילה ומטבע ברכה תמיד העליה מלמטה למעלה, כך
מכוונים.

סדר העליה הרפ"ח לפי קוים

הנה בסידור בצד שמאל כנגד ד' ע"ב של הרפ"ח כתוב: ע"ב דע"ב מלכות דחסד, בירורי ב"ן דעתיק ואבא ז"א, וזה כנגד ד' שורות של ד' ע"ב, מה העניין.

נה"ש דף מ"ו ע"א אות ט"ו: ... הארבעה ע"ב דרפ"ח ניצוצין הנברין ועולים בשמע הם בירורי ארבע נוק' דב"ן, הע"ב בירורי נוק' דג' דכורין עתיק ואבא ז"א שהם חלקי הב"ן המחובר עם המ"ה שבגופם שבדכורין, והס"ג חלקי בירורי הב"ן דנוק' דעתיק ואימא ונוק' דז"א הכוללת. והמ"ה בירורי הב"ן דאריך ויש"ס ויעקב והב"ן בירורי הב"ן דנוק' דא"א ותבונה ורחל... ע"כ ע"ש.

להבין שכל הרפ"ח הוא בחינת ב"ן שהם נוק'. ועוד צריך להבין לפי דרוש הדעת שיש נשמה רוח ונפש. וזה בקיצור נשמה זה עתיק ונוק' וא"א ונוק', רוח זה או"א וישסו"ת, נפש זה ז"א ונוק' ויעקב ורחל. הרי ד' פרצופים בכל אחד.

בעליית בירורי הרפ"ח נעבוד לפי ד' קוים נסדר כנ"ל בנה"ש מלמעלה למטה והכוונה היא מלמטה למעלה וכמו שביארנו בפרק הקודם על פי ה-תורת חכס".

- א' בחסד ע"ב קו ימין עתיק אבא ז"א. בטבלה (ד)
 - ב' בגבורה ס"ג קו שמאל נוק' דעתיק אימא נוק' דז"א. בטבלה (ג)
 - ג' חסדים דדעת מ"ה קו ימין דאמצע א"א יש"ס יעקב. בטבלה (ב)
 - ד' גבורות שבדעת ב"ן קו שמאל דאמצע, נוק' דא"א תבונה רחל. בטבלה (א)
- הנה נסדר בטבלה את עמידת הפרצופים לפי דרוש הדעת. והם חו"ב ימין ושמאל חו"ג באמצע. דנשמה רוח ונפש. וכנ"ל הבירורים לפי קוים. הכוונה לפי האותיות בטבלה שהוא מלמטה למעלה.

(ד) חכמה	(ב) חסדים	(א) גבורות	(ג) בינה	
עתיק	א"א	נוק' דא"א	נוק' דעתיק	נשמה
אבא	יש"ס	תבונה	אימא	רוח
ז"א	יעקב	רחל	נוק' דז"א	נפש

נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א

בסדר עליית מ"ן דאח' בתיבת אחד וכן בעליית מ"ן דפנים בשופר : כתוב בסידור להעלות צלמים עם הרפ"ח **עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א** ... להבין מה צורך כאן בנשמת יסוד דא"א ומה זה שהיא בבינה דז"א?

והעניין בכללות, שאנו מורידים יחד עם השפע הרגיל דמ"ה וב"ן, טיפה ממוחא סתימאה, ויסוד דא"א שבבינה דז"א **תפקידו כאן לעורר** את המוחא סתימאה לזווג להורדת טיפה זו, והוא גורם גם לזיווג נה"י דעתיק וחג"ת דא"א. וההלבשה המיוחדת הזו היא הלבשה של יניקה. ראה **אוצרות דף כ"ו ע"ג אות ו' באש"ל**. וכן **שם משמעון דף צ"ו ע"ב**. וכן **שער מאמר דף נ"ג ע"ד**. וכן **אמת ליעקב דף ס"ד ע"ג**.

מה גורם מסירות נפשנו עק"ה?

נה"ש דף ל"ז ע"ד : ... ובאהבה ע"י מסירת נפש מסתלקים המוחין מז"א וחכמות וחסדים נשארים למקיף... עיין עוד **זמרת הארץ דף י"ב ע"א** :

כמה שאלות בעניין הכוונות בראש השנה

(1) הנה בירורי הרפ"ח המתבררים, מעלים אותם עד המקום שמתקנים באותה תפילה עד גבורה דז"א, וכדומה והוא נשאר שם. וכשמעלים את המוחין למ"ן הרפ"ח עולה יחד כמ"ש פת"ע. **פתח עינים דף צ"ד ע"ד** ... ולהעלותם עם הבירורים ... ע"ג רישא דז"א ... ועתה יכוון להעלות **הבירורים** דפנים דפנים דפנימיות **העומדים ע"ג רישא דז"א** ... ע"ש.

(2) **צריך להבין** מפני מה מבררים את הרפ"ח לצורך השופר בתיבת **באהבה** לפני סילוק המוחין? **והוא כי** הנה כאן הז"א במצב של מוחין מלאים דאבא ודאימא וזה הזמן לברר בירור דפנים שכן **צריך עבור הבירור כח גדול**, ויש כאן מה שצריך לבירור. אחרי זה אין הזדמנות אחרת שיש ריבוי מוחין כמו כאן.

(3) **בעניין** רמזי המוחין שרואים בנסירה במוחין דאבא בחב"ד, ג' ע"ב גימ' **קונה הכל**, מורה שחב"ד נכנסו בקונה הכל. **בחג"ת**, ג' הויות גימ' **גומל**, מורה שחג"ת נכנסו בגומל. **ובנה"י**, ג' מ"ו מילוי ע"ב גימ' **אלהי**, מורה שנה"י דאבא נכנסו באלהי אברהם וכו'. ראה **שעה"כ דף ל"א סע"ד**.

(4) **סידור כוונת** בעליית מ"ן והורדת השפע החדש באהבה יום ב' (וכן הוא בתקיעת שופר ובאחד של שמע) כתוב: ויורדים המוחין **דפנים דאח' דפנימיות** (באהבה יום ב') בנה"י דעתיק... ולא הזכיר מוחין **דאח' דאח' דפנימיות** (שעלו בסוד ולא יראו פני ריקם) ובהמשך אחרי זיווג או"א בזיווג נ"ר רואים את 2 הצלמים, הישן שעלה, **אח' דאח' דפנימיות**. והחדש **פנים דאח' דפנימיות**. צריך להבין **שצלם דאח' דאח'** דפנימיות עלה **רק עד או"א**, ושם מחכה עד שירד הצלם החדש, ואז מצטרפים ורואים **שניהם**, לכן לא מזכיר למעלה מזה.

(5) **וכאן יש לשאול שאלה** חשובה אם אנחנו אומרים שצריך שהרפ"ח יעלה לע"ב ס"ג דא"ק עם בחינות של "לא יראו פני ריקם" איך מתקיים דין זה שהרי הכל נשאר רק באו"א? **והתשובה היא** על פי מה שכתוב בכוונת השם השני של שמע ישראל וכו' כתוב **בסידור ב' דף ל"ד ע"ב** למטה בהגהה וז"ל: ... ועל דרך זה יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעל ידי זה יהיו מוכנים כל הפרצופים לעלות מ"ן **כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו** כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' במילת אחד ... ע"כ ע"ש. הרי גם כאן יש בהמשך אחר שנשארו הצלמים באו"א יש לאו"א בחינות של הכנה כדי לעלות מ"ן שקבלו מא"א וכן א"א מעתיק וכו', באופן שמתקיים דין זה של עליית הרפ"ח עם בחינות יניקה בסוד לא ייראו פני ריקם.

(6) **ביום ראשון במילת באהבה** בנסירת **אח' דאח' דפנימיות**, נסרנו את לאה על ידי שהשארנו בה רשימו, והגבורות עברו לכתר דרחל. וכן ביום ב' במילת באהבה בנסירת **אח' דחיצוניות** נסרנו את לאה השארנו בה רשימו, והגבורות עברו לכתר

דרחל. והנה ביום ב' בסידור בכוונת באהבה **בנסירת פנים דאח' דפנימיות** לא כתוב לנסור את לאה? צריך לכאורה שגם **בפנים דאח' דפנימיות** צריך להעביר את הגבורות ללאה, ואחר כך להשאיר בה רשימו, ולנסור אותה ולהעביר את השפע לכתר דרחל. שכך נעשה בבחינות האח'.

(7) הנה בענין שאלה זו האם צריך לעשות זאת גם בבחינות של **הפנים** או רק בבחינות של האח' ששם יש לאה מה שאין כן בפנים **עיין שערי רחמים א' שאלה ר"כ**: **תשובה**: ראה זמרת הארץ אחר התקיעות גם לאה מקבלת בחינת הפנים ונסרת כמו רחל, אבל רבי **שאל דוויק** הי"ו (זצ"ל) סברתו לאה אינה לוקחת מן הפנים אחר התקיעה יען הרב לא כתב, והשיב דבר שלא כתב הרב בעצמו לא יוכל לומר, ואינו יודע למה לאה לא נסרה בחינת פנים. ה' יעב"א. ע"כ. ע"ש. וכן ראה **פאת השד"ה עמ' פ"ט סוע"ב**: ... נמצא בסידור שבידינו שנמשכים הששה גבורות ושליש העליון דת"ת דרך לאה, ונשאר הרשימו שלהם בלאה, ומשם יורדים לכתר דרחל ונסר כתר דרחל. אבל בבחינת אחור ופנים דפנים דפנימיות ופנים דחיצוניות הנמשכים על ידי השופר, וכן במלך עוזר במנחה וערבית, **לא נזכר שנמשכים הז' גבורות דרך לאה**. משמע שלאה אינה מקבלת מוחין דפנים כי אם מוחין **דאחור**. ע"כ ע"ש. ושם צריך עיון גדול שנראה מדעת השד"ה שאינו סובר כמו השמן ששון שהיא **לאה דרחל**. ע"ש וצע"ג. **אך לענייננו** אין צורך בבחינות הפנים לנסור את לאה. להעביר בה את הגבורות דרך לאה ולהשאיר בה רשימו וכו' כנ"ל.

(8) בעניין לאה שמעל רחל שהיא לאה דרחל: **שמן ששון ג' דף ק"כ ע"ד אות י"ב**: ... שם ונמצא כי **פרצוף דלאה כולו** וגם הכתר דרחל נסרו ביום זה וכו' וצריך להבין דלאה היא פנים באחור עם ז"א ואיך **יבוא מלאכת הנסירה** ודע דמלאכת הנסירה זו היא **בחצי פרצוף עליון דרחל הנקראת בשם לאה** ונקראת בשם לאה להיות לאה מלבשת חצי עליון זה דרחל כנז' **בע"ח שע' י"ט פ"ז ושע' כ"ט פ"א**, ועיין **להרב תו"ח דף קמ"ג ע"א**, **ובדברי שלום דף א' שאלה ו'** ועיין מה שכתבתי באורך בקונטרסי **ש"ש ח"א שי"ט פ"ז** ... ע"כ ע"ש. והרי **בנסירה** הוא בחינת **לאה דרחל** שהיא **אחבא"ח**. והוא חלק עליון של רחל שנגדלה. וכנ"ל צ"ע בדעת רבי שאול שהיא לאה דבפנים באח' אחוריים דאימא. ראה **פאת השד"ה עמ' פ"ט סוע"ב - צ' ע"א**.

(9) מה שרואים שיש זיווג בהורדת שפע בכל מקום ולא רק כשעולים לע"ס דא"ק שמן ששון ג' דף ל"ב ע"ג אות ט': ... שם וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זיווג ב' באו"א (באלוהי ואלוהי אבותינו) הזיווג בתיבת אבותינו) כדי להמשיך עוד ג' מוחין ראשונים וכו' שם דרוש ב' **ספר עולת תמיד דף ד"ן וצ"ל דזווג זה מה ענינו הלא כבר נעשה הזווג בק"ש במילת אחד** ואין חסר רק כנסת המוחין תוך רישא דז"א וי"ל **דאין אור יורד אלא ע"י זווג אור הנמשך מחדש** ... ובאלהינו ואלהי אבותינו שהוא להמשיך ג"ר דאימא נמשך הזווג בבחי' אבא אשר הוא גדול מעלתו על אימא אך שם שהוא כדי להמשיך ג"ר דאבא צריך זווג מבחינה יותר עליון ממנו שהוא א"א ב' מזלין והבן ... ע"ש. וכן ראה **פתח עיניים דף ל"א סוע"ג**.

מזמור ממעמקים

שם אדנות בא"א דבריהא ודאצילות

הנה בדרוש ברכת כהנים הרב אומר שיש שם **אדני** בא"א, והוא בחינת **אדני** מלא כזה אלף דלת נון יוד. האם בבריהא או באצילות.

שעה"כ דף מ"א ע"ב ... וכבר ידעת שהי"ג תיקונים דיקנא דאריך והט' תיקוני דיקנא דז"א הם **כ"ב אותיות התורה** כנ"י **בזהר פ' נשא** [דף קמ"ו סוע"ב] והי"ס **עשרה** אותיות שיש במילוי הויה דאלפין וי"ב אותיות **דמילוי** אדני כנ"ל: **ודע** כי זה השם **דאדני** הוא למעלה **בדיקנא דאריך** ובהו תבין מ"ש **בזהר"ק** **בלק קפ"ה ע"ב** אם עונות תשמור י"ה כו' אם חובין סלקו עד **אוי"א** כו' ע"כ. והכי פי' אם עונות תשמור י"ה שהם **אוי"א** והגיעו העונות עד המקום הזה העליון, הנה שם **אדני** שהי"ס **י"ב אותיותיו** הנרמזים **בי"ב תיקוני דיקנא דא"א** הוא יעמוד עלינו. אבל שם **אדני** **שבמלכות** הוא גרוע מאד במעלה משם י"ה שהוא באוי"א ואיך יאמר שאם גברו העונות עד י"ה ואין בו כח לעמוד לנו ששם **אדני** שבמלכות יעמוד לנו אבל הכוונה היא על שם **אדני העליון שבדיקנא דא"א וזכור זה**. ע"כ. ע"ש.

הרי ששם אדנות מלא יש גם באריך והוא רמוז בי"ב אותיות והכולל, שהם רומזים על י"ג תיקוני דיקנא. **וצריך** להבין שיש כאן שני נושאים. א' בתחילה הוא מדבר על ברכת כהנים והיא **באצילות**, ושם אדנות במילוי שם הוא בא"א דאצילות. ב' ומסביר שמדברי הזוה"ק משמע שיש גם **בבריהא** וזה מה שכתב במזמור ממעמקים. מציאות כזו גם כן שהיא בבריהא, וכדלהלן.

זוה"ק פרשת בלק דף קפ"ה ע"ב ... הכא אית לאסתכלא, כיון דאמר "אם עונות תשמר י"ה", אמאי יהו"ה (ד"א **אדני**)? אלא **תלת** דרגין דרחמי אדכר דוד הכא, [1] אם עונות תשמר י"ה, אם חובין סגיאנו עד דסלקין לעילא לגבי **אבא ואימא**, [2] הא יהו"ה (ד"א **אדני**) דאיהו **רחמי**, ואי שמא דא אף על גב דאיהו רחמי יתער בדינא, וכל דרגין אסתימו בדינא, [3] דרגא חדא אית דנהדר לגביה, דכל אסוותין מניה נפקין, איהו יחוס עלן, ומאן איהו, **מ"י**, מ"י יעמוד ודאי, מ"י ירפא לך, ועל דא י"ה יהו"ה (ד"א **אדני**)... ע"כ ע"ש.

ראשית כאן וודאי הגירסא **אדני** ולא שם הויה. ועוד יש להבין, אם רבו העונות וי"ה, שהם אוי"א, אינם יכולים לעזור. אז יש **למעלה מהם** והוא שם **אדני** שהוא בדיקנא דאריך **דבריהא**, והוא רחמים, ואם גם הוא לא יעזור, מפני שנקרא **אדני** שיש בו בחינות דין, הרי שיש דרגא

^{קד} כאן בשעה"כ יש הגהה לרבי שאול בתחילת הספר וז"ל: נ"ב עיין **שער מאמ"ר דף מ"ז ע"ב** ריש פרשת בלק שכתב שם שהוא בא"א דעולם הבריהא. עכ"ל. וכאן הכוונה שבפרשת בלק נלמד שיש שם **אדני באריך**, אך שם הוא בבריהא, ונלמד משם שיש גם באצילות בברכת כהנים.

גבוהה מהם והיא רפואה לכל, מ"י שהיא הבינה דאצילות. כאן מדבר על או"א שבבריאיה ואריך דבריאיה, יש בו שם אדנות. והוא גבוה מאו"א. ו-מ"י היא בחינת בינה דאצילות שהיא מקננה בבריאיה וכל מה שבבריאיה הוא בהשגחתה. הרי משעה"כ למדנו שיש שם אדנות מלא הוא באריך, ושם התחיל בברכת כהנים והיא באצילות והביא ראה מהזוה"ק בלק, ושם מדבר במזמור ממעמקים, והוא בבריאיה. הרי שיש גם בבריאיה וגם באצילות שם אדני מלא והוא בא"א. במזמור הוא בבריאיה, ובברכת כהנים הוא באצילות.

שער מאמרי רשב"י דף מ"ז ע"ב.... פרשת בלק: שם בדף **קפ"ה ע"ב** וז"ל הכא אית לאסתכלא כיון דאמר אם עונות תשמור י"ה אמאי י"י [אדני] כו' לכאורה יש לתמוה במ"ש הא (ה') [אדני] דאיהו רחמי כי הרי בפסוק הזה אינו מוזכר אלא שם אדני באלף דלת נו"ן יו"ד שהוא דין ולא רחמים? ואמנם זה יובן במ"ש בפרשת נשא דקמ"ו סוע"ב בר"מ בברכת כהנים בענין שם אדנות הנקרא יחוד וגם ביארתי זה בפירוש ברכת כהנים כי שם אדני במילואו הוא רחמים כי הוא י"ב אותיות ועם השם עצמו הרי י"ג כמנין י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין ושם זה הוא בעולם הבריאיה. וזהו כוונת הפסוק אם גברו העונות עד שם י"ה שהם אבא ואימא, הנה אדני שהוא רחמים יכפר עלינו ויעמוד לנו ואם גם שם הזה יגביר עליו כח הדין להיותו שם אדנות, הנה מ"י שהיא הבינה יעמוד לנו עיין גם בשער ו' שער הכוונות בדף מ"א ע"ב ענין זה באר היטב גם כן:

הרי שמפרש פסוק זה בבריאיה ואדני הוא בא"א דבריאיה, ואם לא יעמוד הרי מ"י שהיא בינה דאצילות יעמוד.

פרי ע"ח דף ס"ג ע"ד.... ותכוין להוריד שפע^{קה}, עיי' ב' שמות: (1) מ"ה דאלפי"ן, שיש בו י' אותיות. (2) ואדני במלואו, שיש בו י"ב אותיות. כי אדני אשר בכאן הוא במלוי, והוא למעלה, בדיקנא עלאה דא"א. ובזה תבין מ"ש בזוהר בלק, על פסוק "אם עונות תשמור י"ה אדני מ"י יעמוד, אם חובין סגיאין עד דסליק לעילא עד או"א, הא אדני דאיהו רחמי. (ואמא) [ואי שמא] דא אע"ג דאיהי רחמי, אתער בה דינין. וכל דרגין אסתכמו בדיניה, דרגא אחרת אית דנהיר, דכל אסוותין נפקין מנה, ואיהו יחוס עלן, מאן ניהו, איהו מ"י יעמוד ודאי. מ"י כו' ע"ד י"ה אדני. [ע"כ הזהו"ק] והנה שם זה שהוא אדני, הוא במלוי, כי הפשוט הוא למטה במלכות איך יוכל לעמוד, כי מאחר שאו"א שהם י"ה, שהם יותר עליונים משם אדני פשוט, לא יכלו לעמוד. אבל הטעם הוא, כי זה אדני הוא בבחינת מלוי כנ"ל, ויש בו י"ב אותיות, [ע"ה י"ג ת"ד] שהוא בייב תיקוני דיקנא דא"א, והוא יותר עליון מאו"א כנודע. ובזה יתיישבו הדברים... ע"כ ע"ש.

הרי שוב כאן התחיל מדבר בברכת כהנים שהיא באצילות ומביא ראה מזוה"ק בלק, שמדבר שם על מזמור ממעמקים, והוא בבריאיה הרי שמביא הוכחה לאצילות מהבריאיה, ויש בשניהם אדני מלא.

ש"ש ג' דף נ"ד ע"ד אות ס' ... שם ודע כי זה השם דאדנ"י הוא למעלה בדיקנא דא"א ובה תבין מ"ש בזוהר בלק "אם עונות תשמור י"ה" וכו' הנה מפשט דברי רבינו שכתב כן כי זה השם ד-אדנ"י הוא למעלה וכו' מורה דקאי במאי דסליק מיניה שכתב וה"ס עשר אותיות שיש במילוי הוי"ה דאלפין וי"ב אותיות דמילוי אדנ"י כנז' ולזה כתב ודע כי זה השם אדנ"י הוא למעלה בדיקנא ובדאי אין כל זה אלא באצילות שהרי כל סדר העמידה הוא בזו"ן דאצילות כנודע. ועיין לעיל בכל דרושי קי"ש ועמידה ופשוט נמצא דשם אדנ"י הנז"ל הוא בא"א דאצילות אך קשה דבשער מאמרי רשב"י דמ"א [מ"ז ע"ב] שם כתב דשם זה הוא בעולם הבריאה וזהו כוונת הפסוק אם גברו העונות עד שם י"ה שהם או"א (פי' דבריהא) הנה אדנ"י שהוא רחמים יכפר עלינו ויעמוד לנו (והוא בא"א דבריהא) ואם גם שם יגביר עליו כח הדין להיותו שם אדנות, הנה מי שהיא בינה (פי' בינה דאצילות הנקראת תשובה עילאה) יעמוד לנו עכ"ל ולע"ד נראה לתרץ כל אחד, האי כדיניה בברכת כוהנים הוא שם אדנ"י דא"א דאצילות ובמזמור ממעמקים הוא א"א דבריהא. ורבינו הכי קאמר ודע כי שם זה דאדנ"י הוא למעלה בדיקנא דא"א והיינו א"א דאצילות. ובהקדמה זו תבין מ"ש בזוהר פ' בלק [דף קפ"ה] כי שם הוא גי"כ בא"א אך שם הוא א"א דבריהא כנז' שם [פע"ח ספ"ז דחזרת עמידה] ועיין להרב מקדש מלך בפ' בלק דקפ"ה פירוש אחר ומן התימא דלא הביא פי' דברי רבינו זל"ה ולע"ד נראה דזהו הטעם שכתב הרב לקמן בתחילת דרושי ר"ה לאומרו בין ישתבח לברכת יוצר ולא הוי הפסק יען שכל הרמז הוא בענין הבריאה כנז"ל וברכת יוצר עד העמידה הוא בבריהא כנז"ל... ע"כ ע"ש.

הנה מבואר היטב שיש שם אדנ"י באריך דבריהא וזה מה שאנחנו מזכירים במזמור ממעמקים שאומרים אותו לפני הבריאה אחרי ישתבח. ועוד יש שם אדנ"י מלא והוא בברכת כוהנים וזה באריך דאצילות. ראה עולת תמיד כתב יד יצא בהוצאת אהבת שלום דף צ"ד ע"א: יש דיוקים ותוספות וכן שם הצמ"ח אומר בפירוש מ"י בינה דאצילות. גם שמן ששון הירוק על שעי מאמרי רשב"י דף כ"ו ע"ד. סיכום הסוגיא מעין מה שכתב לעיל. ראה סידור היר"א א' עמוד 386 וכן העתיק הרב בניהו בסידור של עשרת ימי תשובה. וכן ראה לשון חכמים חלק ב' סימן ה'. ראה בספר עטרת מרדכי על הנסירה של מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א.

עוד על שם אדני

הנה צריך להבין מתי המלכות נקראת אדני האם רק בבריאה או שיש גם פעמים שנקראת אדני באצילות.

שעה"כ דף צ"ג ע"ג :... והענין הוא כי ד' בחינות יש אל המלכות כנ"ל בביאור משנת ד' ראשי שנים הם כו' הא' היא בחי' בסוד קשר של תפילין ש"ר תחת ג"ר שהם חב"ד דז"א ושם הניחה שורש א', עוד יש לה **שורש ב'** תחת חג"ת דז"א ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה **שורש ג'** תחת נה"י דז"א **תחת היסוד** ושם הוא נקרא בסוד ה' **אחרונה** של הוי"ה, עוד יש לה **שורש ד'** למטה בהיכל ק"ק דבריהא ושם היא בסוד **נקודה א' כלולה מ'** אבל אין בה בחינת פרצוף ואז נקרא שם **אדני"י**... ע"כ. ע"ש.

הנה כאן הביא הרב ד' שורשים שיש למלכות מלמעלה למטה **ובשעה"כ דף צ' ע"א** הביא אותם מלמטה למעלה. והבחינה שהיא בבריאה היא נקראת **אדני**. וצריך להבין האם אין אדני באצילות.

הגהת רבי שאול בתחילת שער הכוונות על דף צ"ג ע"ג : וז"ל שם אדני. עיין ע"ח **שער ל"ה סוף פ"א** ונלע"ד לפי שנקודה באצילות. היא פרצוף שלם בבריאה. לפיכך נקראת כשהיא בהיכל ק"ק דבריהא, בשם אדנות. ודוק מו"ר השד"ה יצ"ו. אחר זה ראיתי **בספר הכוונות כ"י דף צ"ה** שכן כתב הרב בפירוש. ע"כ ע"ש.

משמע שהמלכות שלמה בפרצוף אחד היא נקראת **אדני** גם באצילות.

ע"ח ב' דף נ"א ע"א :... נמצא כי המלכות בקטנותה נקראת ה' **תתאה** והיא טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת פב"פ יש לה שם אחר בפ"ע **אדני** או **אלקים** כפי הזמנים או המציאות ואינה טפילה אליו כנזכר בזוהר.

שערי רחמים א' שא' ר"ח :... כתב הרב **בשעה"כ דף צ"ד ע"א** ועתה צריך לבאר איך נרמזים ה"פ רי"ו הנז' בה' שמות הוי"ה אדנות... **השאלה** היא שם אדנות הוא בבריאה לא באצילות... **תשובה** עיין ע"ח (הנ"ל) נמצא טעם מה שקרינו אדנות בבריאה וה' אחרונה באצילות יען באצילות שהיא נקודה קוראים אותה ה' אחרונה ובבריאה שהיא פרצוף שלם קוראים אותה אדנות **אבל לעולם כל מקום שהיא פרצוף שלם היא נקראת אדנות וכל זמן שעדיין נקודה נקראת ה' אחרונה**. מר' שד"ה. ע"ש. וראה גם **שערי רחמים ב' שא' קי"ט**.

מה שנלע"ד רמזים וטעמים על פי הכוונות

הנה הרב כותב בשעה"כ דף פ"ט ע"ד וכן שם דף ק"ד ע"א... בכל ראש השנה חוזר האצילות העליונה לכמות שהיה בתחילת בריאת העולם... ועוד **שבכתב אשורי** יכול להתחלף ר' ב ד' וע"כ כתוב בתורה בק"ש אחד בד' **רבתי** שלא יתחלף בר' וכן ולא תשתחוה לאל אחר כתוב בר' **רבתי** שלא יתחלף בד' (עיין **ספר הליקוטים דף פ"ה ע"ב על פסוק הושע י"ב** סבבוני בכחש אפרים הנה דע כי ד' דאחד ור' דלא תשתחוה לאל אחר הם אותיות **רברבי** והנה שבת אפרים היו מוחקין העוקץ של אחורי הד' דאחד ונעשה אחר וכן הר' דלא תשתחוה לאל אחר היו מוסיפין עוקץ ונעשה ח"ו אחד ע"ש ועוד כתוב **בשעה"כ דף צ"ד אע"ב**: והנה לפי שכונתנו עתה לעשותה בחי' רי"ו שהוא כשנצייר צורת ה' בציור ר"ו כזה ה' ונמצא כי אותה הי' שבעוקץ אחורי הה' אינה שם עתה ולכן אנו צריכים להוריד י' לגבי ה' זו כדי למתק הדינין אשר בה שהם בסוד **רי"ו** כנ"ל עכ"ל. מכאן משמע שיש ר' שצריך להפוך אותה לד' וזה מיתוק. (בענין **הרי"ו** ראה תחילת שערי אורה הקשר בין **הרי"ו** לרפ"ח וכן ראה זה"ק תחילת פרשת שמני).

ועוד ידוע שהקב"ה רצה לברא את העולם במידת הדין ושיתף מידת הרחמים. על פי זה נלע"ד, שמה שעושים מיתוק הרי"ו בתפילת שחרית הוא רומז ענין זה, שהכריעות הראשונות הם ו' לגבי ה', ו י' לגבי ה' וזה כנגד שם הויה אשר בז"א. ע"י שאנחנו מחזירים אותה בציור **רי"ו** וממתקים אותם וכן עושים בזקיפות וזה נלע"ד רמז לחזרת האצילות לכמות שהיה. שתחילה היה במידת הדין ושיתף מידת הרחמים. וא"ש את"ם.

ועוד רמז להנ"ל הוא בתקיעות: בשברים ותרועה. והוא כך בשברים אנו מסלקים את המוחין דאח' דאח' דדתי"י דגבורות (שמאל ישן) מתוך לבוש היסוד דאימא ומכניסים אותם להוד דאימא ונכנסים כך לבג"ה דז"א, וממשיכים הארה לנוק' לבינה שלה ולגבורות דדעת. זה בשברים, ובתרועה מחזירים את הגבורות דדעת למעלה ללבושם, כדי שירדו במקומם ובזמנם, **זה נלע"ד** גם כן רמז להנ"ל שבבריאת העולם רצה הקב"ה לברא את העולם במדת הדין, וזה מה שאנו עושים ומורידים את הגבורות דדעת עם הבג"ה וזה תגבורת דין שרוצים לשלוט בעולם. (זהו רמז לשליטת הדין בעולם) ואז מעלים אותם ע"י התרועה. (זהו רמז שתוף מידת הרחמים ומיתוק הדין) וגם נראה מפשט **זה"ק פר' אמור** מה שמדבר על פעולת התרועה שמעלה את הדין למקומו.. (לא באתי כאן לפרש את הזוהר אך אפשר להבין כך לע"ד) וא"ש את"ם...

ועוד ראיתי סדר יפה ונכון להעיר ולהאיר עיני הלומד והמכוון: הנה בזכרנו לחיים... וכו'.. אנו נוסרים עשר ספירות דכתר דרחל הנה בכל מילה חיים אנו בחח"ן.

ועוד, בכל ספירה מתמעטת אות אחת מריבוע הויה כזה: י , יה , יהו , יהוה , וזה במילים זכרנו לחיים... **הכתר וחח"ן** נסר ע"י ה' ראשונה בכל נתח ונתח, י' ראשונה **כתר**, י' שניה **חכמה**, י' שלישית **חסד**, י' רביעית **נצח**.

ועוד, לפי סדר הנ"ל **הבג"ה** נסר ע"י **הה' ראשונה** בכל נתח, **ה' דנתח שני בינה**, **ה' דנתח** שלישי **גבורה**, **ה' דנתח רביעי הוד**.

כמו כן **הדת"י** נסר באות **ו'** דכל נתח **אלא שהדעת** אינה ננסרת **באות** שהיא בחינת הארה, ולכן נשאר רק **ת"ת ויסוד** שננסרים באות. **בו' דנתח שלישי ת"ת**, **בו' דנתח רביעי יסוד**. ובה' **אחרונה** דנתח רביעי **המלכות**.

הנה אחר זמן ראיתי שזה כתוב בפירוש בספר היצירה וכן הביא **שעה"כ דף ק"ו ע"א**... הם נחלקים בבחי' **ו'** צירופיו כנז' בספר יצירה וזה פרטן :

יהו בדרום (חסד) **הוי** בצפון (גבורה) **ויה** במזרח (ת"ת)

יה במעלה (נצח) **היו** במטה (הוד) **והי** במערב (יסוד)

וביאור הענין היא כי אעפ"י שכל קצה מהם כולל ג' מוחין שהם ג' אותיות **יה"ו** אינם שוים כי החסד שהוא **קו הימין** גובר בו אות **י'**. וצפון שהוא גבורה **קו שמאל** גובר בו אות **ה"א**, ומזרח שהוא הת"ת **קו אמצעי** גובר בו אות **ו'** הרי הם ג' קצוות ראשונים. והנה גם ג' קצוות האחרונים הם ע"ד הנז' בג"ר כי במעלה שהיא **נצח** גובר אות **י"ד**, ובמטה שהוא **הוד** גובר אות **ה"א**, ובמערב שהוא **היסוד** גובר אות **ו'** אבל יש ביניהם שינוי בסדר האותיות האחרונות שבכל שם מהם כי בחסד קודמת ה' אל וא"ו כי כן הוא הסדר האמיתי שהגבורה היא קודמת הת"ת שהוא ה' על ו' אבל בנצח קודמת ו' על ה' מפני שהת"ת גובר בו על הגבו' לפי שנצח יונק מן הת"ת וכן בגבו' שהוא דין גמור כל אותיותיה הם למפרע בסוד הדין כנודע בסוד פסוקים של **ויסע ויבא ויט"ו** ולכן לא די שבו **גוברת אות ה'** בראש כולם אלא אף אות **ו'** שהוא הת"ת גובר על י' שהוא בחסד אבל בהוד שאינו כ"כ בחי' דין כמו הגבורה לכן אעפ"י שאות ה' גברה בו בראש כולם אמנם אות י' שהוא חסד גובר בו י' על וא"ו שהוא ת"ת כי זה סדרן האמיתי. וכן במזרח שהוא הת"ת גברה י' שהוא החסד על גבורה שהוא ה' אבל ביסוד שהוא מערב שהוא בחי' דין יותר מן הת"ת כנודע בסוד יצחק **ק"ץ ח"י** דנטיל לשמאלא כנז' בס"ה לכן אות ה' גברה בו על אות י' שהוא גבו' על החסד. והנה נתבאר ו' צירופי שם יה"ו הנז'

ועוד, נשים לב שגם בהתמעטות בשם ההויה יש סדר דומה שכן בכתר מתמעט **קוץ היוד**, בחכמה מתמעט **היוד**, בבינה **הה'** ראשונה, בדעת ובו"ק **הו'**, ובמלכות **הה'**. וזה כדרך שכותב הרב בנענועי לולב, ענין המשכת היה"ו, **שעה"כ דף ק"ו ע"א ד"ה וביאור** : וביאור הענין הוא כי אע"פ שכל קצה מהם כולל ג' מוחין שהם ג' אותיות **יה"ו** אינם שוים כי החסד שהוא קו ימין גובר בו אות י', וצפון שהוא גבורה קו שמאל גובר בו אות ה"א, ומזרח שהוא הת"ת קו אמצעי גובר בו אות ו'... ע"כ. וכן ממשיך הרב ומסדר נה"י כסדר חג"ת ע"ש. מכאן שזה בכל מקום : י' מורה על חח"ן. ה' מורה על בג"ה. ו' מורה על דת"י.

^{ק"ו} שם מבואר שהפסוק השני הוא למפרע והוא כנגד הגבורה, בחג"ת.

עוד נלע"ד. ע"ב בתיבין ובאתון והרי"ו

שער הפסוקים דף י"ב ע"א: שורה זה... ולהבין זה נבאר לך מ"ש בס"ה בפר' בראשית דף ז' ע"ב וז"ל: דאגליף עלוי שמא דע"ב בתיבין ובאתון^ק... והענין הוא במה שהודעתך בדרוש רפ"ח ניצוצין כי הם סוד ע"ב רי"ו, והע"ב הם הוי"ה דיודיין דע"ב והרי"ו הם ג"פ ע"ב שיש בגי' הויות דס"ג מ"ה ב"ן, כזה ס"ג עם י' אותיות הם ע"ג, ומ"ה עם חשבון ד' אותיות הפשוטות שהם כ"ו הם ע"א, וע"ג הרי ע"ב ע"ב, וב"ן בבחי' אחוריים שלהם הם ע"ב, ואלו הגי' ע"ב אחרונים הם בגימ' רי"ו שהם כמנין גבורה גם נתבאר ענין זה היטב בענין שכיבת הלילה בכוונת ק"ש וע"ש. ונמצא כי גי' אחרונים שהם מבינה ולמטה הם דינן וגבורות אבל הוי"ה דע"ב עצמה שהיא באבא היא בגימ' חסד והיא חסדים, וזה עצמו ענין שם בן ע"ב שהם רי"ו אתון וע"ב תיבין... ע"כ. ע"ש.

מכאן יצא לנו שהרב משווה שתי המערכות ואומר בתחילה והענין הוא במה שהודעתך...
ובהמשך אומר וזה עצמו ענין שם בן ע"ב שהם רי"ו אתון וע"ב תיבין...

שעה"כ דף צ"ז ע"א: ד"ה ובכן יתקדש שמך וכו' דע כי ד' פעמים נזכרו בכאן מלות ובכן שלא כדברי הפוחתים ממניין זה וגורעים ומשנים כפי העולה בדעתם, והנה ו"בכ"ן הוא בגימ' ע"ב ונדע כי שם בן ע"ב הוא גי' גי' גי' אותיות ג"פ ע"ב ואח"כ נכללים בע"ב תיבין א"כ הם ד' ובכן. ואמנם ענין ד' ובכן אלו הם ד' הויות עסמ"ב באופן זה כי הויה דע"ב הרי היא נודעת כי גם היא במספר גי' אותיות בכך. גם הויה דס"ג עם י' אותיותיה הם ע"ג כמנין בכך ע"ה. גם הויה דמ"ה עם חשבון ד' אותיותיה הפשוטות הם כמנין ע"א וע"ה הרי ע"ב. אמנם הויה דב"ן היא בבחינת ריבוע כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה שהיא בגימ' ע"ב. וכבר נתבאר ענין זה בענין ויעבר וי"ג מדות דרחמי שבתפילת שחרית דחול כי ד"פ אלו ע"ב ע"ב ע"ב ע"ב הם סוד ע"ב רי"ו... ע"כ. ע"ש.

הנה גם כאן בפירוש הרב משווה שתי מערכת ע"ב ורי"ו בתיבין ובאתון, יחד עם ד' ע"ב דעסמ"ב הידועים דרפ"ח ניצוצין, שכן גם כאן התחיל בע"ב רי"ו בתיבין ואתון וסיים בד' ע"ב דעסמ"ב, ומשווה המערכות ועוד אני צריך לעיון.

שערי אורה דף ד' סע"ב: ... ולפי שהדבר כך צריך אתה לדעת כי ה' יתברך יש לו נ"ד שמות מרובעים בצירוף הויה יתברך, והם עולים לחשבון רי"ו אותיות. ואלו נ"ד שמות הם סוד המשכת כח בכל הנמצאים שבעולם בהויות ההויות, והם בדמיון נשמה אצל יר"ו אותיות שהם בויסע ויבא ויט. ובתוך אלו נ"ד שמות נכללים כל הדברים שבעולם ואלו הן המספקים צורך כל הנבראים על ידי אדני... ע"כ ע"ש.

^ק זה מה שעשה אלישע כשהחיה את חבקוק שהוא היה גבורה כמנין חבקוק והיה בו גי' ע"ב שמבינה, ס"ג ומטה והוא הביא לו גם את הע"ב של אבא שהוא הוי"ה דע"ב. וזה מה שאמר דאגליף עלוי שמא דע"ב בתיבין ובאתון. וכאן הרב משווה את הרפ"ח ניצוצין שהוא ד' ע"ב הידוע עם ע"ב בתיבין ובאתון. כשהע"ב בתיבין כנגד ע"ב דע"ב. ובאתון כנגד גי' ע"ב אחרים דס"ג מ"ה ב"ן.

נלע"ד מכאן לדייק שהרפ"ח שהם כח כל הנמצאים ונכללים בהם כל הדברים שבעולם, הם עצמם **רי"ו אותיות שהם בויסע ויבא ויט**, ופנימיותם הם **רי"ו אותיות שבנ"ד** צירופי הוי"ה. אך צריך עדיין להבין שחשבון נ"ד צירופי הוי"ה הם רי"ו ולא רפ"ח, ואולי אפשר לתרץ שהע"ב הראשון הוא כנגד החכמה, והוא התיקון כמ"ש לעיל בענין חבקוק. ע"ש. ע"כ נלע"ד.

זוה"ק פרשת שמיני דף ל"ו ע"א למעלה ... רבי אלעזר אמר תלת נהורין אינון עילאין קדישין דאחידן כחדא, ואינון כללא דאורייתא, ואלין פתחין פתחא לכלא, פתחין פתחא למהימנותא, ואלין ביתא דכלא, ועל דא בית אקרו, דאלין אינון ביתא, ובגין כך שירותא דאורייתא ב', דהא היא אורייתא הוי, ואסותא דעלמא. ע"כ.

פירוש מתוק מדבש ע"פ רמ"ק ומהרח"ו: רבי אלעזר אמר כי ג' הקוים של אות ב', הם סוד ג' ווי"ן של ו"יסע ו"יבא ו"יט, ... ואלו פותחים פתח לכל ההתנהגות, להנהגת החסד הדין והרחמים ... ע"ש.

נלע"ד לפי דברי הגר"א בפירושו לספרא דצניעותא, שכל התורה נכתבה בכללות בפרק הראשון מבראשית עד לעשות. ורמוזה בפסוק הראשון, כולה. וכאן אנו רואים שכל התורה שהם כל התיקונים כולם רמוזה באות הראשונה **ב'** מבראשית, בג' ווי"ן שבה, והם של רי"ו אותיות, שהם רומזים על רפ"ח ניצוצין. ע"כ נלע"ד ועוד נלע"ד שמה שאנו ממתקים את רי"ו בראש השנה הם בחינת הרפ"ח של כל השנה. ע"כ נלע"ד וצ"ע גדול בכל הענין.

עשרת ימי תשובה

הנה צריך להבין שבעשרת ימי תשובה אנחנו **ממשיכים** את הנסירה שהתחלנו בה בראש השנה. אשר נסרנו את **הכתר** ביום א' ואת **החכמה** ביום ב' בשש הבחינות של פנימיות וחיזוניות כמבואר לעיל שהם **ד'** בחינות **בפנימיות**, אח' ופנים **דאח'** ואח' ופנים **דפנים** דפנימיות. וב' בחינות **בחיזוניות**, אח' ופנים דחיזוניות.

ועוד צריך להבין שיש ב' בחינות בנסירה, א' מספירה לספירה, והיא מספירות דז"א לספירות דנוק' רחל. ב' נסירה מפרק לספירה, שכן רחל דבוקה עם ז"א מב' שלישי ת"ת ולמטה, ולכן הכתר הוא דבוק לב' שלישי ת"ת דז"א. והחכמה לפרק א' דנצח. והבינה לפרק א' דהוד, וכו'. **ועוד** צריך להבין ש' ספירות דנוק' מתחלקות לג' בחינות. א' כתר חכמה. ב' בינה דעת. ג' שאר הספירות. ושבבחינה הראשונה הספירות שבהם הן **מושרשות ומעורבות**, ובבחינה השניה הן **מופקדות** ולא מושרשות, ובבחינה השלישית לא מושרשות ולא מעורבות ולא מופקדות. וכאן נראה הבדלים בעבודת הנסירה בהתמטות של הספירות.

ועוד צריך להבין שיש הבדל בנסירה **מספירה לספירה**, בין שש ספירות עליונות ושליש ת"ת, שאלו בחינת לאה שנסרה כולה בראש השנה והספירות עברו לכתר וחכמה דנוק' רחל והם כבר מתוקות שבאו על ידי ז"א. **ובין** נסירת **שני שלישי ת"ת ונהי"ם**, שכן רק בב' בחינות שעשינו בהם את הנסירה בתיבת **באהבה**, שהם **אח' דאח'** דפנימיות, ואח' דחיזוניות, המשכנו ברחל את **הבינות וגבורות** עד למטה וגם הם לא עלו במיתוק הדינים. ובשאר הבחינות שהם **פנים דאח'**, ואח' **דפנים** דפנימיות, ופנים דחיזוניות, את ד' בחינות אלו לא המשכנו **הגבורות** של תנהי"ם ברחל כלל, וצריך להמשיך אותם מז"א לרחל **מחדש** כדי לנסור אותם.

ועוד צריך להבין שבחינות אלו שממשיכים להם **הויות ואהיה**, גבורות **חדשות** וריבועים, שלא התפשטו בהם, **לא מותקו בשופר**, לכן צריך להוסיף **השלמת המיתוקים**, וזה נעשה מג' בחינות. א' מהמוחין שבז"א, ב' וכן ממוחין שבנוק', ג' וכן מהגבורות עצמם. ועתה ננסה להביא כאן חלק מהמקורות לזה.

שעה"כ דף צ"א ע"ד והנה בענין נסירת הדינין האלו יש ב' בחי' הא' הוא להמשיך כל הדינין שיש בכתר שבו וליתנם בכתר שבה ושל חכמה שבו בחכמה שבה וכעד"ז עד תשלוים י"ס שבו ביי"ס שבה. **בחי' הב'** היא כי הנה בחי' הי"ס שבה הם עומדים מן החזה שלו ולמטה וא"כ צריך שהדינין שבחצי התחתון דת"ת שבו ינתנו בכתר שבה והדינין שבפרק א' דנצח שבו בחכמה בה וכעד"ז עד תשלוים הנה"י שלו בכל שיעור קומת שלה. ונבאר ענין ב' בחי' אלו איך נעשות ב"י ימים אלו גם יתבאר היטב מפורש אופן מלאכת הנסירה ... ע"כ. ע"ש.

הרי כאן ביאר לנו הרב עניין ב' בחינות הנסירות שהם מספירה לספירה, שהם נתנו מלאה לכתר שברחל ביום הראשון. וכן **מפרק לספירה**, שכן כל ספירה שבה דבוקה בנה"י וחצי ת"ת שבו.

שעה"כ דף צ"ב ע"ב: ... ולהבין טעם אל השינוי הזה צריך שנבאר חילוק א' שיש באלו הספירות כי הם מתחלקות לג' **בחינות**. **הבחינה הא'** היא **כתר וחכמה**, **והבחינה הב'** היא **בינה ודעת**, **והבחינה הג'** היא שאר הספירות התחתונות. והענין הוא כי הנה נודע שבחי' **הכתר והחכמה** בלבד נקרא ראשים כנז' אצלנו באדרת האזינו בענין הנהו **תלת ראשין** דמתגלפין כו' ולכן אלו הם בבחינת שני ימים דר"ה **כי כל א' מהם נקרא ראש** וכ"א מהם ננסר ביום א' מהם כנ"ל, אבל משם ואילך אינם בכלל ימי **ראש** השנה כו' ולכן שני ימים אלו הם שנים בבחינה א' והוא כי כאשר אנו אומרים שביום א' דר"ה **מתקבצים** כל הגבורות ויורדות בכתר של הנקבה הענין הוא **שהם מושרשות** שם בכח **ומתערבים** שם **וכעד"ז** בירידתם **בחכמה** שבה ביום ב' של ר"ה.

אבל כשיורדות הגבורות **ביום ג'** **בבינה** שבה **וביום ד'** **בדעת** שבה אז הם באופן אחר והוא כי אמת הוא שכל הגבורות יורדות שם בבינה או בדעת שלה ובערך זה הם דומות אל הכתר והחכמה אבל אין הבינה או הדעת שבה לוקחים רק הגבורות **שבחלקם לבד** אבל שאר הגבורות אעפ"י שיורדות שם אינם שם רק בתורת **פקדון** בלבד ואינם מתגלות שם.

וכשיורדות בז' הספירות התחתונות שבנוק' אז הוא **בחי' ג' משונים מב'** בחינות הא' והוא כי הגבורות שאינם מחלקם אינם יורדות שם כלל אפילו בתורת פקדון רק הגבו' שהם חלקם. **והמשל** בזה כי ביום ה' ננסר **פ"ב דנצח** שלו **והחסד** שבה כנ"ל ואז יורדין הגבורות של **החסד** שלו **בחסד** שבה אבל הגבורה דגבורת הת"ת שבו נשארים למעלה **בדעת שבה**, וכעד"ז **ביום ו'** כי אז נכנס פרק ב' **דהוד** שלו **והגבורה** שבה ואז יורדין הגבורה של הגבורה שלו בגבורה שבה והגבורה של הת"ת שבו נשארין בדעת שבה עד יום הז' כמ"ש בע"ה.

כאן מבאר הרב שיש ג' בחינות בספירות הניתנות ברחל לצורך הנסירה, א', **כתר וחכמה** כל הספירות **מושרשות ומעורבות**, לכן כשנעשה בהם נסירה נראה **התמעטויות בכולם** אע"פ שבפועל הנסירה רק בכתר או בחכמה, ב', **בבינה ודעת** הספירות אינם מושרשות ולא מעורבות, והם רק **מופקדות**, ולכן נראה התמעטות רק **בבינה** או **בדעת** ושאר כל הספירות יעברו בתורת **מופקדות**. ג', ובשאר **הספירות הז"ת** אינם לא מושרשות ולא מעורבות ולא מופקדות רק ננסרות ומתמעטות **אחת אחת** בעוברם למקומם מהדעת.

שעה"כ דף צ"ב ע"ג: ... ונחזור לענין א' כי בבי' ימים דר"ה היו בהם ב' בחינות גבורות ובי' בחינות מתוקים כנ"ל ובימים הג' יש בו ד' בחינות האלו... עתה **ביום הז'** לפי שד' בחי' אלו לא היו רק במה שננסר ביום א' של ר"ה שהוא מתחלת הכתר שבו עד שליש הת"ת שבו שהוא מקום החזה **ושם היו הגבורות והמיתוקים** הנז', אבל מה שננסר מן החזה ולמטה מיום הז' ואילך. לא היו בו ד' בחינות הנז' רק בחינה א' בלבד שהיא הנסירה פ"א בלתי מתוקים. והנה **כדי להשלים אותם הד'** בחי' **בשאר הימים מיום הז'** ואילך **היה עניינו באופן זה** כי הנה נודע כי הג' מוחין **חב"ד** דז"א דבחי' או"פ הנה הם מתפשטים בכל ז"א בטי' ספירותיו והוא כי כל מוח מהם

מתחלק לג' פרקין. והנה ג' פרקים הראשונים של המוחין מתפשטים בג' ספירות הראשונות **חב"ד** של ז"א וג' פרקי אמצעיים **בחג"ת** שלו וג' פרקים התחתונים **בנה"י** שלו ונמצא כי גם ג' בחי' הגבו' והדינים אשר באלו המוחין גם הם נסרין ומתפשטים בנקבה **בג' מוחין שבה** אשר גם הם מתפשטים בט"ס שבה ע"ד הנז' והרי זה **בחי' א'** של גבורות הנסרות ומתפשטות בה. עוד יש בחי' גבורות אחרות שמתפשטות וניתנות **אליה** בסוד הנסירה והוא כי במוח הדעת של ז"א יש בה עטרא דגבורה הכוללת ה"ג ואלו הה"ג יורדים ומתקבלים בדעת של הנקבה כנודע, ואח"כ מתפשטות מחסד עד הוד שבה אעפ"י שאמרנו כי ג' מוחין שבה מתפשטות בט"ס שבה אין זה מעלה ומוריד לפי שהענין הוא באופן זה כי מוח חכמה שבה נחלק לג' חלקים הנק' תלת פרקין ומתפשטים בקו ימין שבה שהם חח"ן וכן מוח בינה שבה עד"ז בג"ס קו שמאל בג"ה וכעד"ז מוח דעת שבה מתפשט בקו אמצעי שבה בג"ס דת"י שבה **ומלבד התפשטות** הזו עוד יש התפשטות אחר של ה"ג **מחסד** עד הוד שבה ועד"ז הוא בז"א בבחי' ה' חסדים המתפשטים בו והוא זולת התפשטו' ג' מוחין שבו בט"ס שבו' הקוים שבו וזכור זה והרי זה בחינת אחרת של נסירת והורדת הגבורות בנקבה... ע"כ ע"ש.

הרי כאן בקטע זה מבאר הרב ג' הבחינות הניתנות לנוק' רחל **להשלים** בחינת המיתוקים שחסרים להויות האלו שניתנות מחדש, ולא נתמתקו בתקיעות השופר. ע"ש.

סידור ר"ה דף פ"ג ... ראה בסידור יום א' (דף ל"ח ע"ב) **ויום ב'** (דף מ"ג ע"ב) איך כל הגבורות מתמעטות, וראה ביום ג' וד' איך רק הבינה והדעת בלבד מתמעטות והשאר עובר בשלימות ללא התמעטות ששם הם מופקדות בלבד. ובשאר הספירות רק הוי"ה אחת עוברת נסרת ומתמעטת. וכן ראה **ביום ז'** עד תיבת חפץ **סיימנו** כל הבחינות שניתנו בכתר דרחל מהספירות שהיו **בלאה**, וכן מה שכל בחינה קבלה בנסירה **דרך ז"א**, בחינות הפנים ורק בבחינות האח' עברו **דרך לאה** כמ"ש רבי שאול **שערי רחמים א' שא' ר"כ**.

ומתיבת חפץ יש להמשיך לדעת נוק' השני שליש ת"ת שניתנו ביום א' בכתר דנוק' רחל, להעבירו לדעת דת"ת דרחל ומשם להמשיך הנסירה, ולחוסף כאמור ג' **בחינות השלמת המיתוקים**. וכן העבודה תהיה ביום ח' נקבץ כל **הנצח** שנכנס בחח"ן דנוק' של ב' בחינות הנ"ל אח' דאחי' דפנימיות ואח' דחיצוניות, לכתר דנצח, ננסור אותו. ונוסיף השלמת המיתוקים מג' מקומות בקו ימין. וכן נעשה בהמשך הנסירה. ראה לקמן טבלה.

טבלת המיתוקים מהז"א ומהנוק'

נצח דאימא	פרק	יסוד דאימא	הוד דאימא
חכמה דז"א	א	דעת דז"א	בינה דז"א
חסד דז"א	ב	ת"ת דז"א	גבורה דז"א
נצח דז"א	ג	יסוד דז"א	הוד דז"א
פ"א חכמה דנוק'	א	פ"א דעת דנוק'	פ"א בינה דנוק'
פ"ב חסד דנוק'	ב	פ"ב דפ"ג מכאן להאיר לת"ת דנוק'	פ"ב גבורה דנוק'
פ"ג דפ"ג מכאן להאיר לנצח דנוק'	ג	פ"ג דפ"ג מכאן להאיר ליסוד דנוק'	פ"ג דפ"ג מכאן להאיר להוד דנוק'

הסבר הטבלה והמיתוקים

- השלמת המיתוקים יום ז' לת"ת דנוק'. א' מהז"א** הוא פרק ב' דפרק ג' דמוח הדעת דז"א. **ב' ומהנוק'** הוא פרק שני דדעת דנוק'. ג' וכן **הגבורה השלישית** היא ת"ת דנוק'.
- השלמת המיתוקים יום ח' לנצח דנוק'. א' מהז"א** הוא פרק ג' דפרק ג' דמוח חכמה דז"א. **ב' ומהנוק'** הוא פרק שלישי דחכמה דנוק'. ג' וכן **הגבורה הרביעית** היא נצח דנוק'.
- השלמת המיתוקים יום ט' להוד דנוק'. א' מהז"א** הוא פרק ג' דפרק ג' דמוח בינה דז"א. **ב' ומהנוק'** הוא פרק שלישי דבינה דנוק'. ג' וכן **הגבורה החמשית** היא הוד דנוק'.
- השלמת המיתוקים יום ט' ליסוד דנוק'. א' מהז"א** הוא מפרק ג' דפרק ג' דמוח הדעת דז"א. **ב' ומהנוק'** הוא פרק ג' דדעת דנוק'. ג' וכן **מכללות ה"ג דדעת דנוק'**, היא יסוד דנוק'.
- השלמת המיתוקים יום ט' למלכות דנוק'. א' מהז"א** הוא ממלכות דמוחין דז"א. **ב' ומהנוק'** ממלכות דמוחין דנוק'. ג' וכן **מכללות דכללות ה"ג דדעת דנוק'**. היא מלכות דנוק'.

יום כיפור

עליות יום כיפור

הנה העבודה ביום הכיפורים היא מיוחדת וגדולה מאוד תפילות שאין דוגמתן בכל השנה כולה, ונעשים בה דברים גדולים אשר חלקם אנחנו מכוונים בהם וחלקם נעשים מאליהם, שכן מצד אחד היא המשך של העבודה מה שנעשה **בראש השנה** ועשרת ימי תשובה, ומצד שני יש עבודה בנקודה החמישית שעובדים בה **רק ביום כיפור**, ובשאר השנה נתקנת על ידי הנשים בעיקר, וכן מה שנתקן על ידינו בכל הנקודות יחד שנתקנות, בכל השנה אך עיקר עבודתנו בכל השנה היא בנקודה **הרביעית**.

שעה"כ דף ק"ב ע"ב ד"ה הנה :... **הנה** בליל יוה"כ **עולה** (ע"י קדושת היום פריע"ח קמ"ב) רחל נוק' תחתונה דז"א עד **ראש התבונה** שהיא נוק' תחתונה דאבא. ואח"כ **בתפילת ערבית** אנו מעלים אותה ע"י **תפילתינו** עד בחינת **מלכות** של **הבינה עילאה** שהיא נוקבא עילאה דאבא כנודע. **ובתפלת שחרית** אנו מעלים אותה עד **חג"ת דבינה** בחזה שלה. **ובחזרת התפילה** (שחרית) אנו מעלים אותה עד **הדעת** דבינה. **ובתפילת מוסף** אנו מעלים אותה עד **חז"ב** דאימא **ובחזרה** (מוסף) עד **הכתר** דבינה. **ואמנם ז"א** עדיין הוא למטה במקומו ולא עלה שום עליה אבל הוא מזדווג בתפילות הנז' עם לאה נוק' עילאה שלו, **והטעם הוא כי כל תפילות יוה"כ הוא לצורך בנין רחל נוק' דז"א העיקרית** כדי שתתעטר ותתקשט ע"י אימא עילאה כנז' ולכן היא העולה בתחילה עד כתר דאימא, **והוא** נשאר למטה ואינו עולה עד תפילת המנחה ואז **בתפילת המנחה** עולים ז"א ולאח"כ עד **ראש התבונה**, **ובחזרה** (מנחה) עולים (ז"א ולאח"כ) עד **החזה** דבינה עליונה **ובתפילת הנעילה** (לחש) עולים עד **ראש הבינה**, לפי שאינו כמו רחל שעלתה תחילה בדעת הבינה כז' אבל ז"א לעולם עולה **כשיעור מדתו** ושיעור קומה שלו. ועתה כבר ז"א **ולאה ורחל שלשתם שוים** כי עלו עד הכתר דבינה, **ובחזרת הנעילה** עולים שלשתם ז"א ורחל ולאח"כ עם אימא עילאה בדיקנא דא"א... ע"כ ע"ש.

הנה כאן ביאר שהנוק' עולה **ראשונה**, ולא ביאר איזו נוק' זו, כדרכו בכל שעה"כ, וביאר כל תפילה להיכן היא עולה הרי שבקדושת היום כבר עולה לראש פרצוף ישו"ת פרצוף שלישי, ולרביעי מתחילה מערבית עד חזרת מוסף עולה עד **הכתר**. ורק במנחה מתחיל ז"א לעלות פרצוף שלישי, לחש מנחה ועד לחש נעילה מגיע למקום הנוק' עד **כתר**. ובחזרת הנעילה יש ייחוד ז"ו"ן נקודה **רביעית** עם ז"ו"ן נקודה **חמישית** כאשר ז"ו"ן **דשלישית** גם מצטרפים. ויש לשאול הרי בדרך כלל הז"א עולה ראשון ובונה את הנוק' איך כאן עולה הנוק' ראשונה, נבאר בהמשך בע"ה שאינו כפשוטו.

שעה"כ דף ק"ב ע"ג הגוב"י אות י"א ... כתב הרב נה"ש דף ל"ח ע"ד וז"ל ... ודע כי הנוק' העולה בתפלות של יום הכפורים קודם הז"א עד כתר דאמא אינה הנוק' הפרטית רחל מלך השביעי דז"א, **אלא היא הנקודה החמשית דאצילות הנקרא בכללות נוק' דז"א**, אבל היא כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות. והרב שמן ששון הביא גם מהרש"ש ומסיים **דכן הוא האמת**, דיוה"כ הוא תיקון לזו"ן דשניהם, זו"ן דנקודה **רביעית** וזו"ן דנקודה **חמשית** והאריך בזה ועיין שם ותאיר ענין... ע"כ.

הרי מתחילים לבאר לנו שדברי שעה"כ אינם פשוטים ויש כאן עבודה מיוחדת, בנקודות החמישית והרביעית נביא לשון **הנה"ש** בשלמות, ויש כאן להבין **שכל עבודתנו תמיד** בכל חמש הנקודות במקביל, שיצאו מעיניים דא"ק והם פרצופים **בעובי א"א או"א וזו"ן** וכבר ביארנו בכוונות החול בתחילת **ביאור על ברכות השחר** שהעבודה היא תמיד בכל החמש נקודות, ואף במקום שלא כתוב תמיד בחמש הנקודות, הנה כאן ביום כיפור הרב מבאר אחרת שתחילה הנוק' העולה ביום כיפור היא נקודה החמישית ואחר כך במנחה מתחילה נקודה רביעית לעלות הרי כאן שונה מהכלל, אבל הכלל הוא שעובדים בכל הנקודות.

נה"ש דף ל"ח ע"ד ... ודע כי הנוק' העולה בתפילות של יוה"כ קודם הז"א עד כתר דאמא אינה הנוק' הפרטית רחל מלך הז' דז"א אלא היא הנקודה החמישית דאצילות הנק' בכללות נוקבא דז"א אבל היא כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות והיא הנתקנת ע"י הנשים ע"י מצות שאין הזמן גרמא והיא בת זוג דז"א ומזדווג עמה ע"י קיום מצות עונה כנודע^{קט} וכ"כ הרב ז"ל כי עיקר התענית ביוה"כ הוא לנשים כי בחינתם היא העולה^{קי}. ויעקב ורחל הנסרים ב"יה ויוה"כ הם כללות כל עולם האצילות עם כל ביע' הנקרא יעקב בערך כללות א"ק כנודע.

הנה בכל מקום אין מציאות כזאת כלל שיש שפע או עליה לנוק' לפני ז"א. ולכן צריך להבין שזו הנוק' היא נקודה חמישית ויש בה כל הפרצופים באורך ועבודתנו ביום הכיפורים עד חזרת מוסף היא בזו"ן של הנקודה החמישית נוק' דז"א האמיתית.

הרי לפי שעה"כ הנ"ל העליות הן לפי חלוקת הספירות ובזה אין כל בעיה. אך השמן ששון בהקדמתו לסידור כ"י הוסיף את שם מקום לפי הפרצופים גם כן, וזה מה שיש בסידור חלק שמיני דף א'. וכאן מתעוררת מחלוקת בין הרב שמן ששון ובין שיטת רבי שאול המובאת באור הלבנה בחלק אור החיים ע"י הרב קצין בדף רכ"ח-רכ"ט. המחלוקת היא מתחילה מהעליה של חזרת שחרית. לפי השמן ששון בחזרת שחרית עולים עד שני עטרין ודעת הכולל שהם או"א וישסו"ת, ונקרא רוח. אך לפי רבי שאול יש כאן שתי עליות: 1) בחזרת שחרית

^{קט} בעניין ומזדווג עמה ע"י קיום מצות עונה כנודע עיין ספר אור הלבנה דף צ"ט ע"א בהגהה שורה 6 שבמצוות עונה יש יחוד זו"ן דנקודה רביעית, עם זו"ן דנקודה חמישית... ע"ש.

^{קי} שעה"כ דף ק' ע"ד ... ואעפ"י שנוקבא לבדה היא העולה ביום זה וניזונת בה' קולות אלו אבל ז"א אינו עולה ואינו ניזון מהם עכ"ז נצטוינו גם אנחנו להתענות כמוה לפי שלעולם אין לנו שום שפע ומזון מן ז"א אלא באמצעות נוק' וכיון שעלתה עתה למעלה אין לנו אכילה ושתייה ולכן גם הזכרים חייבים בתענית יוה"כ... ע"כ ע"ש.

עד **דעת תחתון** שהם **ישסו"ת** ונפש דרוח בלבד. (2) ובלחש **מוסף** עולים עד **או"א** נשמה ורוח דרוח. דבר זה גורם גם שינויים בהמשך ואז לפי **השמן ששון** העליה האחרונה היא עד **כתר** דאימא עילאה **שהוא שורש** ארבעה המוחין דכתר שזה **מעל** עתיק ונוק'. ולפי **רבי שאול** העליה האחרונה **בכתר** היא שורש המוחין שבכתר שהוא עד **עתיק ונוק'**.

בחזרה דנעילה עולים **זו"ן דנקודה השלישית** שנקראים אימא עילאה עם **זו"ן דנקודה ד'** **זו"ן דנקודה ה'** לדיקנא דא"א שבהם.

שם דף רל"ו: ובקדושת כתר דנעילה יכולין לזווג הכללי שהוא זיווג נקודה ד' שהיא ז"א הכולל, עם נקודה ה' שהיא זו"ן נוק' דז"א הכללית ויכווין כמ"ש בסידור הרש"ש.

שם דף רל"ד: והזיווג בשים שלום הוא דיעקב ורחל דפרטות אותה תפילה, כסדר החול אלא שהכוונה היא בבחינת אותה התפילה כסדר עליית זו"ן דנקודה ה' או ד' על זה הסדר.

שם דף רל"ה, בחזרת נעילה וכן בנעילה עיין שם.

סידור ח' דף נ"ט רע"א: בעניין החותם שהוא הכנה לזיווג שהוא למעשה לשנה הבאה.

שע"ר א' ש' רכ"ג: **כשעולים בנעילה בא"א דכל אחד מהם** עם אימא הכוונה עם זו"ן דנקודה **שלישית** שגם היא עולה. ע"ש.

ועיין **פתח עיניים דף צ"ט ע"א**: שיש זיווג **בקדושת כתר דנעילה** בתיבת **אחד** דשמע ישראל וכו' בין **זו"ן דנקודה ד'** עם **זו"ן דנקודה ה'**. ע"ש

בעניין הנסירה ביום כיפור **צריך לשים לב** שהיא דומיא דראש השנה ועשרת ימי תשובה. ועל כן **בכתר וחכמה** צריך לראות **שהכל מתמעט, בבינה ודעת** צריך לראות רק הבינה והדעת שמתמעטים והשאר עוברות בשלמות מופקדות. **ובחסד גבורה** ושליש עליון דת"ת רק הספירות אלו מתמעטות ושני שלישים דת"ת מכתר דנוק', **ובנצח הוד יסוד** צריך לקבץ. ומלכות ממלכות. אך בפועל לא עושים כך רק בכללות כך נלע"ד.

עוד צריך להבין החלוקה של העבודה **בג' שנים** והמנצפ"ך (שנמשך בחמש התפילות) והחותם של סיום הנעילה הוא לזיווג שמיני עצרת של שנה הבאה, ועוד הבנות עמוקות שעדיין לא זכינו להבין יש כאן רצון שיפתחו לנו מעיינות החכמה ונבין היעב"א.

מה היא נקודה חמישית

הנה אחר שביארנו שהעבודה היא בנקודה החמישית, צריך להבין איך העבודה ביום כיפור ובשאר ימות השנה באיזה נקודה עובדים בפרטות, והאם כל הנקודות נתקנות יחד בכללות. ביאור זה ארוך ועמוק ורק נביא כמה ידיעות ראשי פרקים להבין מה לפנינו.

נה"ש דף ב' ע"א ידוע כי ה' **נקודות יצאו מעינים דא"ק** מבחינת ב"ן וכולן יצאו שלימות כל אחת שלימה בכל חלקי הנקודה ההיא באופן שכל אחת ואחת כוללת ה' פרצופים עתיק וא"א ואו"א וזו"ן **וסדר שבירת הכלים היה בכל נקודה ונקודה מהם דכל א' וא' מהם הג"ר עתיק וא"א ואו"א שבו נתקיימו וז"ת זו"ן שבו נשברו** כמבואר כל זה באורך **בע"ח שער ט' פ"ו ופ"ז** (ע"ח א' דף מ"ה ע"ג) **ופ"ג משער י"ז** ובכמה מקומות משער הלקוטים ומשער מאמרי הרשב"י ע"ה וכן **במב"ש ש"ב ח"ג פ"ו יעו"ש**. **ועפ"י שהניח שם הרח"ו ז"ל שאלתו בצ"ע** הנה ידוע ופשוט וברור הדבר כי זה בתחילת לימודו עם האר"י זלה"ה שעדיין לא נתיישב הענין בלבו והוא מחמת שהבין שמקרה המלכים ההוא היה בכללות וגם בפרטות ולכן יצא לו קושיא **אבל האמת הוא כי לא היה בכללות רק בפרטות לבד ואז אין קושיא** וכמו שאח"כ כתב **הרח"ו זלה"ה** עצמו בפשיטות ובאורך וביותר פרטות בשער הלקוטים ובשער מאמרי רשב"י ע"ה ובכמה מקומות... ע"כ ע"ש.

להבין קטע זה של **הנה"ש על בוריו**, צריך הרבה עיון ורק בכללות להבין שהשבירה הייתה בכל אחת ואחת מהנקודות בפרטות, בכל נקודה הג"ר נתקיימו והז"ת נשברו וירדו לבי"ע כנגדם, וגם להבין שהנקודות עומדות בעובי.

ע"ח א' דף מ"ה ע"ד והרי שבין בכללות ובין בפרטות קרה להם מקרה אחד... ע"כ ע"ש.

השמש שם הגהה [א] נ"ב דע כי מוהר"ח ז"ל חזר בו בספר **מבוא שערים** (דף י"ד ע"ד) וכתב שם שגם הב' נקודות התחתונות שהם כללות זו"ן גם הם יצאו הג"ר של כל אחד ואחד ונתקיימו, והז"ת של כל אחד נשברו, באופן שכל הה' פרצופים שווים בזה... ודו"ק **כי זה אמיתות העניין**. ע"ש.

ע"ח א' דף מ"ו ע"א: **השמש שם אות [א]** נ"ב מפני שכתב הרב לעיל בפרקים שעברו עניין **וסדר שבירת הכלים הוא בכללות** אמנם עתה בב' פרקים אלו הודיענו שכל אותו עניין שבירת הכלים הנזכר בפרקים שעברו שהכלים ירדו לבי"ע... כל זה **בפרטות בכל אחד מהששה פרצופים** עתיק וא"א ואו"א וזו"ן שאחורי נה"י דכתר ואחוריים דאו"א דכל אחד ואחד מהם נשארו באצילות והכלים דז"ת דכ"א מהם נפלו לבי"ע... **ואפילו זו"ן דכללות יצאו כל אחד ב"ס שלמות והג"ר דכ"א נתקיימו והז"ת דכ"א נפלו לבי"ע**... והמלכים דפרשת וישלח מדבר **בז"א** דכללות והנזכר בדברי הימים הם **דנוק'** דכללות, אבל המלכים הנז' בפרצופים הגבוהים מזו"ן לא

נזכרו בתורה כי גבהו מהתורה שהיא הז"א עכת"ד ודי בזה **כי כן אמיתות העניין**
ולא כמו שכתוב לעיל פרק ו' ודו"ק... ע"כ ע"ש.

הרי שלא ביארנו כל הצורך מה שצריך אך זה נושא בפני עצמו שצריך להרחיב בו הרבה מאד
ואין כאן מקום בכוונות יום הכיפורים רק עוררנו העניין.

האם עובדים בכל הנקודות

אחר שהוכיח הרש"ש שהשבירה הייתה בכל נקודה ונקודה מחמש נקודות שיצאו מעיניים דא"ק, שהג"ר דכל אחת מהם נתקיימו והז"ת דכל אחת מהן נשברו, צריך להבין איך תהיה עבודתנו בכוונות האם כל הזמן בכללות כל הנקודות או שנעבוד **בנקודת הרביעית ז"א**, והשאר יתוקנו ממילא בכללות, ואז נבין איך **ביום כיפור** עבודתינו בנקודה **החמישית** נוק' דז"א בזו"ן שבה.

ואצרות חיים דף מ' ע"ד אש"ל אות א' השניה אינו מגיע בג"ר שהם א"א ואו"א בע"ח נ"ב הגהות השמ"ש וז"ל ודאי שהם א"א ואו"א שבכל פרצופים מששה פרצופי האצילות אותם אשר לא היתה בהם שבירת הכלים כנז"ל בפ"ז משער שבירת הכלים **אבל בזו"ן שבכל פרצוף ופרצוף מהם אשר השבירה בהם היתה שוה וכולם נפלו לבי"ע** כנז"ל הפגם מגיע בהם ח"ו וכן כל המעשים טובים שעושים התחתונים פועלים בהם **כולם בשוה** וכל הכוונות הנז' בתפילות ומעשה המצות כולם שוים בהם ואין חילוק ביניהם כלל כי השבירה היתה בהם בשוה ומכל זו"ן וזו"ן נשארו רפ"ח ניצוצין וע"י התפילות והמצות כל זו"ן וזו"ן מעלה מהרפ"ח שלו מספר שלם בכולם וכו' עכ"ל. ועיין תו"ח דף קי"א סוף ע"א ועיין בריש הקדמת רחובות הנהר באורך ותכלית דבריו הוא בקיצור שכל פרצוף ופרצוף מחמש פרצופי אבי"ע יש בו חמשה נקודות שהם ו' פרצופים הכתר, עתיק וא"א. והחו"ב, או"א. והז"ת, הם זו"ן. ואלו החמשה נקודות כולם יצאו מעיני א"ק והג"ר של כל אחד ואחד נתקיימו והז"ת ירדו לבי"ע ואלו הזו"ן של כל אחד מחמשה נקודות דכל פרצוף מה' פרצופי אבי"ע מדבר בהם הרב בפרקין שנתקנים ע"י התורה והתפילה ומעשים טובים של התחתונים.

עיין גם בסידור חול דף ב' ע"ב. וכן דף ו' ע"א וכן דף ס"ב ע"א כחב"ד דע"י וא"א ואו"א וזו"ן ... ע"כ. משמע דה' נקודות והכל נתקן יחד.

ועיין פתח עיניים דף צ"ט ע"א לרב שמן ששון שלא סובר כך ויהיה נפקא מינא לפי זה בעבודה ביום הכיפורים בין רבי שאל לרב שמן ששון עיין שם היטב. אך צריך להבין כשיש עבודה מיוחדת לפרצוף אחד בלבד כמו ביום הכיפורים העבודה בו בלבד. אך בלי זה הה' פרצופים נתקנים ביחד. עיין בכל זה כי כאן לא ניתן להאריך, והמעין ירויח... ע"ש.

עיין עוד שע"ר א' ש' רכ"א בעניין שעובדים בכל הנקודות וז"ל התשובה שם ... נמצא כל מה שמתקנים בזו"ן ונסירה שעושים לא לזו"ן דנקודה ד' דווקא אלא לכל זו"ן וזו"ן שבעולם. נמצאנו למדין מה שכתב ביום הכיפורים עולה רחל דנקודה החמישית ומה שעסקנו ברי"ה ובעשרת ימי תשובה. ונסרנו לנקודה הד' גם לנקודה החמישית נסרה ויכולה לעלות וזה התירוץ מהרב שד"ה. ע"ש

תו"ח דף קכ"א ע"ב וז"ל ודע כי הנוק' העולה בתפילות של יום הכיפורים קודם ז"א עד כתנר דאימא אינה הנוק' הפרטית רחל מלך השביעי דז"א אלא היא הנקודה

החמישית דאצילות הנקראת בכללות נוק' דז"א, אבל היא כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות והיא הנתקנת ע"י הנשים ע"י מצות עשה שאין הזמן גרמא כנודע ע"כ, וזו העליה היא הזו"ן שלה שעולים עד כתר דפרצוף אימא שלה, אבל הזו"ן דז"א דכללות הם במקומם עד המנחה ומקבלים מוחין מיסודות שלהם, וכשעולים לדיקנא דא"א בנעילה הוא בא"א דכל אחד מהם, וכן אימא שעולה לדיקנא הם זו"ן דאימא הכוללת ועולים לדיקנא דבחינת א"א שלה שאין אנו יכולים לומר שעולה לאימא הכולל שאיך תעלה קודם הז"א... ע"ש.

הרי שביאר ומשמע דווקא השינוי הוא שביום כיפור ביאר היכן העבודה אך במקומות אחרים בין אם מבואר או לא מבואר העבודה היא בכללות כל החמש נקודות יחד.

באתי לגני ה' עמ' קפ"ד: באותו עניין

איך ומתי עוברים לפנים בכללות

- (1) **הנה הרב בשעה"כ דף ק"ב ע"ב** קיצור הדברים הוא כי בר"ה ועד יוה"כ הוא בחי' שמאלו תחת לראשי וממוצאי יוה"כ עד ח' חג עצרת הוא וימינו תחבוקי ובשמיני עצרת הוא הזווג ע"כ ואע"פ שהעבודה ביום כיפור הוא בפנימיות הגמור כמ"ש.
- (2) **הנה ידוע** שחמש נקודות יצאו מעיניים דא"ק וכל נקודה כלולה מ"י ספירות הג"ר יצאו עם קצת תיקון, והז"ת של כל אחת מהם יצאו חד סמכא בלתי תיקון ונשברו ואנחנו מתקנים אותם בששת אלפים שנה, עיקר עבודתנו בכל השנה היא בנקודה הרביעית הנקראת ז"א ושאר הנקודות נתקנות גם כן במקביל כנ"ל כמה מקורות ע"ש. ביום כיפור עבודתנו היא בנקודה החמישית הנקראת נוק' דז"א וכן עובדים בנקודה הרביעית, וכן בשיתוף נקודה השלישית גם כן.
- (3) **בשערי רחמים ב' שא' רפ"ט וביום הכפורים**, אח' ופנים דפנימיות וחיצוניות דפנימיות הגמור. עדיין אנחנו ביום כיפור עושים נסירות ולכן רק ממוצאי יום כיפור מתחיל ממש הפנים.
- (4) **נה"ש דף ל"ז סוע"ד** ואח"כ קודם מלך עוזר כו' עולין החכמות והחסדים חלק הנוגע לששה פרצופי העליונים למ"ן לאו"א וממשיכין כלי הפנימי דששה פרצופים העליונים והם פנימיות גמור דאחור דבחי' פנימיות הנכנס בג' פרצופים התחתונים ולבנין רחל ביה"כ שהוא פנים דאחור ואינינו פנימיות גמור דפנים, דפנימיות גמור דפנים אינינו נמשך כי אם לאחר יום הכיפורים בימים שבנתיים ... ע"כ.
- (5) ועוד הנה **עולת תמיד דף נ"ז ע"ב ד"ה והנה** והנה אח"כ ביום הכפורים חוזרת לעלות עד הבינה ולקחת בחינת הפנימיות כי החיצוניות כבר לקחתו ... **עולת תמיד דף נ"ז סוע"ב** כלל העולה כי תחילה לקחה רחל ע"י זעיר י' ספירות חיצוניות, (עד באהבה בראש השנה) ואח"כ אחר השינה לקחה י' ספירות אמצעיות ע"י זעיר, אך לא לקחתם ע"י אימא, ולפי שאז כבר אינה צריכה להיותה אחור באחור **נקרא זה נסירה**. ואח"כ לוקחת י' ספירות פנימיות ע"י **אימא עצמה ביה"כ** והם חסדים וגבורות. ואח"כ **חזרת פנים בפנים** ונמתקת ע"י החסדים דזעיר המאירין בה ונגדלת, (בימים שבינתיים) ואח"כ יהיב בה רוחא ממש ולא כלים. וזה **הרוחא נקרא מיין נוקבין** ממש ונותנו לה בסוד זווג **ממש בביאה ראשונה**, (הושענא רבא) ואח"כ בביאה שניה **נותן בה ה' חסדים דכורין** (בשמיני עצרת).
- (6) **עוד צריך** להבין בעומק איך בראש השנה עובדים בנקודה הרביעית, וכידוע כל הנקודות נתקנות גם כן. וביום הכיפורים עיקר העבודה בנקודה החמישית, וגם עולה נקודה הרביעית ולקחות ה' גבורות ויש חותם **בנעילה** לנוק' **דנקודה רביעית**, והוא **בחזרת הנעילה אחר** שים שלום וזה המנצפ"ך שנחתם בג' אה"י"ה דיודי"ן ודאלפ"י"ן ודהה"י"ן, וזה עבור הזיווג דשמיני עצרת **בנקודה הרביעית**, והחותם השני יבוא **בהושענא רבא**. בשים שלום **בנעילה** הוא זיווג פרטי של יעקב ורחל של אותו

הבחינות, והזיווג הגדול של זו"ן דנקודה הרביעית עם זו"ן דנקודה החמישית הוא בכתר דחזרת נעילה בתיבת אחד דשמע ישראל.

- (7) **ועוד** צריך להבין שהעבודה מתחלקת לשלוש שנים כמו שכתב הרש"ש בנה"ש דף ל"ט ע"ד: הנסירה שבראש השנה לשנת הזמנים ושכל לילה לימי ו' ימי בראשית ולרבי אליעזר בראש השנה תחילת תיקון והמשכת המוחין דאח' באח' לזו"ן הכוללים דזו השנה, הנכנסת ונסירה והמשכת מוחין דפנים בפנים לזו"ן דשנה שעברה והמשכת החסדים וזיווג דשמחת תורה לזו"ן דשנת אשתקד ... ע"כ ע"ש. ראה שערי רחמים א' שא' ר"ל וכן חלק ב' שא' שד"ם. שם שואל גם כן אחר שביום הכפורים עלתה עד דיקנא דא"א איך היא בסוכות כנגד החזה בהובאת הלולב, ע"ש באורך ובעומק עצום להבין דעת רבי שאול.
- (8) **והדברים** עמוקים וצריכים עיון רב ומה שכתבנו זה בכללות לעורר המעיין והשם יעזרנו לכוון לאמת ומה שלא מבינים ה' ישלים לנו הכוונה כמו שכתב בזוה"ק סוף פרשת יתרו ויהי נעם ה'... וכו' והיעב"א.

מה שנלע"ד בעניין יום כיפור

צריך לעיין בפתח עיניים דף צ"ח סע"ד: ונלע"ד... ע"ש. ועוד עיין שע"ר א' ש' רכ"א: ע"ש וכן תו"ח דף קכ"א ע"ב: ע"ש.

ונראה שיום כיפור הוא יום מיוחד ומקביל ליום השבת הראשונה. שכן אדם הראשון חטא ביום ששי, ואז ירד הוא וכל מה שתיקן. וביום השבת הקב"ה ריחם עליו והכניסו **לבחינת גן עדן** באותה שבת ראשונה, אמנם לא באותה דרגה של לפני החטא, והרגיש **מעין עולם הבא יום שבת** מעין **אי** של נחת בתוך כל המעשה דששת ימי המעשה, אין עניין חטא וחרבן בשבת, והוא **בחינת פנימיות** לששת ימי מעשה. ואחר כך חוזרים לשגרה של ימי החול.

גם יום כיפור הוא מעין זה שהרי בקבלת התורה **הסתלקה מעם ישראל זוהמת הנחש** וחזרו למצב של **אדם הראשון לפני החטא**. אך כשחטאו **בעגל** חזרו למצב של אדם הראשון **אחר החטא**. ואז עלה משה להר סיני ארבעים יום ועוד ארבעים יום, ואז נתן לנו הקב"ה את **יום הכפורים מעין אי של גן עדן, למעלה מהחטא**. ואין שם חטא ויש מחילת החטא, כמו אדה"ר **ביום השבת ראשונה**. וזה מה שאמרו שביום כיפור, העבודה היא **בפנימיות הגמור שלא נפגם בחטא אדם הראשון**, וזה כמו **שבת בראשית** הגדול, שבחינה זו לא הייתה עדיין בגלל החטא, שתהיה בפועל **באלף השביעי**, כנ"ל. **ולכן מובן** למה כהן גדול בערב יום כיפור היו מעסיקים אותו שלא יישן כדי שלא יראה קרי. **וצריך להבין מה היה החטא**, כל מה שנכתב עליו חתום וסתום. וצריך להבין **מה המשל ומה הנמשל** בכל זה **לבל תחשוב שהוא כפשוטו ח"ו וח"ו**. ולכן אם ביום הכיפורים יהיה לכהן גדול קרי ח"ו הרי כל עבודתו פסולה, שכן **יום כיפור רומז לבחינה שלא היה בה חטא אדה"ר, והקרי מחזיר אותנו אחורה לחטא אדה"ר**. ע"כ הנלע"ד וא"ש את"ס.

סוכות

נענועי לולב

מה נעשה בנענועים בכללות

צריך להבין מה נעשה בנענועי לולב^{ק"א}. הנה בכללות הימים שבין יו"ה"כ לשמיני עצרת הם נקראים בחינת **ימינו תחבוקי** שממשיכים לנוק' בחינת **חסדים ומוחין דחסדים** דבר מיוחד שאין דוגמתו בכל השנה כולה, יש חסדים מצד **אימא** פנימי ומקיף, וכן יש חסדים מצד ז"א פנימי ומקיף.

הפנימיים מצד **אימא** התחלנו להמשיך לנוק' מערב יום כיפור **יסוד ומלכות**, והשאר בימים שבין יום כיפור לסוכות ממטה למעלה עד יום א' דסוכות **חסד פנימי**, והמקיפים דמצד **אימא בסוכה עצמה** שבעת הימים מחסד עד מלכות. והם כנגד שבעה האושפזין.

והחסדים דמצד ז"א ינתנו לנוק' בנענועי הלולב, **פנימיים**. ובהקפת התיבה, **מקיפים**. וצריך להבין שבנענועים ממשיכים כאן בחינות של **מוחין דחסדים**, שהם הכנה לזיווג ב**שמיני עצרת** וכאמור שאין דוגמתם בכל השנה^{ק"ב}.

הנה הרב כתב **בשעה"כ דף ק"ה ע"ג** ד"ה ונבאר וז"ל: ונבאר פרטי הלולב ומיניו **היכן רמוזים** בדרך קצרה כדי שתבין **סוד הנענועין**... ע"כ הרי עניין ארבעת המינין, איך שהם **רמוזים** לשבעת **החסדים** המתפשטים בז"א, **ולא רמוזים לספירות** שהם **הכלים**. ובסוף הדיבור שם וז"ל: **והרי נתבאר כי ד' מינין שבלולב כוללים ז"ת דז"א** שהם חג"ת ונה"י והעטרה שביסוד והם בחי' החסדים עצמם המתפשטים בז"ת דז"א מן החסד עד מלכות שבו ואינם הז' ספירות עצמם רק החסדים המתפשטים בהם:

ומבאר עוד שהם **רמוזים בהוי"ה דב"ן** הרומזת לנוק' להורות שהם ימשכו לה **לצורך הזיווג**, **הרי שיש נטילת לולב** אשר על ידה נמשכים לז"א בחינת ז' **חסדים** וזה נעשה על פי **רבי שאול** על ידי **הברכה ונטילת הלולב**, ראה **סידור סוכות דף ה' ע"ב**.

ואז באים הנענועים כמו שכתב הרב **שעה"כ דף ק"ה סוע"ג** בד"ה ועתה וז"ל: ... **ועתה** נבאר **סוד הנענועים** הנה נתבאר כי הכוונה בנטילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים ב-ז' בחינות שהם ז' בחינות חסדים המתפשטים בז"ת דז"א אנו מנענעים אותם ומעלים אותם למעלה

^{ק"א} הנה **בשעה"כ דף ק"ה ע"ג** ביאר הרב מהו לולב ומיניו וביאר שהם שבעת **החסדים המתפשטים** בז"ת דז"א, חסד גבורה ת"ת הם **ההדס**, ב' בדי **ערבות** הם נצח ויהוה, **לולב** הוא היסוד, **האתרוג** היא המלכות ה' אחרונה בחינת המלכות. ואנחנו מנענעים אותם, ו**בנענועים** אנחנו **מעלים** את הז' חסדים אלו **לדעת** כדי להוריד בחינה גבוה יותר בחינת **מוחין של החסדים**, והם בחינת שם יי"ו בע"ה יבואר בהמשך.

^{ק"ב} וראה בהמשך מה שכתבתי נלע"ד בעניין **שמיני עצרת** על פי מה שכתב **בשעה"כ דף צ' ע"ד** שאמר שם פשוטם של דברים, וניסינו להבין עומק דבריו וא"ש את"ם.

עד השרשים שלהם אשר בדעת דז"א כנודע ומקבלים הם עצמם שם הארה גדולה כשעולים שם שהוא סוד ההולכה שבלולב.

ואח"כ בחזרת הובאת הלולב מורידין הארה אל הנוקבא כדי לתת בה בחינת ז' חסדים הפנימיים ב-ז' ימי החג כנ"ל **ולולי הנענוע לא היו מקבלים הארה** כנ"ל כי האורות הם שם סתומים וע"י הנענוע מתעוררים ומאירים בהם... ע"כ.

ואנחנו ע"י הנענוע מוסיפים הארה גדולה ומוחין לחסדים. כמו שכתב **בשעה"כ דף ק"ו ע"א** שהמוחין הם שמות יה"ו **בהולכה** והיא עליה לדעת להביא את השפע מוחין דחסדים לז"א, ובהובאה היא להמשיכם **לנוק'** שהיא בפנים כנגד החזה. אך **בסידור חלק ט' דף ו' ע"א** כמו שנבאר בהמשך יש עדיין עליה **לפלגותא דשערי**.

להבין^{ק"י} למה צריך ג' נענועים לכל ו' קצוות, ובכל יום, ועוד מה הבדל בין ג' הימים הראשונים **א' ב' ג'.** ובין ג' הימים אחרונים. וכל מה שנביא בלולב הוא **אור פנימי**, כנגדם **דוגמתם** נביא **מקיפים** בהקפת התיבה. כל האמור לעיל והבנת העבודה זה משעה"כ.

אך במבו"ש דף ס"ג ע"ב: ג"ר של הדעת עצמו דאבא נשארים בדעת עצמו של אבא ואינם מתפשטים בז"ת דאבא לפי שבהם מאיר אבא מג' בחינות העליונות שבו שהם כח"ב ומאירים בג"ר אלו של הדעת... ע"כ. הרי שצריך הארה של **הכח"ב** וזה יבוא על ידי הנענועים. הרב מלמד אותנו עבודה אחרת. וזהו **להאיר** בג"ר של הדעת, וזה יבוא בזכות העליה עד **פלגותא דשערי** כדי להביא משם **הארה גדולה הזו**, וזו ההארה היא בחינת מוחין ג"ר דז"ת (21), וזה יגרום לג"ר דדעת שהם יה"ו להתפשט למטה (30). **הכח"ב יה"ו** יבוא על ידי הנענוע וג"ר דז"ת (21) זה יבוא על ידי עליה **לפלגותא דשערי**.

הרש"ש בנה"ש לא מתייחס למוחין דז"ת אלא מדבר רק על **המוחין דחסדים**, ג"ר דדעת יה"ו (30), אך **בסידור** מוסיף גם את העליה עד **פלגותא דשערי**, וההמשכה משם שהיא בחינת הבאת הג"ר דז"ת, והכוונה היא כתובה ללא שמות, כמו העליה והירידה **מע"ב ס"ג דא"ק**. הנה **בסידור ט' דף ו' ע"א:** להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורוחות דנ"ר של הדעת... **שכבר נתפשטו בו"ק דז"א**... ע"ש. צריך להבין מתי נמשכו^{ק"י}??

ועוד נבין שעל ידי עליית הז"ת דז"ת אלו שהם החסדים **שהתפשטו** בלולב ומיניו **בברכה**, אנחנו עולים עד **פלגותא דשערי**, מקבלים משם **אור רב** וזה בחינת **המוחין של הז"ת**, ובזכות זה נוכל להמשיך המוחין ג"ר **דדעת** שהם סוד יה"ו.

נוסיף כאן כמה **הגדרות** שהנהגנו בישיבתנו להבנת המערכת בקלות.

^{ק"י} **זה"ק ויקרא דף י"ז ע"א:** ... ואינון ח"י אתוון דשית **סטרין**, דכלילין **בצדיק חי עלמין**, ועם ה' אתעביד **חי"ה**, ורזא דמלה איהי ה', כגון תיבת נח דאתכניש בה מכל מין ומין, דאינון **שנים שנים שבעה שבעה** לקרבנא, שנים שנים **ארבעה**, שבעה שבעה **ארבעה עשר**, הא י"ח, והתיבה ה' בה אשתלים **חי"ה**. ע"כ ע"ש. הרי הרמז של **חי"ה** רומז לח"י נענועים לז"א הניתנים לנוק' היא ה'.

^{ק"י} ולהבין מתי נמשכו החסדים אלו בז"א ראה **סידור ט' דף ה' ע"ב** **שהשמן ששון** סבירה ליה **שנמשכו** בתפילה ועוד **מביא דעת רבי שאול** היא שהתפשטות החסדים היא **בברכת הלולב** קודם הנענועים **הל"מ** בברכה קדשנו במצוותיו וכו' והצ' בנטילת הלולב עצמה לפני הנענועים ראה גם **שערי רחמים** **שאלה בש"ס דף פ' ע"ב**. ע"ש באורך.

- (1) כללות כל הדעת ומה שיתפשט, בסופו של דבר בגוף דז"א ודנוק', נקרא 100.
- (2) הג"ר של הדעת שלא התפשט בהתפשטות הראשונה ושיבוא ע"י הנענוע נקרא 30 והוא בחינת יה"ו.
- (3) הג"ר של הז"ת המתפשט, והוא ג"ר של הדעת (6) שבין תרין עטרין, הוא אור רב הנמשך מפלגותא דשערי, והוא שיגרום המשכת הג"ר דדעת, הוא נקרא 21.
- (4) הז"ת דז"ת המתפשט בלולב ומיניו בברכה קט"ו ושמעלים אותו להביא את השפע, נקרא 49.
- (5) עוד להבין חלוקת בחינת המוחין אלו, וזה על פי דרוש הדעת. שיש חכמה בינה ודעת. דעת זה יש בו תרין עטרין ודעת תחתון. ונעשה גם כן דעת עליון בין חכמה ובינה. ולפי הגדרות שלנו : חכמה 1, ובינה 2, דעת עליון 3, תרין עטרין דדעת 4, 5, דעת תחתון המתפשט 6.

טבלת ו' הבחינות שבדעת

ו' בחינות המוחין			
חזכמה 1	בינה 2	חו"ב דג"ר קטו	
		ג"ר דדעת 30	30 דעת עליון 3
דעת תחתון			
	עטרא	3-4-5 קי	
דזוסדים 4		עטרא	דגבורות 5
		6 ג"ר דז"ת 21	6 ג"ר דז"ת 21
		דעת המתפשט	וז"ת דז"ת 49
		ז"ת 49	

קסז בנענועי לולב אין עבודה בהם.

ק"י ראה תורת חכם דף ס"ח ע"ב למטה, הרי שורשם שבדעת שהוא הג"ר של המכריע ג"ר שבדעת שהוא 21 שהוא משלים את הז"ת דז"ת שהתפשטו, הרי יחד 70 ומשם עולים לתרין עטרין 4-5 ודעת עליון שהוא 3 וביחד שלושתם נקראים אצלנו יה"ו. וכשמעלים את הלולב ומיניו דרך חוט השדרה לשורשם הוא לג"ר דז"ת וגם לתרין עיטרין ודעת עליון הרי שעלו עד 3

ג' נענועים בכל קצה

הנה בכוונות נענועי לולב בפועל **בסידור חלק ט' דף ו' ע"ב**: יש כוונות שמקורן בשעה"כ דף ק"ה ע"ג-ע"ד. ויש כוונות שמקורן במבוי"ש דף ס"ב-ס"ג, ונתחיל בכתוב בשעה"כ. וצריך להבין שאנחנו מנענעים בכל יום ה' פעמים פעם א' בברכה וד' פעמים בהלל, בכל פעם מנענעים ח"י נענועים, הרי סך כולם צ' נענועים בכל יום. ובשבעה ימים ס"ה 630 נענועים. וכל נענוע הוא תיקון אחר ואין נענוע דומה לחברו, וצריך לשים לב. ראה בטבלת הנענועים שסידר הרב יואל חקון הי"ו בעץ חיים למוצאיאם בעמוד 357. וכן בדף אחד כל אלו הנענועים שסידר שאנחנו מכוונים בדף זה בפועל של הברכה וההלל. ראה שם נפלא מאוד.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג: ונבאר עתה פרטי הלולב ומיניו היכן רמוזים בדרך קצרה כדי שתבין סוד הנענועין ואח"כ נשלים ביאור פרטיוק"י. הנה למטה יתבאר כי ד' מינין שבלולב הם רמוזים אל ד' אותיות ההוי"ה והנה הויה זו כולה היא בז"א לבדו בזה האופן. יו"ד חסד גבורה ת"ת והם ג' הדסים. ה"ה נצח והוד והם ב' ערבי נחל. וי"ן יסוד והוא הלולב. ה"ה אחרונה אתרוג והיא מלכות שבו שהיא העטרה שביסוד הנקרא ראש צדיק אבל אינו נוקבא דז"א כמו שחשבו רבים כי זהו טעות מפורסם כי המלכות דז"א עצמו המחוברת עמו (גם היא) נרמזת בחיבור בסוד אות ה"ה אחרונה של הוי"ה אבל הנקבה יש לה שם שלם בפני עצמה והוא אלהים או אדני כנודע... וג' בדי הדס רמוזים לג' אבות חג"ת אשר כל א' כלול משלשתן ולכן צריכין להיות עבות משולשין כל ענף וענף לבדו וב' בדי ערבות הם נצח והוד כנוכר בפרשת צו....

והרי נתבאר כי ד' מינין שבלולב כוללים ז"ת דז"א שהם חג"ת ונה"י והעטרה שביסוד והם בחי' החסדים עצמם המתפשטים בז"ת דז"א מן החסד עד מלכות שבו ואינם הז' ספירות עצמם רק החסדים המתפשטים בהם... ע"כ. ע"ש.

ראשית ביאר הרב איך הד' מינין רמוזים לז' חסדים חג"ת נה"י. ושהם אינם הספירות הכלים עצמם. וגם לא המוחין. הנה הרב ישמור על קוד במילים שהוא משתמש בהם. המילה מתפשטים אלו החסדים שבאים ע"י הברכה, ואינם התוספת שתבוא כתוצאה מהנענוע ולתוספת זו יקרא הרב הארה גדולה או מאירים או אור גדול וזה בחינת המוחין של החסדים. ומתחיל לבאר את הנענועים. וממשיך.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג: ועתה נבאר סוד הנענועים הנה נתבאר כי הכוונה בנטילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים בז' בחינות שהם ז' בחינות חסדים המתפשטים בז"ת קיט דז"א, אנו מנענעים אותם ומעלים אותם למעלה עד השרשים שלהם אשר

ק"י הנה הרב כאן כבר ביאר לנו שתי הבחינות בלולב ומיניו א' למה שהם רמוזים וזה לחסדים. ב' עניין הנענוע שהוא עליית החסדים לדעת לקבל תוספת הארה.

ק"ס וזה נעשה בברכה על נטילת לולב. כך לפי רבי שאול יש דעות אחרות, ראה בסידור סוכות דף ה' ע"ב.

בדעת דז"א כנודע ומקבלים הם עצמם שם **הארה גדולה** כשעולים שם שהוא סוד **ההולכה** שבלולב, ואח"כ בחזרת **הובאת** הלולב מורידין **הארה** אל **הנוקבא** כדי לתת בה בחינת ז' חסדים הפנימיים בז' ימי החג כנ"ל **ולולי הנענוע לא היו מקבלים הארה** כנ"ל... ע"כ ע"ש.

הרי שהחסדים **מתפשטים** הם לולב ומיניו, ויש נושא נוסף שהוא נענועי לולב שבעקבותיו מקבלים **הארה גדולה**. וזה בחינת **מוחין של החסדים** שלא רואים בכל השנה כולה.

שעה"כ דף ק"ה ע"ד וענין היות הנענועים ו' לוי"ק העניין הוא עם הנ"ל כי הנה אמרו בתיקונין **שהדעת היא נשמתא דת"ת**. והעניין הוא כי כמו **שהת"ת הוא ו"ק חג"ת נה"י** ונקראים כולם על שמו כי הוא הגוף שבו נאחזים ו"ק, **גם הדעת יש בו ו"ק** ונאחזים בו... ולכן **מנענעין נענוע א' בכל קצה** מו"ק העליונים **השרשים** אשר **בדעת** להמשיך ממנו **הארה למטה**, ו' עליונים בו' תחתונים. והנה סדר הנענועים הם כסדר ו"ק עליונים **שבדעת** והם: תחילה **דרום בחסד**, אח"כ **צפון בגבורה**, אח"כ **מזרח בת"ת**, אח"כ **מעלה בנצח**, אח"כ **מטה בהוד**, וכן נזכר בס"ה והטעם כי **נצח והוד** נקראים שחקים והם רחיים העליונים הטוחנים מן לצדיקים שהיא **יסוד** ונודע כי הרחיים הם ב' אבנים זו ע"ג זו זו מעלה וזו מטה^{קכ}... אח"כ **מערב ביסוד**, כי כללות כל החסדים **מתערבין**^{קכא} יחד ונכללין בו כנודע **ונמצא כי סדר הנענועין הם בו"ק על סדר חג"ת נה"י** ונמצא כי נענוע האחרון מכולם הוא **מערב** וזכור זה.

מבאר עניין הקצוות שצריך לנענע ג' הולכות והובאות הכל צד ד' **רוחות** ומעלה מטה, ומה שעולים הוא לולב ומיניו והם בחינת החסדים שנתפשטו בברכה, ועולים לדעת להוריד המוחין של החסדים לז"ת ולז"ת דדעת.

שעה"כ דף ק"ה ע"ד **וטעם היות כל נענוע ג"פ** הוא כי הנה ג' **מוחין** יש ברישא דז"א **חב"ד** ולהיות כי הדעת מכריע ביניהם הוא כלול משלשתם ולא עוד אלא שאפילו חו"ב כל א' מהם כלול משלשתן **ומכ"ש הדעת** לטעם הנז' ונמצא כי **הדרום שהוא החסד** של הדעת כלול מג' **מוחין** ולכן צריך **שלשה הולכות וג' הובאות כנגד דרום** הכלול מג' **מוחין להמשיך הארה** משלשתם ולכן צריך **הולכה והובאה פ"א** כנגד **המוח הא'** אשר בדרום, **והולכה והובאה פעם ב'** להמשיך **המוח הב'** אשר בדרום, **והולכה והובאה פעם ג'** להמשיך **מוח הג'** שבדרום... ועד"ז בכל ו"ק הדעת שיהיו ג' נענועין בכל קצה מהו"ק ולכן תכוין בכל **הולכה והובאה שבכל פעם שבג' פעמים שבכל קצה** להוליך ולהמשיך **הארה**, ולהביא הלולב עד החזה **להאיר בנוק'** אשר שם כנ"ל ויהיו ח"י נענועין... ע"כ.

הנה עד כאן ביאר לנו הרב היות **התפשטות** ז' חסדים בלולב ומיניו. **ובנענוע** אנחנו עולים להביא **הארה גדולה מהדעת**. ועוד ביאר לנו שיש ו"ק בדעת וכן בת"ת וצריך לנענע בכל קצה.

^{קכ} כאן קשה לרב מה שנאמר כאן שנצח הוד הם מעלה מטה ולכן הרב מביא כאן חמשה טעמים איך **נצח הוד** הם **מעלה ומטה** ע"ש.

^{קכא} מלשון **מערב שמתערבים** שם והוא הכללות **ביסוד** ועוד בעניין **מערב** שהשכינה במערב, מהרמז שני וצבא השמים לך משתחווים, שמש וירח כולם מתחילים מהמזרח ושוקעים במערב, וזהו משתחווים.

ועוד המשיך ללמדינו שיש ג' **נענועים כנגד ג' מוחין** שיש להביא בכל אחד מהקצוות. מוחין דו"ק^{קכב}. מוחין אלו הם בדעת שכן גם בחכמה ובינה יש ג' מוחין וכן בדעת יש ג' מוחין שכן הוא מכריע בין חו"ב, וכעת מבאר שמות המוחין.

עוד נבאר והוא שמה שממשיכים המוחין בג' **ימים** חב"ד יום ראשון **חכמה** יום שני **בינה** יום שלישי **דעת** ומה שממשיכים בג' הולכות וג' הובאות הם באים בסדר דעת בינה חכמה פרטיים של המוחין. של ג' ימים ראשונים וכן בג' ימים אחרונים.

הנה הרש"ש בהמשך נבין מה נמשך בכל יום ויבאר לפי המשכה לג' **ימים** כל יום חלק שלישי מהמוחין ובג' **ימים** ימשך כל המוחין וזה על פי הרש"ש עניין התכללות והתקשרות. בג' נענועים בכל קצה נעשה ביום ראשון דב"ח **דחכמה**, וביום השני דב"ח **דבינה** בכל קצה. וביום השלישי דב"ח **דדעת** בג' הנענועים בכל קצה. וגם נבין עוד מה ישלים את הג"ר דז"ת ומה ישלים הג"ר ונבין שיש גם עליה לפלגותא דשערי ויש גם המשכה מהג"ר דדעת.

^{קכב} לפי **מבוי"ש דף ס"ג ע"ב** נבאר שיש מוחין של הדעת ומוחין של הז"ת מוחין דדעת הם 30 והם יח"ו והז"ת הם 70 ומתוכם נשארים בדעת הג"ר של הז"ת והם 21 ומה **שמתפשט** הם 49 והשאר ואז ע"י הנענוע יבואו מוחין דז"ת כתוצאה מהעליה עד פלגותא דשערי 21, ומוחין ג"ר דדעת יח"ו 30 גם כן. יבואר בהמשך עיין גם במבוי"ש הנ"ל באורך ובעיון.

מוחין דחסדים

הנה כאמור מה שנמשך בנענועים מהדעת בסוכות אותם החסדים, הם בחינה עליונה מאוד שנקראים **מוחין דחסדים**, ולכן צריך להבין איך להמשיך אותם, ומהיכן מביאים אותם ומה עניין השמות **יה"ו** וצירופיהם.

שעה"כ דף ק"ו ע"א ועתה נבאר הנענועין הנז' בסוד השמות אשר יש בהם והענין הוא במה שנודע כי ג' המוחין הם ג' אותיות **יה"ו** (יו"ד) [י'], בחכמה. ה', בבחינה. ו', בדעת. וכיון שכל קצה מהו"ק שבדעת כלול מג' המוחין יש בו שם א' של **יה"ו** אמנם אינם דומים זה לזה כי הם נחלקים בבחינת ו' צירופיו כנז' בספר יצירה וזה פרטן:

יהו בדרום (חסד) **הוי** בצפון (גבורה) **ויה** במזרח (ת"ת)

יוה במעלה (נצח) **היו** במטה (הוד) **והי** במערב (יסוד)

וביאור הענין היא כי אעפ"י שכל קצה מהם כולל ג' מוחין שהם ג' אותיות **יה"ו** אינם שווים כי החסד שהוא **קו הימין** גובר בו אות י'. **וצפון** שהוא גבורה **קו שמאל** גובר בו אות ה"א [ה], **ומזרח** שהוא הת"ת **קו אמצעי** גובר בו אות ו', הרי הם ג' קצוות ראשונים. והנה גם ג' קצוות האחרונים הם על דרך הנז' בג' ראשונים (חג"ת) כי **במעלה** שהיא **נצח** גובר אות **קכ"י** [י], **ובמטה** שהוא **הוד** גובר אות ה"א [ה], **ובמערב** שהוא **היסוד** גובר אות ו'... ע"כ ע"ש.

לפי מה שכתב כאן יש **יה"ו** בכל קצה, ומה שמכוונים אותם במקורם **בדעת פשוטים** לפי הקצה והצירוף המתאים. אך בהכנסת המוחין **הם גם מלאים** וגם ביושר לפי **הסדר**. אך בהמשך מבאר שצריך לכוון בסוד **מילויים** וז"ל:

שעה"כ דף ק"ו ע"א והנה נתבארו ו' צירופי שם **יה"ו** הנז' בספר יצירה אשר הם למע' בוי"ק הדעת וכן **דוגמתם הוא בוי"ק התחתונות דגופא דז"א כנז' בס"ה ובאלו הו' צירופים נברא העולם כנז' בס"י כי העולם הוא ו"ק אלו**. ועדיין אנו צריכין להודיעך כי אלו הו' צירופים כו' צריך לכוין בסוד **מילויים** והם דרום במילוי **יודין** כזה **יוד** הי ויו צפון במילוי **ס"ג** כזה **הי ואו יוד**. מזרח במילוי **מ"ה** כזה **ואו יוד הא**. מעלה במילוי **יודין** **יוד ויו** הי מטה במילוי **ס"ג** **הי יוד ואו** מערב במילוי **מ"ה** כזה **ואו הא יוד** ונמצא כי כיון שהכונה היא לכוין להמשיך **הארה מאלו הי"ח אותיות** שבדעת שהם ו' שמות צירופי **יה"ו** אל הנוק' העומדת בחזה בבחינת **הובאת הלולב** כנ"ל א"כ תכוין עתה כי ע"י ה' תתאה שהיא בנוק' והיא הו"י"ה דב"ן נשלם שם **יה"ו** בכל ו' צירופיו ונעשים **י"הוה** שלם כנז' **בזוה"ק פ' ויקרא בר"מ בדף י"ז ע"א קכד**... ע"כ ע"ש.

קכג גם כאן צריך להיות י' פשוט וכן ה' פשוטה ולא מלאה.

קכד **זוה"ק ויקרא דף י"ז ע"א** ואינון ח"י אתון דשית **סטרין**, דכלילן **בצדיק חי עלמין**, ועם ה' אתעביד **חי"ה**, ורזא דמלה איהי ה', כגון תיבת נח דאתכניש בה מכל מין ומין, דאינון **שנים שנים**

הרי שיש ב' כוונות. לכוון בשמות **יה"ו** בצירופיו **א'** היותם פשוטים וזה בשורשם בדעת ובהתפשטותם נכוין אותם מלאים אך יש עוד תוספת בכוונה שהביא הרב **תו"ח** שיש לכוון בהם כסדרם, וכך הם מופיעים בסידור הכוונה ע"ש.

תו"ח דף קס"ו שורה טו"ב: וזהו מ"ש מורי הרב ז"ל לכוין בנענועים הצירופי יה"ו כסדרן ולא כסדר הוי"ו וי"ה וכו'... ע"כ ע"ש.

זה גם כתב בשעה"כ דף ק"ו ע"א הגוב"י ג', וזה מה שכתוב שם, בתוך כל מיני ידיעות שאינן קשורות לענייננו.

ע"ח ב' דף קי"ח ע"ד: וכמו שכל צירוף הוא ג' אותיות לרמז לג' מוחין הנכללין בו גם בכל אות מיה"ו יוצא ממנו **שם א'** נמצא כי בחסד **יש ג' שמות** [אותיות] **יה"ו**, ובגבורה **שלשה שמות** [אותיות] **הו"י** וכן בכל הוי"ק אך ההפרש יהיה כי **יה"ו הראשון שבחסד** גובר בו **קו ימין** לכן מילוי **ע"ב** והב' **ס"ג** והג' **מ"ה** ועד"ז בכל הוי"ק וחסד של המלכות הג' **יה"ו** כולן בהחי"ן כי שם **ב"ן** במלכות... ע"כ ע"ש.

הרי מבאר כאן עניין י"ח צירופי יה"ו שג' מהם מתחילים באות י' וג' מהם באות ה' וג' מהם באות ו' ובהם נברא העולם שהוא ו"ק. וכן שם ז"ה הוא ביצירה.

שבעה שבעה לקרבנא, שנים שנים **ארבעה**, שבעה שבעה **ארבעה עשר**, הא י"ח, והתיבה ה' בה אשתלים **חי"ה**. ע"כ ע"ש. הרי הרמז של **חי"ה** רומז **לח"י** נענועים לז"א הניתנים לנוק' היא ה'.

נענועים לפי הרש"ש

הנה ראינו בשעה"כ שלולב ומיניו הם בחינת החסדים המתפשטים בז"ת דז"א על ידי הברכה. ועוד יש מה שממשיכים בנענועי לולב, בהולכה הוא מוחין דחסדים בחינת החב"ד ג"ר דדעת (30) לז"א, ובהובאה הוא להמשיכם לנוק'. וצריך להביא חב"ד שמתפרד בו צדדים. ג' בכל צד. הנה בפשטות לפי שעה"כ צריך להביא המוחין לפי היום, ז' ימים. בכל יום, ו' צדדים. ג' מוחין. ועוד יש לכוון בשם יה"ו. וכמו שסידר רבינו אשר. ועתה נתחיל להבין מה שיש לכוון לפי הרש"ש.

נה"ש ל"ט ע"ד ... ענין וסדר המשכת המוחין דה' חסדים וכללותם (יסוד) וכללות כללותם (מלכות) בנענועי הלולב בברכה ובהלל^{קכ} והוא להמשיך המוחין לג' פרצופים חב"ד דכל קצה מו"ק חג"ת נה"י^{קכ} דמ"ה וב"ן דנוק' יקבו שהם יעקב ורחל. והעניין כי הו"ק חג"ת ונה"י^{קכ} הם ב' פרצופים מלבישים זה לזה בשוה כי פרצוף דחג"ת (ג' ימים ראשונים) כלול מחג"ת ונה"י מתפשט עד למטה, ועליו מלביש פרצוף דנה"י גם הוא כלול מחג"ת ונה"י (ג' ימים אחרונים) וג' פרצופי החג"ת מלבישים זה לזה בשוה כי החסד הוא פרצוף גמור כלול מחג"ת ונה"י וכע"ד בג' פרצופי הנה"י שכל פרצוף כלול מחג"ת ונה"י והם מלבישים בשוה לג' פרצופי החג"ת הנזכר. ע"כ.

הנה כאן הרב מלמד אותנו שמה שממשיכים בנענוע הוא מוחין דחסדים, ומתחיל לבאר עניין ששת הימים הראשונים, ואחר שביאר שיש חג"ת נה"י וכל אחד כלול מחג"ת נה"י יבאר שלא נגמר החג"ת אלא רק בסוף הג' ימים ראשונים וזה בסדר השמור אצלו והוא התכללות

^{קכ} בהמשך יובן היטב שיש הבדל ומשותף בין נענועי הברכה ובין נענועי ההלל. ^{קכ} הנה הרב פותח שהמשכת ההארה בנענועים היא בחינת מוחין ללולב ומיניו שהם ו"ק, ולהמשיך ג' מוחין בכל קצה מהו"ק. יש מערכת של ימים חג"ת נה"י, ויש מערכת של צדדים גם כן חג"ת נה"י. ו"ק זה ימים יום א' חסד שיש בו חג"ת ונה"י, ואחר כך יום ב' גבורה ויש בה חג"ת ונה"י. וכו'. ראה מה מצאנו בשם הרב משען בצדק ושלוש.

והנה יש להבין על פי שעה"כ דף ק"ו ע"א שצריך להבין שעיקר ההובאה של החסדים בנענועים הוא להמשיכם לנוק' לצורך הזיווג וז"ל ... והטעם הוא כי כל כוונת הלולב הוא לפי שעד עתה הנוקבא רחל היתה ה' גבורות ועתה צריך למתקה ע"י החסדים כדי שתהיה ראויה לזווג ביום שמיני עצרת ולכן כוונת הלולב ומיניו הם בהויה דב"ן דההין אשר היא בנוק' כנודע... ע"כ ע"ש.

^{קכ} ראה שלא הזכיר כאן ההמשכה לז"א רק לנוק'. וזה מפני שהעיקר הוא להמשיך אליה שתהיה ראויה לזיווג. ועוד בהמשך תבין עניין עמוק שהרש"ש בנה"ש דף מ' ע"א שורה 4 כותב שמה שמביא ועולה הוא נרנח"י דנפש ורוח, וחסר לכל פרצוף ג' פרצופים פנימיים חב"ד. משמע שלא מדבר בעניין מוחין דז"ת. 21 אך בסידור דף ו' ע"א כתוב להעלות ענפי הז"ת שהם נפשות ורוחות דנ"ר, (ז"ת דז"ת) וכאן בסידור יש פירוט איך להביא את המוחין דז"ת שהוא על ידי עליה לפלגותא דשער, ואז מביאים הארה גדולה 21 לג"ר דדעת 30 והכל שלם 47 ועוד 21 ועוד 30=100 והכל בגוף. לכן צריך לשים לב להבדל בין הסידור לנה"ש, ולראות איך גם כתב בסידור שהז"ת אלו עולים עם הארת החב"ד דדעת... ע"ש.

^{קכ} ששה ימים ראשונים.

והתקשרות שצריך לאחד הכל וזה בכל דבר. ובהמשך מבאר עניין המלכויות הנמשכות ביום הושענא רבא.

צדק ושלוש לרבי אליהו משען שאלה ל"ו אות ה' דף קכ"ט ע"א.... ומ"ש והנה כל פרצוף מ-ו"ק ומלכות כלול מבי פרצופים חג"ת ונה"י דמ"ה ודב"ן עם נרנח"י וכו'. לענ"ד ש-ו"ק אלו הם חג"ת נה"י"ם דכל קצה מ-ו"ק הפרטיים דפרצוף דמ"ה ודפרצוף דב"ן דאורך הנזכרים בשער אנ"ך דכל קצה וקצה מו"ק הכוללים המלבישים זה לזה בעובי בשה הנזכרים בשער חיצוניות ופנימיות כמש"ל, וחסר לכל פרצוף ג' פרצופים הפנימיים חב"ד, ואלו החב"ד נמשכין ע"י הנענועים, וכנזכר לעיל באות א'... ע"כ ע"ש.

הרי בפירוש משמע מה שכתבנו, וכך ההבנה שיש ו"ק ומלכות שהם בחינת ימים ויש בהם חג"ת נה"י מבחינת הקצוות.

נה"ש ל"ט ע"ד.... והעניין הוא כי בשלשה ימים הראשונים נתקנים ג' פרצופים דחג"ת קכ"ט ובג' ימים האחרונים נתקנים שלשה פרצופי הנה"י וביום ה' שהוא יום הושענא רבא נתקנים ו' פרצופי המלכויות דחג"ת ונה"י, והוא כי ביום א' יכון להמשיך המוחין לפרצופי חכמות (ימים) דפרצופי חג"ת ונה"י דחג"ת (צדדים), וביום שני לפרצופי הבינות דפרצופים הנזכר וביום ג' לפרצופי הדעות דפרצופים הנזכר, וביום ד' לפרצופי חכמות דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י וביום ה' לפרצופי בינות דפרצופי הנה"י הנזכר, וביום ו' לפרצופי הדעות דפרצופי הנה"י (דנה"י) הנזכר.

וביום הו"ר לפרצופי חב"ד דפרצופי המלכויות דפרצופי חג"ת ונה"י דחג"ת ודפרצופי המלכויות דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י.

הנה מפרט יותר ועובר לבאר גם עניין הצדדים שהם ו' צדדים, הרי ביאר ימים ז' וצדדים ו' ויבאר בהמשך עניין ג' הנענועים שבכל צד שהם כנגד דעת בינה חכמה (דב"ח).

נה"ש מ' ע"א.... והענין באופן זה כי בג' ניענועים (דב"ח) שלצד דרום דברכה דיום א' יכון להמשיך המוחין דחח"ן בג"ה דת"י^ק, לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חכמה (יום ראשון) דפרצוף חסד דחג"ת, (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

ובג' נענועי צפון (דב"ח) לחח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חכמה (יום ראשון) דפרצופי הגבורה דחג"ת, (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

ובשלשה נענועי מזרח (דב"ח) לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חכמה (יום ראשון) דפרצוף ת"ת דחג"ת, (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

^{קכט} הנה על פי כללי הרש"ש הדבר נעשה בסוד התכללות והתקשרות. ביום ראשון מביאים חכמה לחג"ת וביום השני בינה לחג"ת וכו'.

^{קל} כל הצלם שרואים בסידור על פי שערי רחמים ב' שא' שמ"ז. והכוונה שזה בכל אחד מהנענועים דב"ח לכוון בכל נענוע את כל הקוים, ולא כמו שיש מחלקים כל קו לנענוע.

ובג' נענועי מעלה (דב"ח) לחח"ן בגי"ה דת"י דפרצוף **חכמה** (יום ראשון) דפרצוף נצח [דנה"י] (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

ובג' נענועי מטה (דב"ח) לחח"ן בגי"ה דת"י דפרצוף **חכמה** (יום ראשון) דפרצוף הוד [דנה"י] (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

ובג' נענועי מערב (דב"ח) לחח"ן בגי"ה דת"י דפרצוף **חכמת** (יום ראשון) דפרצוף יסוד [דנה"י] (זה לגי קצוות). דחג"ת ונה"י דחג"ת.

וכעד"ז **ביום שני** להמשיך המוחין לחח"ן בגי"ה דת"י דפרצופי **הבינות**^{קלא} דחג"ת ונה"י דפרצופי חג"ת ונה"י דחג"ת.

וביום ג' לפרצופי **הדעות** דפרצופי הנזכר.

וביום ד' לפרצופי **החכמות** דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י כסדר^{קלב} יום א'.

וביום ה' לפרצופי **הבינות** דחג"ת ונה"י ד[פרצופי] חג"ת ונה"י דנה"י.

וביום ו' לפרצופי **הדעות** דחג"ת ונה"י דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י.

וביום ז' בג' נענועי **דרום** של **הברכה** יכוין להמשיך המוחין לחח"ן בגי"ה דת"י דפרצופי **החכמות** דפרצופי **המלכיות** דחג"ת ונה"י דפרצופי חג"ת ונה"י דפרצופי נה"י.

סידור דף ו' ע"א ראשית מביא הרב בעמוד זה בקיצור את **העליה** עד פלגותא דשערי והמשכת **אור רב** משם, כאמור שהוא בחינת (21) **ג"ר דז"ת**, ולהורידו על לולב ומיניו (49). (ס"ה יהיו 70) **ואז** חוזרים לג"ר דדעת דז"א להמשיך בחינת **היה"ו** ג"ר דדעת (עוד 30 ל-70 הרי 100) אחר שקבלו הארה מג"ר דדעת של אבא וכמו שכתב **הרש"ש**. ובסידור כלל כאן את כל הששה ימים וצריך הרבה לעיין להבין כל שורה.

וגם צריך להבין סדר העליה: **ראשית** להעלות הלולב ומיניו 49 לשורשם שבדעת רוצה לומר לג"ר דז"ת 21, ואחר כך להעלותם לשורשם לג"ר דדעת שזה בחינת ה-יה"ו 30, והם תרין עטרין ודעת עליון וזה 4-5 בתחילה ול3, ו3 זה בחינת י"ה ו4-5 זה ו' דיה"ו. ראה בעיון **בתורת חכם דף ס"ח סע"ב**.

סידור דף ו' ע"ב בעמוד זה יש את ההולכה ורואים **חח"ן בגי"ה דת"י** עם המוחין והכלים ולמעלה צירופי **יה"ו** שהם מקור השפע מהדעת וכל הדף הזה הוא בא על לולב ומיניו וזה בכל הולכה והולכה. **ובדף ז' ע"א** יש את ההובאה לנוק' כל הדף בכל הובאה והובאה. ומה שנעשה כאן כתוב **בסידור דף ו' סע"א**.

שערי רחמים ב' ש' שמ"ז קיצור סדר הנענועים דברכה ודהלל, ע"ש.

^{קלא} ביום שני זה הפרט שמשנתנה, וביום שלישי דעת. ואחר יום שלישי בשלושת הימים האחרים מיום הרביעי נעבור לפרצופי נה"י וחג"ת דנה"י, והמוחי בשלושת הימים האחרונים שוב יהיו **בסדר חב"ד** כל יום מוח אחר.

^{קלב} הרי מכאן בשלושת ימים אחרונים שני משתנים א' נה"י וחג"ת דנה"י וחוזרים לסדר חב"ד.

בנענועי הברכה בכל הולכה והובאה צריך לכוין **עד"ז**. להעלות ענפי הז"ת שהם **נ"ר דנ"ר** דדעת שהם לולב ומיניו... כאן הרב כותב את כוונת העליה לפלגותא דשערי כמו שמובא בסידור... ע"ש. ואחר שהביא העליה עד פלגותא דשערי וההמשכה עד הדעת, ביאר את ההולכות וההובאות. וכאן יש **תוספת** שאין בסידור וגם לא ברש"ש והוא שבכל קצה בהבאת **החכמה** בהולכה **ראשונה**, יש **פירוט נוסף** והוא **דב"ח** פרטי דחכמה וכו': להמשיך **חח"ן בג"ה דת"י דדעת** דחכמה, ובהולכה **השנייה חח"ן בג"ה דת"י דב"ח** דחכמה, ובהולכה **השלישית חח"ן בג"ה דת"י דחכמה** על סדר **דב"ח וכן בכל קצה**. זו **תוספת** שהביא **השערי רחמים**. ע"ש.

וכאן הוא חידוש נוסף להמשיך נרנח"י **שלם** לכל אחד **מדב"ח**, כמו שמסודר בסידור, נרנח"י שלם לכל הולכה ולכל הובאה. ולא כמו שיש מכוונים ראשון לאמצע דעת שני בינה שמאל שלישי חכמה ימין.

מבו"ש דף ס"ג ע"ב: עיין שם באורך ובעיון.

חיוב לדבק האתרוג עם הלולב

הנה להבין שד' מינים הם ורומזים לשם הוי"ה ולכן צריך שיהיו בחיבור שכן כך רומז שם הוי"ה חיבור קובה"ו.

מבו"ש דף ס"ב ע"ד ... ולזה לא יש אבר צנוע ונסתר בכל הגוף אלא זה לפי שכל פעולתו הם בהסתר ונקרא רקיע שבו כוכבים ומזלות שכל נשמות העולמות מתגלים בו **והוא עולה ומוריד להם משרשם שבדעת** ומשפיע בהם למטה ע"י הנקבה. **ולזה** כל הארבע מינים אנו קושרים בוק"ג שעלייתו בנקל... ע"כ ע"ש.

ארבעת המינים נקראים על שם הלולב, שכן כולם קשורים בו ובתיקונים הביאו רמז **אעל"ה** בתמר ר"ת **אתרוג** ערבה לולב הדס. וזה הרמז שהלולב ר"ת ל' שהיא עולה בכתיבתה.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג ... ובזה יתיישבו לך כמה מאמרים בס"ה שנראים דבריהם כסותרים זה את זה כי נמצא בזהר **שהאתרוג הוא יסוד** וגם נמצא במ"א שהוא **המלכות** ושניהם אמת כי היא מלכות שביסוד דז"א וזהו טעם איסור הפרשת האתרוג מן הלולב בעת נטילתו, וצריך לחברם יחד כי הלולב הוא היסוד, והאתרוג **היא העטרת הדבוקה עמו בלי פירוד** וזה סוד הנזכר בספר **הרקאנטי** פרשת אמור (דף ס"ז ע"ד) על ענין אותו חלום ק"ד שראה החכם שהתאכסן אצלו כותב שם הוי"ה ומפריד ה' אחרונה מג' אותיות ראשונות ותיקן אותו, ורק בזמן הנענוע, כשראה את החכם מנענע רק את הלולב ומפריד את האתרוג ממנו הבין את החלום ותיקן הדבר... ע"ש.

והשאלה האם צריך שיהיו דבוקים כל הזמן או רק בעת הנטילה והנענוע? ונראה שכל זמן שיכול לדבק אותם תמיד אך וודאי שבזמן הנטילה יש חובה.

השל"ה דף ע"ג ע"ד מסכת סוכה ... וצריך לחבר האתרוג עם הלולב **בשעת נענוע** והמזלזל בזה **עתידי ליתן עליו את הדין** כי כל מעשינו צריכים להיות **כדוגמת עליונים** כי כן חייבה ק"ה החכמה הנוראה... ע"כ ע"ש.

ובהמשך מביא את מעשה מה**רקנאטי** הנ"ל וגם מכאן משמע דווקא ובעיקר בזמן הנענוע.

זה"ק פר' תצוה דף קפ"ו ע"ב ... כפות תמרים הכא אתכלילת איתתא בבעלה בלא פירודא כפות תמרים וענף עץ עבות... עיין **מקדש מלך** במקום... כתוב כפות

ק"ג בלולב שרומז ליסוד שעולה לדעת דרך חוט השדרה להוריד הטיפה.

ק"ד הנה החלום היה שראה אותו כותב שם הוי"ה **יה"ו** ומפריד את ה-ה' אחרונה, וכך שם הוי"ה פסול ולא הבין החלום כשראה את האורח מנענע את הלולב ומפריד את **האתרוג** הרומז לאות ה' אחרונה של שם הוי"ה **מהלולב** הבין את החלום ותיקן אותו ולימד אותו להצמיד האתרוג ללולב, שכן ג' המינים רומזים ליה"ו דשם הוי"ה, וה**אתרוג** לה' אחרונה.

ק"ה מכאן יש להבין גם כן שצריך לדבק האתרוג ללולב גם בזמן **ההקפות**, ועוד יש להבין שבכל דבר שיש הנחה על פי הסוד היא **על פי החכמה** וצריך לפרסם הדבר וראה בעניין **ברכת כוהנים** מה שכתב הרב מקומארנה על מי שאינו נוהג על פי דעת הזוה"ק והקבלה. במקום שאפשר להשתדל לעשות על פי הזוה"ק.

תמרים ולפני כן כתוב **פרי עץ הדור** ולא כתוב וכפות תמרים ב' ו' החיבור משמע שהם **נכללים יחד** איתתא בבעלה האתרוג עם הלולב, כפותים ומחוברים יחד... ע"ש.

הרי כאן מביא גם הוכחה מהכתוב שאינם שני דברים ומחברים אותם אלא שהם **כלולים יחד** איתתא בבעלה ללא פירוד אפילו של ו' החיבור.

מקום דיבוק האתרוג ללולב

הנה להבין איך נוצרה מחלוקת בעניין מקום דיבוק האתרוג ללולב, שכן הלולב רומז ליסוד, והאתרוג לעטרת היסוד, ועטרת היסוד היא בראש היסוד, וזה מה שנבאר מהו הראש היסוד בלולב.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג ד"ה ונבאר, שורה להפרידו: ... והנה הלולב הוא היסוד ונמשך דרך חוט השדרה וזה סוד הלולב דומה לשדרה, ולכן מקום חיבור האתרוג עם הלולב כנ"ל הוא **בסיומא** במקום אחיזתו **מלמטה** כי כן העטרה היא **בסוף** היסוד ... ע"כ ע"ש.

מובן משעה"כ שמקום אחיזת הלולב הוא סיום היסוד ועטרת היסוד בסיום היסוד שלפי זה מתחלתו למעלה מה שהוא סיום הת"ת.

שמן ששון ג' דף קל"ו ע"ד אות י"א: ... ולהיות האתרוג למטה בשורש הלולב והיה צריך להיות להיפך ומבשרינו נחזה אלוה עטרת היסוד הוא **בראש היסוד** למעלה כנזכר בזוהר ברכות לראש צדיק... ולענ"ד נראה אפשר דלמטה שהוא השורש מקום שנקצץ מהאילן שם מחבר האתרוג להיות דעיקר יניקתו של דקל אינו מן הארץ אלא מן האויר כנזכר במדרש תלפיות... ע"כ ע"ש.

השמן ששון מבין שהיה צריך להיות להיפך שכן ראש הלולב היסוד הוא למעלה ושם דיבוק האתרוג, ומתוך על פי מדרש תלפיות שיניקת הלולב היא מהאויר ולא מן הארץ ולפי זה מקום קציצתו הוא ראשו.

ע"ח ב' שע' כ"ה פר' א' דף ב' ע"ב שורה אחרונה: ... ולכן נקרא ברכות לשון ברכיים ואלו הברכיים והברכות הם **בראש צדיק**, כי צדיק **יסוד**, וראש צדיק **עטרה** שבו הנקרא ראש יסוד ושם מקומה... **וכן עיין שם יפה שעה אות ב':** שואל לא ידעתי היאך העטרה הוא **ראש** היסוד הלא עינינו הרואות שהוא בסוף היסוד ומוכיח מדרוש ב' שכתב בהדיא שמקום העטרה הוא **סוף היסוד**. ועיין **מבו"ש דף מ' ע"ב** משמע משם שסוף היסוד הוא הרחב והוא למטה... ואם כן איך העטרה הוא **ראש צדיק**... לכן נלע"ד שראש צדיק ר"ל תחילת הצדיק מלמטה למעלה כמו ראש דברך אמת... ועיין מה שכתבתי בשער התיקון פרק ב'... ע"כ ע"ש.

ע"ח ב' דף מ"ו ע"ג שורה א': ... וכן עטרה מקפת ראש היסוד בסוד בסוד ועטרותיהם בראשיהם של צדיקים, נמצא כי עטרת היסוד היא עצמה נקודת (הנוקבה)... **שם יפה שעה אות א':** מביא מקורות מעץ חיים ומסכם: ... מכל דבריו אלה מתבאר היות תחתית היסוד כלפי מטה וראש היסוד כלפי מעלה. וצד היסוד המטה כלפי הת"ת ומחובר עמו נקרא ראש, ושאריתו כלפי הברכיים נקרא סוף... וכן בשער הנסירה... מכל זה מתבאר היות ראש היסוד כלפי הגוף והוא מחובר בת"ת. ונשאר בקושיא על דברי הזוהר ברכות לראש צדיק. ואומר שכאן אי אפשר

לומר ראש היסוד שרוצה לומר תחילת היסוד באומר כי זהו סוד עטרותיהם בראשיהם של צדיקים ועיין **מב"ש** ... בדרושי א"א מה שהאריך ... ע"כ ע"ש.

שערי רחמים ב' דף ע"ח ע"ג שאלה של"ח ... בשאלה מביא את לשון שעה"כ וכן מלשון הזוהר ומקשה לפי זה למה חיבור האתרוג בסוף הלולב בסיומא שהוא סוף היסוד היה ראוי לחבר האתרוג בראש הלולב ולא בסיומו...? היע"א.

תשובה: היסוד, הראש שבו שהוא פרק עליון שבו הוא המחובר בגוף, **וסיומו הוא למטה במקום העטרת היסוד** ועיין **בע"ח שע' ל"ב פרק ז' ע"ח ב' דף ל"ח ע"ד** ... שקרא למקום **חיבור היסוד בגוף פי היסוד** וכמ"ש **השמ"ש** שם אות ב' וזה לשונו פירוש תחילת פי האמה שבסיום הגוף (הת"ת) ... וכו' אם כן פרק עליון דיסוד שהוא **פי היסוד המחובר** בגוף הוא נקרא **ראש היסוד**. ומקום חיבורו עם העטרה הוא סוף היסוד ולא כמו שחושב החוש. אם כן בזה אתי שפיר מבשרי אחזה אלוה שמחברים האתרוג בסוף הלולב והוא ממש על דרך העטרה המחובר בסוף היסוד ... ע"כ ע"ש.

וראה בלוח התיקונים בסוף חלק ב': וכן כתב **יפה שעה על ע"ח שע' כ"ה פר' א' אות ב'** ... רוצה לומר תחילת הצדיק ממטה למעלה ... אך **בשע' ל"ד פר' ב' אות א'** הקשה בזה והניח בצריך עיון. ובאמת שלשון **הזוהר פרשת ויצא דף קס"ב ע"א** מורה שראש היסוד הוא המחובר בעטרה וכן כתב **הרב אמת ליעקב דף נ"א ע"ב אות קט"ז**. הקשה על פירוש היפה שעה שהזוהר כתב להדיא שהעטרה ראש היסוד ... ע"ש.

ומה שכתב בזוהר ברכות לראש צדיק ... ואשת חיל עטרת בעלה ... מקום המחובר בעטרה נקרא ראש (בהשאלה) יען שהראש (האמיתי) שקוע, והסוף בולט והוא קצה **נקרא ראש** (בהשאלה) אבל לעולם פרק עליון הוא המחובר בגוף. **והיע"א מהרה"ג שד"ה**.

בגדי הקדוש אשר לאהרן דף רע"ז אות ע"א: שואל את השאלה על סדר הפסוק וגם שואל למה אין מדבקים את האתרוג בטיומת של הלולב ומתרחץ ע"פ סדר ערכים שונה ... עיין שם.

וכן עיין ספר בגדי ישע ומעיל קדוש דף פ"ד סע"א: מביא את השאלה ומתרחץ שם מה שמתרחץ ע"ש.

ועיין ספר שמחת כהן דף צ"א ע"ב אות קי"א: דוחה שם מכל וכל מה שתיירץ שם הרב פירירא ובהמשך כתב הרב המגיה הלא הוא **הרב עובדי'ה הדא"ה** שלא היה לרב שמחת כהן לדחות דבריו כמו שעשה ומלמדינו שם איך לכתוב דברים חלוקים על תלמיד חכם בכבוד ... ע"ש, ע"ג - ע"ד.

אוצרות חיים דף נ"ד ע"ג אש"ל אות ב': ונמצא כי סיום ת"ת דז"א שהוא פי האמה שלו נעשה ממנו פי הנוק' ... **בע"ח ב' דף ל"ח ע"ד נ"ב השמש {ב}** וז"ל פירוש תחילת פי האמה שבסיום הגוף. לא פי האמה שבסיום היסוד, כי יסוד דז"א מסתיים בסיום ת"ת שבה ... ע"ש.

לסיכום: השמן ששון מעיר תשומת ליבנו שלא נטעה בלולב, שראשו הוא למעלה ויונק מלמעלה.

הרב יפה שעה נשאר בצ"ע על לשון הזוהר ברכות לראש צדיק.

השד"ה מעיר תשומת ליבנו שלא נטעה ביסוד, שראש היסוד הוא המחובר לגוף והוא פרק העליון ומה שמקשים מהזוה"ק ברכות לראש צדיק. מתרץ העטרה במקום **הנקרא ראש בהשאלה** מפני שהוא בולט בחוץ אך **הראש האמיתי** של היסוד הוא השקוע והמחובר לגוף. וראה סיכום נפלא על הנושא הזה באורך בספר של **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א** שם מעמוד כ"ז עד עמוד ל"ח.

הנה לפניך סידרתי בקיצור את הכוונות לנענועי לולב והלל וכן להושענא רבא, כאן זה לא מושלם סידרתי **דף** יותר מושלם בינתיים לא הצלחתי להכניסו כאן ולכן אם תרצה נוכל בע"ה לשלוח לך את הכוונה מסודרת יותר טוב בשלמות בקיצור.

ביאורים על מבוא שערים

סדר העליה לפלגותא דשערי

הנה בשעה"כ מבואר מה שנעשה בנענועי לולב ומיניו, והמסלול שם מבואר בקלות, עליה לדעת דז"א ששם המוחין דחסדים (ג"ר דדעת) שהוא סוד יה"י, והובאה אותה הבחינה לנוק'. אך יש להבין שיש על פי **מבוי"ש** בחינת המשכת **אור רב** מפלגותא דשערי, מה שלא מבואר כלל בשעה"כ. וצריך ללמוד בעיון את הדרוש שב**מבוי"ש בדף ס"ב ע"ב עד ס"ג ע"ג**. ובקיצור הרב מלמד אותנו איך החסדים מהם **טיפת הזרע** ושצריך להמשיך מהדעת בחינת חסדים עבור הזיווג ומלמד אותנו באורך מגיע דרך הדעת חסדים עליונים שקבלו הארה מהחב"ד. ע"ש באורך ובעיון.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג ד"ה ועתה ועתה נבאר סוד הנענועים הנה נתבאר כי הכוונה בנטילת לולב הוא כי **ד'** מינין אלו הנפרטים **בז'** בחינות שהם **ז'** בחינת חסדים **המתפשטים** בז"ת דז"א **אנו מנענעים** אותם ומעלים אותם למעלה עד השרשים שלהם אשר בדעת דז"א כנודע **ומקבלים הם עצמם** קלו שם **הארה גדולה** כשעולים שם... ע"ש.

הרי שיש ד' מינים שהם נפרטים לז"ת והם בחינת חסדים. והחסדים תחילה **מתפשטים** בברכה **ואנחנו מנענעים** ועולים למעלה. והנה כתוב **בסידור דף ו' ע"א** להעלות ז"ת שהם נפשות ורוחות דנ"ר ז"ת דז"ת של הדעת התחתון שהם החסדים שכבר נתפשטו בו"ק דז"א. צריך להבין מהיכן לקח זאת הרש"ש.

מבוי"ש דף ס"ג ע"א ... ועוד אמר ב' בדין ערבה לקבל **שוקין** ולקבל **שפון** ורז"ל שאמרו כנגד העינים ולדבריהם ג"כ אינם שוים. ואיך הם ג' הדסים חג"ת ועוד איך אמר ב' בדי ערבות לקבל שוקים ולקבל שפתים מה שייכות לשוקים עם השפתים. גם צריך לידע למה נקט **זרועות ולא כתפים ושוקים ולא ירכין** שכן קורין בכל מקום ב' ירכין לבר מגופא... ע"כ ע"ש.

הנה כאן מבאר דבר מיוחד ומדייק לשון הזוה"ק שלא כרגיל אלא מדייק מה שכתב **זרועות ולא כתפים ושוקים ולא ירכין**, ומבאר **שזרועות** זה בחינת הז"ת ו**כתפים** זה בחינת ג"ר, וכן **שוקים** זה ז"ת ו**ירכין** זה ג"ר. בהמשך בע"ב הוא מבאר את המערכת של ג"ר דדעת וג"ר דז"ת.

מבוי"ש דף ס"ג רע"ב שורה 15: וג"ר של הדעת עצמו דאבא נשארים בדעת עצמו ואינם מתפשטים כלל בז"ת דאבא **לפי שבהם מאיר** קלו **אבא מג' בחינות עליונות**

קלו הרי אלו הז"ת החסדים שעלו הם המקבלים על ידי העליה הארה של הג"ר דז"ת, ואחר כך ג"ר של הדעת. הנה ג"ר דז"ת יתבאר שנעשה על ידי עליה לפלגותא דשערי, שמבוארת ב**מבוי"ש דף ס"ג ע"א וע"ב** שם מבואר שצריך להביא את הג"ר של הז"ת ונקראים בשם חב"ד. קלו **מאיר** גימ' הנענוע = 251 משמע שההארה זו היא באה בזכות הנענוע. ואז הכח"ב יאיר בג"ר של הדעת עצמו ואז יתפשטו בז"א בהולכה, ובהובאה לנוק' וכך מתחברים לשעה"כ דף ק"ו ע"א שאחר

שבו שהם (כחב"ד) [כח"ב] ומאירים בג"ר אלו של הדעת והג"ר מאירים בז"ת של הדעת עצמו ואלו הג"ר נשארים בדעת הם סוד יה"ו שאנחנו מכוונים בלולב שהם הג"ר של הדעת שמאירים בהם כח"ב עליונים של אבא ואפילו אלו הז' של הדעת שאמרנו שמתפשטים בז"ת של אבא אין מתפשט מהם אלא הז"ת דכל אחת מהם כי גם הג"ר של כל א' מהז"ת של הדעת נשארים גם הם בדעת עצמו והם שרשים לשבעת התחתונות שנתפשטו.

הנה כאן יש חיבור נפלא עם שער הכוונות ואומר למה ג"ר של הדעת לא נתפשטו לפי שצריכים לקבל הארה מג"ר של אבא. הג"ר דדעת צריך לקבל השפעה מהכח"ב העליונים. וצריך להבין מי יעשה זאת ומתי זה יקרה. והתשובה שזה יבוא על ידי הנענוע. בשעה"כ שם 4 שורות לפני ד"ה ועתה כתוב: והרי נתבאר כי ד' מינין שבלולב כוללים ז"ת דז"א שהם חג"ת ונה"י והעטרה שביסוד והם בחי' החסדים עצמם המתפשטים בז"ת דז"א מן החסד עד מלכות שבו ואינם הז' ספירות עצמם רק החסדים המתפשטים בהם: אנו מנענעים הרי שהם החסדים שהתפשטו וזה בברכת הלולב וכמו שכתב רבי שאול בסיפור דף ה' ע"ב. אם כן המושג התפשטות שמור למה שבא על ידי הברכה אך הארה או יאירו או אור רב זה שמור לנענוע. הרי שהרב שומר על הקוד הזה מה שמתפשט זה לפני הנענוע, וזה לפי רבי שאול בברכה, ואם כן זה הז"ת של הז"ת 49. ועל ידי הנענוע תבוא הארה ואור רב 21. יהיו 70 ומכח האור רב זה, יהיה לנו כח להמשיך את המוחין דדעת שהם יה"ו 30 הרי ס"ה 100.

מבו"ש דף ס"ג ע"ב: ולזה צריך לכיון בשם יה"ו וכדי לקבל הארה מהג' שנשארו בדעת והם יקבלו ממה שלמעלה כפי אותו הערך ולזה כיון שאנו אומרים שירד הכנה א"כ לא ירד אלא הז' של כל אחד ואחד ולא הג"ר כי הג"ר מאירים בהם אבל אינם הם עצמן ולזה קראם זרועות ושוקיים שהם פרקים שניים ולא קראם כתפים וירכים כי הכתפים והירכים הם בחינת ג"ר ושניים ג' אמצעים ואחרונות ג' תחתונים... ע"כ ע"ש.

הרי יה"ו 30 הם ג"ר דבדעת והם מקבלים הארה מהג"ר העליונים, והז"ת של הדעת יתפשט, אך מדייק יותר שגם הג"ר של הז"ת 21 גם כן לא מתפשטים, ורק אחרי שיקבלו הארה מהפלגותא ואז אחרי שיאירו בג"ר דז"ת יהיה כח להביא גם את הג"ר דדעת.

שעה"כ דף ק"ו ע"א: ועתה נבאר הנענועין הנז' בסוד השמות אשר יש בהם והענין הוא במה שנודע כי ג' המוחין הם ג' אותיות יה"ו יו"ד בחכמה ה' בבינה ו' בדעת וכיון שכל קצה מהו"ק שבדעת כלול מג' המוחין יש בו שם א' של יה"ו אמנם אינם דומים זה לזה כי הם נחלקים בבחינת ו' צירופיו כנז' בספר יצירה וזה פרטן:

יהו בדרום (חסד) הוי בצפון (גבורה) ויה במזרח (ת"ת)

יוה במעלה (נצח) היו במטה (הוד) והי במערב (יסוד)

שיש התפשטות של החסדים בברכה עולים ומקבלים הארה גדולה והיא ה-יה"ו אלו מהדעת שקבלו הארה בזכות הנענוע.

וביאור הענין היא כי אעפ"י שכל קצה מהם כולל ג' מוחין שהם ג' אותיות יה"ו אינם שווים כי החדש שהוא **קו הימין** גובר בו אות י'. **וצפון** שהוא גבורה **קו שמאל** גובר בו אות ה"א, **ומזרח** שהוא הת"ת **קו אמצעי** גובר בו אות ו' הרי הם ג' קצוות ראשונים. והנה גם ג' קצוות האחרונים הם ע"ד הנז' בג"ר כי במעלה שהיא **נצח** גובר אות יו"ד, **ובמטה** שהוא הוד גובר אות ה"א, **ובמערב** שהוא היסוד גובר אות ו'... ע"כ ע"ש.

הנה כאן בשעה"כ עוסק רק בג"ר **דדעת** שהוא יה"ו אחר שמקבל הארה מהג"ר עליונים, וגם נביא את הג"ר דז"ת עבודה זאת היא **רק בסוכות** דבר שלא נעשה בספירת העומר ושאר התפשטות החסדים.

סידור דף ו' ע"א להעלות^{קל"ח} ענפי הז"ת שהם נ"ר דנ"ר... המשך העליה לעלות על ידי היסוד שהוא **הלולב**. ראה תיקוני זוה"ק **אעל"ה** בתמר. שהוא **הלולב**. דרך פנימיות חוט השדרה. הירידה של ההשפעות הם דרך חוט השדרה ולכן גם דרך שם צריך לעלות. לעורר **שורשם שבדעת** דז"א.

מי שעולה הוא יוסף שרומז **ליסוד** ועולה עד הדעת דרך חוט השדרה, להמשיך משם טיפת הזרע, לכן הלולב גבוה שעולים דרכו. מה הוא שורשם שבדעת **במדויק**.

תורת חכם דף ס"ח ע"ב **והנה** מ"ש מורי הרב ז"ל יכוין להעלות ע"י **הנענועים** נ"ר דנ"ר של **הדעת** שהם החסדים שנתפשטו בו"ק דז"א עם **הארת** החב"ד דדעת שלהם **לעורר שורשם שבדעת**,

והנה שורשם שבדעת, ר"ל ג"ר דז"ת של **הדעת** שהם הג"ר של המכריע 6 בין התרין עטרין שנשארו בדעת, **והתרין עטרין עצמם והדעת העליון דז"א אלו השלשה בחינות** נקראים **שורשם שבדעת** (3-4-5).

וזה שאמר אח"כ ג"ר **דדעת שהם סוד יה"ו** דהיינו היו"ד ה"ה הוא **סוד הדעת העליון** (3) דז"א שהם נקראים **או"א** בערך **הדעת התחתון** דתרין עטרין **והדעת התחתון דתרין עטרין** נקי וי"ו בערכו (4-5), וז"ש אח"כ **להאיר**^{קל"ט} **מיה"ו** (30) **לג"ר דז"ת** (21) ומשם **לז"ת** שעלו (49)... ע"כ.

הנה העליה הראשונה היא לשורשם שבדעת 21 ג"ר של הז"ת המתפשט שהם ג"ר של דעת תחתון 6. ועוד עולים לתרין עטרין 4-5 וכן לדעת עליון שהוא 3. הרי 3 הוא בחינת י"ה ד-יה"ו וה"ו הוא הם **תרין עטרין** 4-5 הרי יחד הם 30. והג"ר של הז"ת 21, ג"ר ד-6.

ראה סידור בכוונת ואלהי יעקב. ו' דואלהי היא בחינת ו' **בחינות של מוחין**, שהם חו"ב ודעת עליון ותרין עטרין ודעת תחתון. וראה לעיל. **טבלה**.

המשך סידור לעורר **שורשם שביסודות דאו"א** שהם ז"ת דדעת תחתון דתרין עטרין (ז"ת דז"ת דאבא). זה בחי' 49 של או"א שהם מתפשטים בחב"ד (3-4-5)

^{קל"ח} כתב התו"ח להעלות על ידי הנענועים. נ"ר דנ"ר.
^{קל"ט} הרי שמה-יה"ו שהוא 30 מאירים לג"ר דז"ת (21) הרי ש-21 אינם בכלל ה-יה"ו והם הבאים על ידי העליה לפלגותא דשערי.

דעת דז"א שהם סוד יה"ו כנ"ל. המשך העליה היא לג"ר דדעת תחתון (21) דאבא, ומשם לתרין עטרין דאז"א (4-5) אך לפי התו"ח צריך לכוון גם לדעת עליון (3) של אז"א.

בסידור ממשיך (א') לעלות לעורר שורשם שביסוד דחז"ב דחיד וגרון דא"א. (ב') לעלות ולעורר שורשם שבדעת דא"א. (ג') לעלות ולעורר שורש היסוד דבאורחא דפלגותא דשערי. ומכאן עולים לגיזרת א"א. בג' מקומות:

א' חז"ב דחיד וגרון. חיד חכמה. גרון בינה. יסוד שבין חיד וגרון זה הלשון המייחדם.
 ב' ומשם לדעת דאריך לכאורה דעת למטה מהבינה ולא למעלה. וכאן הכוונה לדעת פרטית של מוחא סתימאה. ראה מבז"ש דף כ"א ע"ג: ראה שם שהוא עניין הדעת שבמצחא דא"א.
 ג' ועולים לשורש היסוד שבאורחא דפלגותא דשערי. ראה בהמשך עניין אורחא דפלגותא דשערי. "כל ארחת ה' חסד ואמת". [גימ' 609] ועוד ד' אותיות הרי תרי"ג. וכן אל חי מלא [כזה אל"ף למ"ד ח"ת יו"ד] הוא ג"כ תרי"ג.

מכאן מתחילה הירידה. להמשיך משם אור רב, להמשיכו דרך המדרגות הנזכרות בדרך שעלינו לרדת עד ג"ר דדעת שהם סוד יה"ו. יש המשכה מפלגותא דשערי, וזה אור רב שבא מכח"ב ואז אחר שמביאים את הג"ר דז"ת (21). וכשעובר האור רב ומאירים מוחין דנח"י בג"ר דדעת, יש כח לג"ר דדעת יה"ו להאיר למטה, וזה על ידי הנענוע ומה שרואים בדף ו' ע"ב הוא מה שמתפשט מג"ר דדעת. אחרי שמוחין דנח"י השפיעו על הג"ר דדעת ואז נמשך על ז"ת דז"א שכבר קבלו ג"ר דז"ת (21). כמו שכתוב במבז"ש הנ"ל: הג"ר של הדעת שמאירים בהם כח"ב עליונים של אבא. ראה בסידור ט' דף ו' ע"א. וכן במבז"ש דף ס"ג ע"ב שליש ראשון. וכן בע"ח למוצאייהם סדר הכוונה בפרטות היטב. ראה בספר "עטרת מרדכי" על הנענועים של מו"ר הרה"ג מרדכי עטיה שליט"א עמ' קי"ח ע"ש באורך.

אלו השלבים בעליה

ראשית על ידי הברכה כבר יש בלולב ומיניו **חסדים המתפשטים** 49 וזה **ז"ת דז"ת**.

- (1) עליה לג"ר **דז"ת** על ידי היסוד שהוא הלולב^{קמ} ויש שם 21 ויהיו 70 וגם עולים לתרין עטרין ודעת עליון 4-5 וכן ל-3 (תו"ח) והם סוד 30. ג"ר דדעת.
- (2) בג"ר דדעת יש התפשטות ז"ת דז"ת דאו"א 49 לעלות שם **עליה בעובי**.
- (3) עולים בגיזרת או"א לג"ר דז"ת דאו"א 21 ומשם לתרין עיטרין ודעת עליון 4-5 וכן 3 (תו"ח) דאו"א 30.
- (4) עולים בגיזרת א"א ג' עליות א' לחיך (**יסוד** דחכמה מו"ס) וגרון (מלכות דבינה) יחוד על ידי הלשון (בחינת יסוד). ב' ואחר כך לדעת שבמצחא דא"א ויש שם יסוד דעתיק (דג"ט קע"ר פ"ח) היא בחינת דעת דמו"ס. ג' ועולים לפלגותא דשעריקמא.
- (5) וממשיכים משם **אור רב** ויורד דרך המדרגות. ג"ר דז"ת זה מה שיגיע מכל העליה לפלגותא דשערי.
- (6) בירידת **אור רב** דרך המדרגות עובר אור זה וגורם שיאירו הכח"ב דאו"א בג"ר דדעת דאו"א.
- (7) וכן בעוברו בגיזרת ז"א מעורר את כח"ב דז"א להאיר בג"ר דדעת, (30) ונמשך אור זה (21) על לולב ומיניו והוא בחינת ג"ר דז"ת. ע"כ בכוונה **רבנו אשר**.
- (8) ויש יכולת להמשיך יה"ו בחינת ג"ר דדעת להתפשט יחד עם הארת הכח"ב. על גבי לולב ומיניו. וזה מה שעושים **בציור הכוונה בסיפור דף ו' ע"ב**.
- (9) כאן יש בשבעת ימי החג, 630 נענועים אשר (כולל **שבת** אע"פ שלא עושים בפועל עם הלולב זה נעשה) **אין נענוע דומה לחבירו**, ובכל נענוע יש לעלות ולעשות את כל הסדר הזה, ה' יתן לנו כח ודעת להמשיך את כל זה.

^{קמ} נאמר בתיקוני זהר דף כ"ט ע"א ולקבל תרין שפון, וכד אינון כלהו אגודה חדא בלולב דאיהו שדרה, מה כתיב (שיר השירים ז') "אמרתי אעלה בתמר", א' אתרוג ע' ערבה ל' לולב ה' הדס, כלהו אתעבידו (לקבל) ארבע מינין דמרכבתא, הרוכב בהון איהו יקו"ק ... ע"כ ע"ש. הרי על הפסוק אעל"ה בתמר שהם ר"ת אתרוג ערבה לולב הדס. מבאר העליה בתמר שהוא הלולב שהוא יסוד וגובה ועולה דרך חוט השדרה. ראה עוד לעיל בלשון התורת חכם.
^{קמא} ראה מבוי"ש דף כ"א אע"ג.

הדר גלוי או בהסתר

כאן נבאר מספר מושגים חדשים שמשתמש הרב **במב"ש**, בביאור נענועי הלולב. מושגים שלא קשורים ישירות לכוונה אך יעזרו להבין עומק הכוונה. כאן יתבאר מאמר מהזוה"ק שהאתרוג רומז ל**יסוד** ולא למלכות.

מב"ש דף ס"ב ע"ג.... וסוד הענין שכל אברי הגוף הידים והרגלים והגוף משמשים בהם פעולות... ולעולם עושים בהתמדה אמנם היסוד אין בו מעשה גשמי אלא רוחני ובעת הקצוב מזמן לזמן... שכל מציאותו הוא בסוד רוחניות והכלי שלו אינו משמש אלא לקבל האור לבד לעת הזיווג דסוד פנימיות ולזה יש לו כח לעלות למעלה בדעת עצמו... ואין פעולתו נכרת אלא בזיווג... ולזה לא יש אבר צנוע ונסתר בכל הגוף אלא זה שכל פעולתו בהסתר.

כאן ובהמשך הוא אחד המקומות הבודדים שהרב מבאר עניין החסדים וכללות החסדים שביסוד ומלכות, החסדים הם ה' והם נמצאים באברים בהתמדה ביד ברגל וכו' אך ביסוד אין חסד קבוע אלא מזמן לזמן לצורך היחוד, ושם ביסוד יש בחינה שיוצרת מהדעת והיא **כללות** וגם שכל חסד שולח ליסוד בחינה ממנו, וכמו שמבואר ב**אוצרות חיים דף ג' ע"ג אש"ל אות י"ג** בשם היוס"ד.

זוה"ק פר' תצוה דף קפ"ו.... אמאי אקרי **הדר**, והא אתר טמירא איהו דלית גילויא, וצריכא להתכסייא תדיר, ולית הדר אלא מאן **דאתגלייא ואתחזי**. אלא אף על גב דאיהו דרגא טמירא, **הדורא איהו דכל גופא**, ולא אשתכח הדורא לגופא אלא ביה מאי טעמא. מאן דלית עמיה האי דרגא לית **ביה הדורא למיעל בבני נשא**. **קלא** לאו עמיה בדיבורא. **והדורא** דקלא אסתפק מניה, **דיקנא** והדורא דדיקנא לאו עמיה, ואע"ג דאתכסייא ההוא דרגא, כל הדורא דגופא ביה תליא. ואתכסי ואתגלייא. ובגין כך **עץ הדר** איהו, **עץ** דכל הדורא דגופא ביה תליא. ודא איהו עץ עושה פרי... ע"כ ע"ש.

פרי עץ הדר רומז ליסוד, הדר הוא **היסוד** ופרי עץ הדר שהוא האתרוג רומז לעטרת היסוד. והרי **הדר** הוא גילוי, רואים הידורו, ומתרץ שאע"פ שהיסוד מכוסה וצנוע הופעתו גלויה, שכן משפיע על כל הידור גוף האדם, **בקולו, בהידורו**, שהרי הדרת פנים **זקן**, ומי שאין לו בחינת יסוד אין לו הידור זה, **סריס אין לו זקן**, ששערות הזקן הם מותרי מוחא, מהבירור של נצוצות הקדושה, לצורך הטיפה. הרי אע"פ שהוא אבר מוסתר וצנוע ביותר הוא בגילוי בהופעתו שפנים של האדם.

שעה"כ דף ק"ה ע"ג.... ולכן נקרא **פרי עץ הדר** ר"ל פרי של **היסוד** הנקרא **עץ הדר** והפרי שבו הוא **העטרה** (הוא האתרוג) גם נק' יסוד הדר בסוד הדרת פני זקן וכמ"ש בפ' תצוה.

גם בלא דעת נפש לא טוב

הנה בין הביאורים שהרב מבאר לנו להבין עניין ההמשכה בנענועי לולב, מבאר עניין הדעת וחשיבותה להמשכת הטיפה, ומי שאין בו הדעת לכאורה אינו מוליד.

מבוי"ש דף ס"ב ע"ג ד"ה אמנם ... אמנם מה שמשקה תמיד לגוף ומגדילו הוא בחינת החסדים שמהוית טיפת הזרע להולדה ושורשם ומושבם הם בדעת. ובדעת כתיב "ובדעת חדרים ימלאו..." (משלי כ"ד ג')... שורש כל הגוף נרמז ונשרש בדעת. ולזה כל מי שאין לו דעת אסור לרחם עליו. "גם בלא דעת נפש לא טוב." (משלי י"ט ב') שהנפש צריכה אל החיות... ע"כ ע"ש.

הנה עיקר החיות הוא המשכת חיים למטה וזה בא מהחסדים שבדעת ועובר ליסוד לצורך הולדה ראה סוף **אדרא זוטא דף רצ"ו ע"ב וז"ל** ... וכל תיאובתא דדכורא לגבי נוקבא הכא הוא, וקרין להו ברכה, דמתמן נפקי ברכן לכלהו עלמין, וכלהו מתברכן... ע"כ ע"ש.

ע"ח ב' דף ק"ט אע"א ... יש שינוי כי הנה הזכר דקליפה וגם הנקבה אין בהם רק תרין מוחין לבד והזכר של הקדושה יש לו ג' מוחין חב"ד. והנוק' דקדושה יש לה ב' מוחין חו"ב לבד, כי הנשים דעתן קלה וזה נרמז **בסבא דמשפטים דף ק"ג** אל אחר **אסתריס ולא עביד פירין** פירוש הדבר כמו שאמר הכתוב "ממני פריך נמצא" כי הפירות הנעשים מזווג העליון דזו"ן דקדושה הם נשמתין ורוחין ונפשין דישראל. והענין כי בחינת נפשות באים מן הנוקבא עצמה אמנם בחינת נשמות ורוחות באים מן צד הזכר... ואמנם הטיפה הנמשכת ע"י הזווג הוא ממוח הדעת כי הוא המכריע והמחבר התרין מוחין חו"ב של הזכר ואי אפשר לשום זיווג אם לא ע"י הדעת... ואמנם שם **בקלי' אפילו הזכר אין בו דעת**... כיוון שכן הוא אם כן **אין בו בחינת זיווג** והרי הוא דומה לסריס שאינו עושה פירות... וזה שאמר כאן **אל אחר אסתריס** ולא עביד פירין... נמצא כי ישראל יש להם נר"ן מהקדושה... אמנם עכו"ם אין בהם רק בחינת נפש לבד מצד הנוק' אך רוח ונשמה אין בהם... שאין בזכר של הקלי מוח הנקרא דעת כדי להמשיך ע"י זיווגו עם הנוק' בחינת רוח ונשמה אשר זה סוד אל אחר אסתריס ולא עביד פירין שהם רוח ונשמה של הזכר. אבל נפש יש לעכו"ם מהנוק' דקלי וזש"ה "גם בלא דעת נפש לא טוב"... גם זה סוד מה שאמרו רז"ל מי שאין בו דעת אסור לרחם עליו. כי הנה מי שאין בו דעת הוא נמשך מן הקלי שאין בו דעת והמרחם עליו גורם שיתפשטו הרחמים העלונים גם כן בקליפות אשר גם בהם אין דעת... ע"ש.

הרי ש-אל אחר אסתריס ולא עביד פירין, שאין החסדים פועלים בדעת שבו וממילא אין נעשית שם טיפה להולדה, זה חסד שאין לו ריבוי כמו בקדושה.

אמת ליעקב דף פ"ה ע"ב אות נ' ... קלי'. בענין המוחין דקלי' יש שינוי בהם. והוא דבזו"ן דקלי' אין בהם רק ב' מוחין חו"ב בלבד וזה נרמז בזוה"ק במה שאמרו **אל אחר אסתריס** ולא עביד פירין והענין כמו שאומר הכתוב "ממני פריך נמצא"

דהפירות הנעשין מזווג העליון דקדושה דזו"ן הם נר"ן דישראל והענין דבחינת נפשות באים מן הנוק' אבל בחינת הנשמות ורוחות באים מצד הזכר המזדווג עם הנוק' ואמנם הטפה הנמשכת על ידי הזווג הוא בא ממנוח הדעת המחבר השתי מוחי חו"ב ואי אפשר שום זוג אלא על ידי הדעת לכן נקרא הזווג בלשון דעת כנודע... ע"כ ע"ש באורך שמסכם כל דרוש זה

שע' מאמר דף י"ט ע"ב: ד"ה שם דף ק"ג ע"ב... מביא לשון דומה ממה שכתוב בע"ח אך שם אפשר לדייק... כי הרוח והנשמה הבאה מן הזכר המזדווג בנקבה אינה נמשכת להם לפי שאין אל הזכר של הקלי מוח שלישי הנקרא דעת... (אבל אה"נ יכול להיות להם רוח ונשמה רק שאינם ממשיכים אותם...)

ע"ח א' דף כ"ג סע"ג: וז"ס בידך אפקיד רוחי כי הרוח עולה בסוד מ"ן למעלה אך הנפש נשארה למטה עם הגוף אמנם מה שהייתה הנפש מתפשט תוך הגוף בשס"ה גידין שהוא הדם בסוד כי הדם הוא הנפש... ומסתלק כל כח הנפש תוך הלב לבדו... הנפש יש בה אחיזה להקליפות בהיותה בלי רוח בסוד "גם בלא דעת נפש לא טוב" לכן נסתרת ונסתמת תוך הלב מפני מי המבול הם המזיקים...

בית לחם יהודה ב' דף קנ"ט ע"א: אל אחר אסתרס ולא עביד פירין... רז"ל קיצר לשון הזהרה כדרכו בקודש וזה לשונו. "אל אחר אסתרס ולית ליה תיאובתא לעלמין ולא אפיש ולא עביד פירין דאלמלי עביד פירין יטשטש לכל עלמא... ומקשה שם אם הזכר לית ליה תיאובתא לעלמין אם כן איך הם מתעוררים להזדווג ומולידין נפש לנכרים... אפילו אי נימא שלפעמים הם מתעוררים להזדווג כענין פרדה... ומאחר שכן ראוי שיהיו ישראל פרים ורבים אלף פעמים מכל האומות שבעולם ואיך היה הדבר בהיפך. ועוד אם אין דעת בקלי אם כן איך נמצא בחי' מוח דעת בראש הנכרים כמו בראש ישראל... עיין שם שאלות נוספות ומה שתירץ שם...

נה"ש דף ל"א ע"ב אות ע"א: שאלת חכמי המערב. איך יצוייר גלגול נפש אדם בדצ"ח ואגב לדעת אם יש גלגול לנפשות אומות העולם ומהיכן בא להם פריה ורביה דאל אחר אסתרס ולא עביד פירין כמ"ש בזוהר וגם בלא דעת נפש לא טוב שה"ס הזיווג כמ"ש ז"ל בדרושים הרבה...

בגדי הקודש אשר לאהרן דף פ"ד: על שאלת חכמי המערב אות ע"א... וכן אומות העולם שהם במדרגה יותר עליונה מן הבהמות ומזדווגים ומולידים כיוצא בהם, אבל אין להם דעת שלם כמו ישראל.

לסיכום: המוזכר במבו"ש דף ס"ב ע"ג ד"ה ואמנם... מי שאין בו דעת אסור לרחם עליו שהוא בא מן הקלי. אך את הפסוק השני גם בלא דעת נפש לא טוב יכול להתפרש על ישראל בזמן השינה גם בלא דעת נפש שהוא הגוף שהנפש צריכה להחיות בלא רוח לא טוב.

בנינא עמיקא

מבו"ש דף ס"ג ע"ב מה שאין כן באבא כי כיון ששרשו נקודה אחת כך כל החסדים כשנתפשטו בפרצופו מתפשטים כולם ביחד בחסד ואחר כך בגבורה וכן כולם ועל ידי בנינא עמיקא כדפירש בזה"ק פר' בראשית בהקדמה דף ב' ע"א...

זה"ק פר' בראשית בהקדמה דף ב' ע"א אמר ליה רבי מילה סתימא הוי קמי קוב"ה, וגלי במתיבתא עלאה, ודא הוא, בשעתא דסתימא דכל סתימין בעא לאתגלייא, עבד ברישא נקודא חדא, ודא סליק למהוי מחשבה, צייר בה כל ציורין, חקק בה כל גליפין, ואגליף גו בוצינא קדישא סתימא, גליפו דחד ציורא סתימאה קדש קדישין, **בנינא עמיקא**, דנפק מגו מחשבה, ואקרי מ"י, שירותא לבנינא...

(כאשר הא"ס ב"ה רצה להאציל י' ספירות של עולם האצילות תיקן בהכתר שהוא ראש והתחלת האצילות נקודה אחת אות י' שהיא חכמה וזו המחשבה, ואח"כ תוך החכמה חקק את נשמת הבינה שהיא עדיין סתומה בתוך החכמה ונקראת בנינא עמיקא לפי שהיא בנין עמוק ונעלם יותר מז' ימי הבנין...)

שער מאמרי רשב"י דף ו' סע"ד והשיבו אליהו ז"ל כי הדברים עמוקים מאד וזה כי הענין מדבר בסדר האצילות ותחילתו כי חכמה קדומה שבא"א היא נקראת סתימא דכל סתימין כי הוא מוח סתום דלא מתפתחא לל"ב שבילין כמו שבחכמה שבז"א וכד בעא לאתגלייא ע"י תקונים שהם סוד התלבשות כדי שיוכלו לקבל אורו ועבד ברישא נקודה חדא הוא סוד אבא ואימא הות כלילה ביה והא סליק למהוי מחשבה כי הוא סוף מחשבה העליונה שביל דקיק דנחית מיו"ד עלאה וכאשר נתגלית למטה נעשה לה רישא ותקוניה ונעשית מחשבה כמחשבה העליונה כי מה שהיה סוף בערך המחשבה העליונה נעשה ראש עתה למטה ודמתה למחשבה העליונה וזהו ודא סליק למהוי מחשבה ואחר כך צייר בה כל ציורין בסוד בינה שממנה הציורין בסוד וייצר, חקק בה כל גליפין הם השש קצוות שנחקקו בה וכל אלו הם כללות החכמה העליונה סוד אבא כלול מעשר עליונות ובינה היתה כלולה בה בדקות רב וכאשר עלה ברצון המאציל להוציא לחוץ יצאתה לחוץ בסוד חסד שבחכמה והוא בוצינא קדישא סתימא... ע"ש.

שער מאמרי רשב"י דף י"א ע"ב ודע כי בחכמה הקדומה היתה בינה כלולה בתוכה והיא והחכמה הקדומה דבר אחד זו בתוך זו... ע"ש.

אוצרות חיים דף ז' ע"ד ונקוד השורוק שהוא האמצעי הוא ההבל היוצא מן היסוד אל או"א ונחלק לבי' כי הנה נקודה השורק היא ו' ו-י' באמצע והיו"ד של השורק היא לאבא הנקרא י' ראשונה של השם... ע"כ ע"ש.

אוצרות חיים דף מ"ה ע"ב אבל הענין הוא כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגילוי מהחזה דז"א ולמטה כנ"ל הארתו מאירה אל הה"ג שביסוד דז"א ושם

מחברים יחד ומשתתפים היטב והוא ממתק הדינים הקשים שבהם ע"י החיבור הזה...
ע"כ ע"ש.

סידור חול בכוונת למען שמו: רואים שם הארת יסוד דאבא שגורם לנ"ה להתחבר ולעלות
לכתר דרך קו האמצעי. (מכל הנ"ל רואים שאבא גורם לאיחוד הגבורות והחסדים בין בו בין
בפרצופים אחרים, ואיחוד זה גורם גם למיתוק. וזה מה שנאמר אבא יסד ברתא. ועוד ה'
בחכמה יסד ארץ. עיין **אוצרות חיים דף מ"ה ע"א**.)

פלגותא דשערי

הנה עיקר כל ההשפעה בנענועים צריך לעלות למעלה עד לפלגותא דשערי ובזכות זה יאירו הארה גדולה לג' דדעת 30 ואז יכולים להמשיך אותם הג"ר דדעת שהוא יה"ו לגוף. ועל ידי עליה לפלגותא דשערי מביאים רק ג"ר דז"ת 21 וכמו בכל מקום עיבור ראשון א"א הוא הגורם לעיבור ראשון.

מבו"ש דף ס"ב ע"ד ... אנו עולים בהם לדעת ושורשם אינם נותנים מה שיש בהם אלא הם ג"כ עולים לשורשם העליון שבאוו"א וכן עד פלגותא דשערי דבעתיקא ואתפשט לתרי"ג אורחין... ע"ש.

סדר החיזורתא והנימין בראש.

מבו"ש דף כ"ו ע"א פר' ט' ... כי כיוון שהשערות הם עשויים בהתחלקות י"ג נימין דשערי כן יהיה מספר הנתיבות והאורחין המפסיקים של בחינת הלבנונית... ע"כ ע"ש.

הרי שמסביר בפשטות שיש י"ג נימין וי"ג חיזורתא ואין לו כאן קושיות.

צמח בספר קול ברמה בכללים עמ' 23 ... איך אפשר להיות בין י"ג נימין י"ג חיזורתא... הנה בחמש יש ד' אורחין וצריך שיהיו י"ב אורחין בין י"ג נימין... וממשיך את שאלתו בהמשך עמ' נ"ח 4 שורות לפני ד"ה צמח... וכן כדי שיהיו ח' חוורתי בצד פנים צריך שיהיו ט' נימין... ע"ש.

הנה כאן מתעורר הצמח לפי מבשרי כשיש לנו ה' אצבעות ויש ביניהם ד' אווירים וזה לא מסתדר איך עמידתם שיהיו י"ג חיזורתי וי"ג נימין גם כן.

בית לחם יהודה א' דף מ"ח ע"א ד"ה הענין : מביא את שאלת הצמח ומתרחץ לענ"ד נראה דלא קשה כלל והוא כי אע"פ שאם תקרע טלית ליי"ג קרעים יהיה בין הי"ג קרעים י"ב אווירים ולא י"ג כל זה אינו אלא בדבר שטחיי, ולא עגול אבל אם תקרע כיס אחד... ליי"ג קרעים יהיו י"ג אורחין.

אפיקי מים ע"מ 255 מצייר ציור גלגל עם 13 חלוקות ומספר הקוים ומספר האוירים הם 13.

הרי שמתרחץ שהכל הוא בעיגול וגם אם נניח את ראשי האצבעות על שולחן ונספור את האוירים יהיו ה', כמו ה' אצבעות.

יין הרקח דף קכ"ח ע"ב אות מ' ... בשלמא אם לא היו הי"ג נימין יוצאים בבחינת עיגול והיקף סביבות הראש אלא הם בשיטה אחת ישרה א"כ בהכרח יהיה בניהם י"ב אורחין דווקא ולא י"ג... אך הואיל והשערות הם צומחים סביב הראש בבחינת סגלגל אם כן בהכרח יהיו חשבון הנימין והאורחין שווים בחשבונם ובה סרה תמיחה מהרי"ץ ז"ל בספרו קול ברמה.

האם ההוא פלגותא דשערי מכלל הי"ג אורחין

מבוי"ש דף כ"ו ע"א שורה מעל צמח ב' :... והענין כי ההוא אורחא דפלגותא דשערי **אינו מכלל הי"ג אורחין**... אמנם אלו הי"ג אורחין הם סובבים הגולגולת **מלבד** אותו אורחא שיש באמצע הגולגולת ממש... בהמשך כותב הרב... ויש חד אורחא חיוורא לעילא ברישא דפלגותא הכולל את כולם **ועמו** הם י"ג אורחין חוורין.

צמח ב' : שואל על הסתירה בין תחילת הדברים שכתב **אינו מכלל הי"ג** ועוד שהם י"ג **מלבד** אותו האורחא... ובהמשך כתב **ועמו** הם י"ג... והשאלה ההוא אורחא שבפלגותא דשערי האם הוא הי"ג או הי"ד? ועוד שואל הצמח האם האורחא שמאיר בז"א ומתפלג לתרי"ג האם בא"א התפלג או בז"א? שמשמע מדברי הרב כאן וכן **במבוי"ש דף ס"ב ע"ד** שהתפלג דווקא בא"א..

אפיקי מים עמוד 255 : מביא סדר התחלקות האורחין ברישא 4 בפן ימין 4 בפן שמאל 4 לצד אחר ועוד יש חד אורחא חוורא לעילא ברישא דגולגולתא הכולל אתכולם ועמו הם י"ג אורחין חוורין... **נ.ב. צמח** : מביא קושיית הצמח ואומר ואדוני אבי משה הי"ו תירץ כי ההוא אורחא דאמצע הגולגולת ממש הוא התפלג לתרי"ג אורחין אבל יש עוד אורחא אחרינא מתנתא לאורחא דאתפלג לתרי"ג וההוא אורחא משלים ליי"ג חוורתיה ובצורה כזו [ציור] ושפתיים ישק .

ע"ח א' דף ס"ג ע"ג סוף כלל א' : ודע שאין נמשך אל ז"א משום אחד מן החוורתא רק מחד אורחא דאזיל בפלגותא דשערי ומשם נמשך אל אורחא אחרא דרישא דז"א בפלגותא דשערי... **עיין הגוב"י ד'**... **השמן ששון הביא בשם דברי שלום**... שדבריו סותרים דתחילה כתב שאין נמשך אל ז"א משום אחד מאלו החוורתא, ואחר כך כתב שנמשכים אל ז"א מכל הטי' והד"ל... ותירץ 2 שמועות. וש"ש תירץ זה לרישא זה לדיקנא... ע"ש.

בית לחם יהודה א' דף מ"ח ע"ד ד"ה ודע : שאין נמשך לז"א משום אחד מן החוורתא רק מחד אורחא דאזיל בפלגותא דשערי... זה האורחא הוא מלבד הי"ג חיוורתא... וזה החיוורא אינו מכלל הי"ג חוורתי וממנו נמשך תדיר לז"א משא"כבי"ג חוורתי שאינם נמשכים לז"א בהתמדה כי אם לפעמים... וכן מבואר **במבוי"ש דף כ"ו רע"ג** : ודע כי עיקר מה שמאיר א"א בז"א הוא מן ההוא אורחא חדא אחרא דאזיל בפלגותא דשערי דא"א כנזכר **באדרא רבא דף קכ"ט ע"א וקל"ו ע"א**... וזה לבדו נמשך בהתמדה לרישא דז"א בחד אורחא אחרא דיליה בפלגותא דשערי דז"א... האמנם אע"פ שעיקר יניקתו מההוא אורחא דפלגותא כנזכר ג"כ מאירים הי"ג חוורתי בז"א כי הטי' חיוורתא נמשכים דרך הפנים עד הדיקנא דז"א ומכוחם נעשו לז"א ט' תיקוני דקנא ומהד' חוורתי דאחור נמשכים עד רישא דז"א ומאירים ברישא ממש ולא בדיקנא... אמנם אחר שהאירה ברישיה נמשכת אח"כ הארה ג"כ ויוצאת לחוץ ומשלמת לו י"ג תיקוני דקנא לז"א...

אפיקי מים עמ' 259 : מביא **דב"ש דף ל"ג ע"ב** שהביא **שער מאמ"ר דף מ"א סע"ג** שתירץ שהם שתי שמועות... והוא מתרץ על פי **שער מאמ"ר דף נ' ע"ב** ו**מבוי"ש דף כ"ו ע"ג** שיש

הבדל... שמהאורחא חדא אחרא נמשך עיקר מה שמאיר א"א בהתמדה לז"א וזה האורחא אינו מכלל הי"ג... מכאן הביא ראיה עצומה לתירוץ אביו ר' משה, שיש אורחא חדא אחרא... אך קשה מה שכתב שמהט' שבפנים מאירים לדיקנא דז"א והיה לו לומר מהח'?... ועוד שאינם נמשכים תדיר בז"א אם כן איך משכחת ט' תיקוני דיקנא תדיר בז"א? ולענ"ד שאפשר לתרץ כמ"ש בשעה"כ בכוונת ויעבור דרוש א' שכתב שח' ת"ד דא"א מאירים בט' ת"ד דז"א...

יין הרקח קכ"ט ע"א אות י"ח : אלו הי"ג אורחין הם סובבים הגולגולת מלבד אותו האורחא שיש באמצע הגולגולת ממש... ודע כי עיקר מה שמאיר א"א בז"א הוא מן ההוא אורחא חדא אחרא דאזיל בפלגותא דשערי... וזה נמשך הוא לבדו בהתמדה לרישא דז"א בחד אורחא אחרא דיליה בפלגותא דשערי דז"א... ע"ש.

לשם שבו ואחלמה ספר הקדו"ש דף צ"ו ע"ג

(א) מתחיל בשאלה אם נאמר שהחיוורתא הכולל הי"ג הוא האורחא דאזיל בפלגותא דשערי יהיה קשה שכן אמר שזה נשאר למעלה בראש ואמר על הפלגותא דשערי שהוא נמשך ממנו אל הז"א... מביא **מבו"ש דף כ"ו ע"א** שמחלק ואומר שהם שנים כלשון האדרא ששם חושב את האורחא דפלגותא בפני עצמו כי היא זולת הי"ג אורחין...

(ב) מביא את הארז"ל בקול ברמה (החדש) עמ' מ"ג, שאומר בפירוש שההוא אורחא דפלגותא דשערי הוא אורח אחד בין השערות באמצע הראש. וזה היפך מהנ"ל וכן מביא שאלת הצמח **בקול ברמה עמ' 23**. הרי בין י"ג נימין אינם אלא רק י"ב אורחין ביניהם.

(ג) מתחיל לפרש לפי פירוש הגר"א לספרא דצניעותא במאמר גלופי דגלופין כחיו דחויא אריך ומתפשטא... ומקשר סוגייתינו **לתנין השמים** שהוא **התלי**... וכן הוא בהלוינתן כי שנים הם אחד לויתן **נחש בריח** שהוא שוכב לאורך הים כברית, ואחד לויתן **נחש עקלתון**... ונכלל בלויתן נחש בריח... ונכללים שניהם באחד כי חוזר הזנב לראש וכן הוא על דרך זה בהשני אורחין הכוללים דחיוורתא כי הם שנים והם אחד... ומסביר שהראש מתחיל מהעורף באמצע הראש ובהגיעו לפנים הוא מתחלק לשנים ותתעגל ימין ושמאל עד שמגיע זנביה לרישיה בצד העורף...

(ד) ה' אורחין הכוללים שהם הברית והעקלתון הנה הם נקראים גילופי דגילופין... והם שנים והם אחד... והם בחינת זו"ן והם אחד...

(ה) וחד לעילא דגולגלתא כלומר לסטרא דלעילא הכוונה הוא נחש עקלתון דחיוורתא המקיף את כולם והיא מתחת לכולם והרי היא אינה לעילא ממש אך העניין הוא כי אותו החיוורתא הי"ג הכולל שהיא החיוורתא המקפת הנה היא מתפשטת באמת למטה גם כן אך אינה מתפשטת במקומה כי מקומה הוא כנגד החוטם. אך אותה החיוורתא הי"ג הנה היא מתעקל ומתעגל דרך הצדדים ימין ושמאל ונכללת עם הד' שבימין ושמאל ומתפשטת עמהם כנגד הלחי ימין והלחי שמאל.

(ו) הנה כוונתו הוא רק ללמדינו כי כל הי"ג חיוורתא המתפשטים למטה הנה הם מכוח הנחש עקלתון שהוא בחינה הנוק' דחיוורתא... שאין אשה אלא לבנים.

(ז) והרי שניהם רק מציאות אחת ושניהם הם כוללים את כל הי"ב כי הברית הוא כוללם בתחילתן כי הוא מתחת לכולם...

(ח) עיין שם באורך וברוחב ועוד שם ציור הממחיש את שיטתו.

בית עולמים לרב יצחק אייזיק חבר דף כ"ט ע"ב... וחד לעילא בגולגלתא הוא החיוורתא הי"ג הכולל כל החיוורין... וכבר נתבאר ענין זה החיוורתא הכולל בסוד הלוינתן ע"ל שם דף כ' ע"ב.

ספר אהבת ה' לרב יוסף סיטבון דף י"א ע"א : ראיתי לפרש אורות אלהותו יתברך בסודות התורה והמצוותיה. האי חד אורחא הקדוש **צריך אתה להבין שאיננה מכלל החיבורתא דרישא כלל וכלל ועיקר** והיא הארה אחרת הנדרשת לעצמה, ומהמצאת הנימין והשערות... תני תנא דנהיר למאתן ושבעין עלמין שהם סוד כ"ז אותיות התורה... ומן ההוא אורחא אתפרשא לתרי"ג אורחין דאורייתא דפליג בז"א... **משמע** להדיא דהאי אורחא היא שורש התורה בשורשה הנעלם כאן בא"א. ע"ש שיש י"ב חיבורתא והכולל. ויש י"ב נימין והכולל. ולפי זה ההוא אורחא אינו הי"ד כמו שפירש הרב פתי'ה בבית לחם וכן **באפיקי מים**. וכן אינו כשיטת הלשם והבית עולמים. ע"ש.

האם התחלה ההתפשטות מהעורף או מהפנים

ע"ח שע' א"א פר' י"ג דף ס"ח ע"ב :... מתחיל הרב לבאר התפשטות הי"ב חיוורתא ומתחיל בארבע שהם מצד העורף ואחר כך בשמונה שהם מצד הפנים...

אדרא רבא קדישא דף קכ"ח ע"ב :... האי גולגלתא חיוורתא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גליפין בסחרנוי לארבע עיבר בסטרא חד ולארבע עיבר בסיטרא דא בסיטרא דאנפוי (שאלו השמונה הם מצד הפנים 4 כנגד לחי הימין 4 כנגד לחי השמאל). ולארבע עיבר בסטרא דא לסטרא דאחורא... כאן משמע שמתחיל מהפנים.

מבו"ש דף כ"ו ע"א : ע"ש מביא סדר זה של האדרא... אך **הרב צמח אות ג'** על דברי הרב... לארבע עיבר בסיטרא חד. משמע שמתחיל מעיבר דאחור ואחר כך מזכיר פנים... ע"ש.

שע' מאמ"ר דף מ"א ע"א וכן סע"ג : האי גולגלתא חיוורתא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גלופין לארבע עיבר בסיטרא חד. ולארכע עיבר בסיטרא דאנפוי ולארבע עיבר בסיטרא בסחרני אחרא, וחד לעילא בגולגלתא כלומר בסיטרא דלעיל... גם כאן הגירסא **אחרא ולא אחורא**. ובהמשך אמצע העמוד הרב מבאר שתחילת ההתפשטות מהארבע שמצד אחור... ע"כ ע"ש.

בית עולמים דף כ"ט ע"ב : מביא דעת הגר"א בספרא דצניעותא משמע שמפרש שתחילה חושב כאן ארבע חיוורתא של האחור ואח"כ של שני הפנים ומה שכתב לארבע עיבר בסטרא חד הוא על האחור והוא נגד הדעת... ע"כ ע"ש.

קול ברמה עמ' מ' צמח :... לארבע עיבר בסטרא חד, ר"ל לצד אחד שאין שם אלא צד אחד והוא העורף... ולארבע עיבר בסטרא אחרא אמר אחרא לפי שהוא פן שני (של הפנים)

שם דברי האר"י :... ומה שכתב לארבע עיבר בסיטרא דאנפוי ר"ל בארבע אותיות ההויה בצד ימין של הפנים, **ולארבע עיבר בסיטרא אחרנא היינו מצד האחור שמאל הפנים**...

לפי הנ"ל נראה לתת טעם הסיבה שהתחלת ההמשכה בנענועי לולב בסדר דעת בינה חכמה... מתחיל מהראש של הנחש בעורף סימנך אחור וקדם צרתני...

כמו כן נראה שהגירסא הנכונה הראשונה הייתה אחרא ולא אחורא...

בענין דעת נוק', קשר תפילין דיד

ע"ח דף ק"ג ע"א : שורה ואח"כ... חצי גבורות בין תרין כתפין... זה סוד קשר תפילין של יד.
 ע"ח ב' דף ז' ע"ב כלל י"ג : דעת דנוק'... גבורות בין תרין כתפין. וזה סוד קשר יו"ד של תפילין.
 נה"ש דף י"ז ע"א : ד"ה גם... העומד בין תרין כתפין ובקושרו היו"ד של התפילין עם הבית
 יכוון להעלות הדעת הנזכר דנוק' עם הלבוש דיסוד דז"א ולחברו עם המוחין דחו"ב שהם
 הבית של התפילין של יד העומד ברישא דנוק'
 שעה"ק דף פ"א ע"א : שורה יו"ד... תפילין זה מוחין. הקשר היו"ד זה דעת ה' גבורות בין
 תרין כתפין...
 זוה"ק פרשת פנחס דף רל"ו ע"ב : ... יו"ד דא, אצטריך דלא יתעדי כלל מגו תפלה דיד, דלא
 יעביד פרודא, וכל חדוה דילה, בהאי י' איהו, יו"ד דא בדכורא איהו, ולא בנוקבא, איהו צדיק,
 ואיהו צדק, ובגין כך אתקריבת בהדה, ומאן דרחיק ליה מאתר דא, רחיק הוא מעדונא דעלמא
 דאתי : מכאן שצריך לקשור היו"ד לבית של התפילין.
 מקדש מלך דף ז' ע"ד : על הזוהר הנ"ל ע"ש.
 מבו"ש דף נ"ה ע"א : אמצע העמוד... ע"ש
 עולת תמיד דף ל"ב ע"א : שורה וחו"ג.. שם מאמר ונהירו דתרין מוחין גליפן בה...
 בן איש חי הלכות תפילין : בענין קשירת היו"ד לבית.

מה שנלע"ד בעניין שמיני עצרת קמב

צריך להבין מה רומז יום שמיני עצרת? ידוע מה שכתב הרב שהוא יום שבו יש זיווג שהוא היה צריך להיות ביום ראש השנה או למעשה יום השבת אחרי יום הששי יום בריאת האדם. ובגלל חטא אדה"ר נדחה הזיווג ליום שמיני עצרת.

שעה"כ דף צ' ע"ד: הנה מה שגרם אדה"ר ע"י חטאו שנדזווג ביום החול הוא כי הנה יום ר"ה הוא דינא קשיא כנודע ואם היה ממתין עד ליל שבת הוא דינא רפיא והיה הזווג ההוא כתיקונו והיו זו"ן מזדווגים באותו יום שבת בבחי' פנים בפנים אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו ביום החול שאז היה יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא לכן גרם אל זו"ן שיתאחר זווגם עד יום ח' עצרת כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים יתמתקו הדינים הקשים אשר בו ובנוק' כנז' בפ' פנחס בתחילתה כי ר"ה הוא בחי' שמאלו תחת לראשי עד יוה"כ וביוה"כ האירו ונתמתקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה ובחג הסוכות בחינת וימינו תחבקני וביום ח' עצרת אז הוא זווג ממש ואלו הם פשטן של דברים: ע"כ. ע"ש.

קמב הנה צריך להבין לפי דברי הרב באיזה תקופה אנחנו נמצאים ואיך צריך להתנהג ולקבל מה שהקב"ה מביא עלינו, ויש ג"כ נפקא מינה לכוונות גם כן, נראה שאנחנו בפנים ולא צריך לכוון בכל יום אלא מבאהבה ולא מה שלפני כן. ועוד.

הזיווג דפנים נדחה לאלף השביעי

הנה על ידי חטא אדה"ר גרם אל זו"ן שיתאחר זיווגם דפנים בפנים, ליום שמיני עצרת הוא הזיווג המיוחל שהיה צריך להיות ביום שבת בראשית. ומה שנדחה לשמיני עצרת אינו אותו הזיווג, ורק אנחנו עושים בכל שנה וכן מה שנעשה בשנה הראשונה הוא חלק אחד מתוך ששת אלפים של הזיווג המיוחל ומה שאמר שנדחה הזיווג דפנים לשמיני עצרת הכוונה לסוף ששת אלפים שנה לאלף השביעי.

יצא לנו שהזמן שבין ראש השנה לשמיני עצרת בכל שנה הוא רומז לששת אלפים שנה שכן ראש השנה בריאת העולם, ושמיני עצרת הוא הזיווג של יום השבת שהיה צריך להיות וזה נדחה לשמיני עצרת, והוא לסוף ששת אלפים שנה, באלף השביעי.

וזה מה שכתוב בתורה בעניין שבעים פרים שמקריבים כנגד שבעים אומות, אך בשמיני עצרת יש רק פר אחד, רומז על עם ישראל לבד עם הקב"ה, וזה רומז לאלף השביעי. וסוכות היא תקופה גדולה לפני סוף האלף השביעי.

ועוד מה שקוראים בהפטרה בנביא זכריה עניין האומות שיענשו שלא יבואו לחוג את חג הסוכות וכו' הכל רמז לזמן לפני האלף השביעי וזו התקופה שאנחנו נמצאים בה שצריכים האומות להכיר בישראל, ואם לא יכירו בישראל יגיעו אליהם הקללות הנאמרות שם.

וישראל יושבים בסוכה והוא עניין האמונה והביטחון בהקב"ה ושמים, שמצווים לשמוח "ושמחת בחגך והיית אך שמח" מכאן. זה כמה מאות שנים שאנחנו בסוכה וצריכים לשמוח ויש חיוב לשמוח בכל מה שעושה לנו הקב"ה זה חסדים המתפשטים בנוק' לקראת הזיווג של האלף השביעי קמ"ג.

קמ"ג כתוב בשם הגר"א בספר קול התור עיקרי האתחלתא: שתי המצוות שהאדם נכנס בהן שלם בכל גופו הן סוכה וארץ ישראל. ורמז נתן לזה בפסוק תהילים ע"ו פס' י"א "ויהי בשלם סכו ומעונתו בציון" והוסיף: סוכה מצוותה תעשה ולא מן העשוי אף ציון כך וכאמור במדרש על הפסוק: ובא לציון גואל. כל זמן שציון אינה בנויה עדיין הגואל לא בא, ע"כ. ע"ש. ושלח את גדולי תלמידיו לעלות לציון ולבנות בה מוסדות וישובים.

הופעת אליהו הנביא

נראה, לפי מה שנתבאר לעיל, שאנחנו בסוכה מהופעת הזוה"ק שהוא הופעת אליהו הנביא, הזוה"ק נכתב ע"י רשב"י וחבריו אליהו הנביא היה מתגלה אליהם בכל יום ראה הקדמת התיקונים. ולפי עדותו של רשב"י עצמו, הוא בחינת חסדים **אדרא רבא דף קכ"ח ע"א** חדי רבי שמעון ואמר, (חבקוק ג ב) יהו"ה שמעתי שמעך **יראתי**, (אמר) **התם יאות הוה למהוי דחיל**, אכן **בחיבותא תליא מלתא**, דכתיב (דברים ו ה) **ואהבת את יהו"ה אלהיך**, וכתיב (שם ז ח) **מאהבת יהו"ה אתכם**, וכתיב (מלאכי א ב) **אהבתי אתכם** וגו'... ע"ש. ועיין פירוש **יין הרקח** שכתב וזה קיצור לשונו חבקוק ראה ענין עשרה הרוגי מלוכה, היו שם בחינת **גבורות** ולכן היה ירא. אך אנחנו שהם **רשב"י וחבריו בבחינת חסדים** הרי שרומז על הופעת **החסדים** על עם ישראל, בהופעתו של הזוה"ק אם היינו זוכים לקבלו ללמדו ולעשות מה שצריך לעשות לתיקון השכינה.

אם היינו שומעים לו ושומחים בכל התהליכים כמו שציוונו בתורה במצוות סוכה^{קמ"ד}, "והיית אך שמח" היינו חוסכים את כל הצרות מאז ועד היום וכמו שמאריך מוהר"ח"ו בהקדמתו לשער ההקדמות, ע"ש. **ואז כנ"ל שמיני עצרת רומז לאלף השביעי שעם ישראל עם הקב"ה לבד**. וזה ענין שמחת התורה וריקוד עם ספר תורה **כשהוא סגור** שמחת הזיווג וסיום התורה, תורה של ששת אלפים שנה שבה יש כל התיקון של חטא אדה"ר, ואז באלף השביעי נקבל את הבנת התורה בפנימיות יותר וכמו שכתב **רש"י על פסוק ב' בשיר השירים** ישקני מנשיקות פיהו וז"ל.... ומובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם **סוד טעמיה ומסתרי צפונותיה** ומחלים פניו לקיים דברו וזהו ישקני מנשיקות פיהו... ע"כ. וממילא מה שכתוב בפשט התורה לא שייך **לאלף השביעי**. הרמז **בשמיני עצרת**, אלא אנחנו רוקדים שסיימנו את פשט התורה של ששת אלפים שנה. וזכינו לאלף השביעי ולזיווג דפנימיות.

ולפי זה נוכל להבין את מה שאנחנו ממשיכין אורות חסדים מעולים במיוחד בסוכות וכן מוחין דחסדים מה שלא רואים המשכות כאלו בכל השנה. וזה מפני שזו ההמשכה היא **הכנה לזיווג של שמיני עצרת שהוא רומז לזיווג פנים בפנים שהיה צריך להיות ביום שבת של**

^{קמ"ד} ראה גמ' **עבודה זרה דף ב' ע"א** בענין מה שהקב"ה אומר לעתיד לבוא לאומות העולם לקיים מצוות סוכה והם לא הצליחו לקיים אותה, והיא רומזת על מהות עם ישראל שהם **מקדשים את החומר** וזה מה שעושים בסוף הימים בסוד **חמורו** של משיח ועוד שבסוכה אנחנו מקיימים מצווה גם בהיותנו יושנים בסוכה הרומזת לאור מקיף וגם בימים שבינתיים יש **אור פנימי** שגם הוא ללא עוון "ולקחתם לכם ביום הראשון" ראשון לחשבון עונות. צריך בעומק להבין ענין התקופה שלנו שאנחנו בסוכה, צריכים לקדש את החומר. וגם לשמוח בהופעת החסדים. **ועוד** צריך להבין שעם ישראל בכל הדורות מאז **משה רבנו** לא שמעו אל הנביא רק מעטים מעטים הזקנים ושבת לוי, וזה שאומר על עם ישראל ממרים הייתם... מיום דעתי אתכם. ועוד ירמיהו ויחזקאל שאומר מרדו בי המה ואבותם וקורא להם בני מרי, **ועוד** מה שכתוב בתורה לשמוע אל הנביא בכל הדורות **לא שמעו** אל הנביא. והנה התיקון לשמוע **לאלהי הנביא** שהתגלה בזוה"ק על ידי רשב"י שלימד אותנו, והתיקון לשמוע לו שהוא מבאר את כל התורה עם טעמיה וסודותיה שזוכה לפתיחת מעיינות החכמה ולגאולה השלמה בזכות זה. ועיין עוד בענין שהייתה בחינת הופעת אליהו הנביא בגילוי ספרו של רשב"י מה שכתבתי והבאתי בקונטרס **"האמת נעדרת"** בספר **"שערי הישועה"**.

בריאת העולם ונדחה^{קמח} **בגלל חטא אדם הראשון לשמיני עצרת** של כל שנה ושנה שמתקנים חלק אחד מתוך ששת אלפים והוא יהיה בסוף ששת אלפים שנה **באלף השביעי**. ואז נגיע לאותה שבת בראשית מה שהיה צריך להיות. ואמרתי דברים אלו לפני **מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטיה שליט"א** והוא **אהב** את זה. כך אמר.

^{קמח} אחד החברים התבטה בלשונו מאז החטא נכנסנו לפקק של ששת אלפים שנה.

חבלי המשיח למה

ועוד בנעילה יום כפור בפיט "אל נורא עלילה" בסופו כשאמרנו, מיכאל שר ישראל אליהו וגבריאל בשרו נא הגאולה **בשעת הנעילה**. וחשבתי במערכת שמיום ר"ה עד שמיני עצרת שהיא רומזת על ששת אלפים שנה כנ"ל, **דבר זה היה כבר כשהתגלה הזוה"ק זה נחשב לבשורת הגאולה וזה היה נעילה והתחילה בחינת הפנים**. ויש כאן מיכאל אליהו וגבריאל וזה אם היינו זוכים בזמן האר"י זה היה אחישנה ויש **מיכאל** שזה ברחמים. ואם לא שומעים לזוה"ק ולא עושים מה שצריך לתיקון השכינה, הרי יש את **גבריאל**. וראה עוד מה שכתבתי בעניין הפסוק האחרון של מלאכי הנה **אנכי שולח את אליה הנביא**... פן אבוא **והכתי את כל הארץ חרם** זה הצרות שלנו מפני **שאליהו בא** ולא שומעים לו, שהוא גילוי ספר הזוהר כמו שכתב **הרב דלאטש** בפסק שלו על הדפסת הזוהר. **שהופעת ספרו** (הזוה"ק) **הוא מלאך הברית**. וזה שלא רוצים להכיר בניסים ושזו הגאולה ואנחנו בסוכות וצריכים לשמות. "והיית אך שמח" כל מה שעושה הקב"ה הוא בחינת המשכת החסדים שהם הכנה לזיווג, ואם חיים במדינת ישראל כמו בגלות זוהי סתירה לשכינה ח"ו, ומה שלא רצו להשתתף במדינה ונשארו בגלות וזה גרם השואה שכן הנעילה הוא זמן דין שהוא החותם הראשון. וח"ו יש בימינו נראה שהוא החותם השני שהוא בהושענא רבא, ח"ו שנעשה מה שצריך שלא יהיה דין קשה בחותם השני. אך עדיין לא חיים את התקופה, שכבר מתכוננת לזיווג ולא משתתפים

בשמחת חג הסוכות שלה, הקב"ה מקים את סוכת דוד הנופלת.

מעין קישוטי כלה לקראת הזיווג בחג שבועות, וכתב בשעה"כ ש: שאם אדם לומד בליל שבועות מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע כל רע, ומי שלא עושה לא כתוב, **אך כאן זה הרבה יותר גדול הכנת הנוק' וקבלת חסדים עצומים**, שאין בכל השנה כמוהם, לקראת הזיווג של שמיני עצרת **הרומז לאלף השביעי**. כמה ברכות גדולות למי שמשותף ואם לא משתתפים, אזי זה כל מה שדאגו חז"ל **מחבלי המשיח** שראו ברוח קודשם שהערב רב וכלל עם ישראל לא יבין ולא יקבל את המצב, ולא ישמח בחסדים, ורק מעטים מאד יבינו. וזה כל הצרות גדולות כל כך, שואה, פוגרומים וכו' יהי רצון שה' יפתח לבנו ועינינו ונזכה לראות בקרוב משיח צדקנו ועוד צ"ע. ע"כ מה שנלע"ד. **והמקובלים שומה עליהם לתת את הדעת על זה**, מה המצב שלנו **היום** זו תקופה לפני שמיני עצרת האלף השביעי^{קמ"ו} יש בחינת חסדים **אנחנו בסוכה**. נפקא מינא לעניין **כוונות התפילה** ג"כ וא"ש את"ם.

^{קמ"ו} ולא יכול להיות שאנחנו עדיין באח' באח' או אפילו בזמן נסירה שכן זו תקופה ארוכה **שכבר הייתה וודאי**. ומה שאנחנו רואים צרות לכאורה הם אינם כלל צרות והכל ברחמים הקב"ה רק מעורר אותנו לשמוע אל **אליהו הנביא שהגיע עם הופעת הזוה"ק**, וכל הצרות הם כמעט ללא נפגעים מלחמת אירן טילים קסמים אלפי טילים שבמצב רגיל היו צריכים לגרום לאלפי הרוגים ורק מעט מאוד פציעות וזה **רק לעורר אותנו** שנחזור בתשובה אל ארץ ישראל ומדינת ישראל להכיר שהקב"ה הביא אותנו ואנחנו בגאולה ממש, **להודות לו בהלל גמור** והכל יתוקן. והמקובלים צריכים להתעמק ולהודיע לעם את האמת. ולא להסחף אחר הקיצונים **שמרחיקים את הגאולה** שהיא כבר פה. ה' יצילנו מהם.

כוונות נענועי ברכה בקיצור

בפרצוף אמצעי וחיצון דחוי"ב הכוללים דז"א

העליה לפלגותא דשערי: ז"ת דז"ת עולים
לשורשם ג"ר דז"ת (21) והם לג"ר דדעת (3 4 5)
והם לשורשם שם בג"ר דדעת לז"ת דז"ת דאז"א
(49), ומשם הם לשורשם (21 - 3 4 5) ומשם הם
לחיד גרון ומשם הם לדעת שבמצחא ומשם הם
לפלגותא דשערי.
להמשיך משם אור רב (21) להמשיכו דרך
המדרגות לג"ר דדעת (30) שהם יה"י, להאיר
בג"ר דז"ת משם להוריד (21) לז"ת שעלו ויכוין
להורידם למקומם.
וימשיך בכוונה זו ג"ר דדעת יה"ו על לולב ומיניו.

ג' נענועים

- 1) חח"ן בג"ה דת"י דדעת
- 2) חח"ן בג"ה דת"י דבינה
- 3) חח"ן בג"ה דת"י דחכמה

ד- יום חכמה. א' ד' / בינה. ב' ה' / דעת. ג' ו'
ד- כיוונים דרום, יהו. צפון, הוי. מזרח, ויה.
מעלה, יוה. מטה, היו. מערב, והי.

לז"א

בג"ה	דת"י	חח"ן	
הי	ויו	יוד	דרום מעלה ע"ב
הי	ואו	יוד	צפון מטה ס"ג
הא	ואו	יוד	מזרח מערב מ"ה

לנוק'

חח"ן דת"י בג"ה

הי	ויו	הי	דרום מעלה יוד
הי	ואו	הי	צפון מטה יוד
הא	ואו	הא	מזרח מערב יוד

א'-ג: חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י

ד'-ו': נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י

שאר הכוונות של העליה לפלגותא דשערי, והירידה,
שמות הנרנח"י, ושמות הכלים תכווין בכללות מה
שאתה יכול כדי שתעמוד בזמן ובמהירות המניין שאתה
מתפלל בו. ויהי נועם ה'... וה' ימשיך את כוונתך כמו
שכתב בזוה"ק סוף פרשת יתרו לפי דעת המקובלים
דעת רשב"י והאר"י והרש"ש.

כוונות נענועי ההלל בקיצור

בפרצוף הפנימי דחו"ב הכוללים דז"א

אָהִיָּה

יְהוָה

העליה ליומא דכולהו: ז"ת דז"ת עולים לשורשם

ג"ר דז"ת (21) והם לג"ר דדעת (3 4 5) והם

לשורשם שם בג"ר דדעת לז"ת דז"ת דאז"א (49),

ומשם הם עולים לשורשם (21 - 3 4 5) ומשם הם

עולים ליומא דכולהו.

להמשיך משם אור רב (21) להמשיכו דרך

המדרגות לג"ר דדעת (30) שהם יה"י, להאיר

בג"ר דז"ת משם להוריד (21) לז"ת שעלו ויכוין

להורידם למקומם.

וימשיך בכוונה זו ג"ר דדעת יה"י על לולב ומיניו.

אָהִיָּה

אָהִיָּה

אָהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

אָהִיָּה

אֱהִיָּה

אָהִיָּה

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

אָהִיָּה

אֱהִיָּהוּ

אָהִיָּה

יְהוָה

יְהוָהוּ

יְהוָה

ג' נענועים

לז"א

בג"ה

דת"י

חח"ן

הי

ויו

יוד

הודו א'

הי

ואו

יוד

אנא א'

הא

ואו

יוד

אנא ב'

הה

וו

יוד

הודו ב'

חח"ן בג"ה דת"י דדעת

חח"ן בג"ה דת"י דבינה

חח"ן בג"ה דת"י דחכמה

ד- יום חכמה. א' ד' / בינה. ב' ה' / דעת. ג' ו'

ד- כיוונים דרום, יהו. צפון, הוי. מזרח, ויה.

מעלה, יוה. מטה, היו. מערב, והי.

לנוק'

יוד הה וו הה

הי

יוד ויו הי

הודו א'

יוד הה וו הה

הי

יוד ואו הי

אנא א'

יוד הה וו הה

הא

יוד ואו הא

אנא ב'

יוד הה וו הה

הה

יוד וו הה

הודו ב'

א'-ג: חג"ת דחג"ת וחג"ת דנה"י

ד'-ו': נה"י דחג"ת ונה"י דנה"י

שאר הכוונות של העליה ליומם דכולהו, והירידה שמות

הנרנח"י ושמות הכלים תכווין בכללות מה שאתה יכול

כדי שתעמוד בזמן ובמהירות המניין שאתה מתפלל בו.

ויהי נועם ה'... וה' ימשיך את כוונתך כמו שכתב בזוה"ק

סוף פרשת יתרו לפי דעת המקובלים דעת רשב"י

והאר"י והרש"ש.

כוונות נענועי ברכה הושענא רבא בקיצור

בפרצוף הפנימי דחו"ב הכוללים דז"א

העליה ליומא דכולהו: ז"ת דז"ת עולים לשורשם
ג"ר דז"ת (21) והם לג"ר דדעת (3 4 5) ומשם הם
לשורשם בג"ר דדעת לז"ת דז"ת דאז"א (49),
ומשם הם לשורשם (21 - 3 4 5) ומשם ליומא
דכולהו.

להמשיך משם אור רב (21) להמשיכו דרך
המדרגות לג"ר דדעת (30) שהם יה"ו, להאיר
בג"ר דז"ת משם להוריד (21) לז"ת שעלו ויכוין
להורידם למקומם.
וימשיך בכוונה ג"ר דדעת יה"ו על לולב ומיניו.

ג' נענועים

- 1) חח"ן בג"ה דת"י דדעת - דחב"ד
- 2) חח"ן בג"ה דת"י דבינה - דחב"ד
- 3) חח"ן בג"ה דת"י דחכמה - דחב"ד

ד - כיוונים

דרום, ח"ן דחג"ת ונה"י דחג"ת יהו.
צפון, ג"ה דחג"ת ונה"י דחג"ת הוי.
מזרח, ת"י דחג"ת ונה"י דחג"ת ויה.
מעלה, ח"ן דחג"ת ונה"י דנה"י יוה.
מטה, ג"ה דחג"ת ונה"י דנה"י הין.
מערב, ת"י דחג"ת ונה"י דנה"י והי.

אָהִיָּה
יְהוָה

אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לז"א

בג"ה	דת"י	חח"ן	דרום מעלה ע"ב
הי	ויו	יוד	צפון מטה ס"ב
הי	ואו	יוד	מזרח מערב מ"ה
הא	ואו	יוד	

לנוק'

בג"ה	דת"י	חח"ן	דרום מעלה
הי	ויו	יוד	צפון מטה
הי	ואו	יוד	מזרח מערב
הא	ואו	יוד	

שאר הכוונות של העליה לפלגותא דשערי, והירידה.
שמות הנרנח"י, ושמות הכלים, תכווין בכללות מה
שאתה יכול כדי שתעמוד בזמן ובמהירות המניין שאתה
מתפלל בו. ויהי נועם ה'... וה' ימשיך את כוונתך כמו
שכתב בזוה"ק סוף פרשת יתרו לפי דעת המקובלים
דעת רשב"י והאר"י והרש"ש.

כוונות נענועי ההלל הושענא רבא בקיצור

בפרצוף אמצעי וחיצון דחו"ב הכוללים דז"א

אָהִיָּה
יְהוָה

אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לז"א

חח"ן	דת"י	בג"ה
הודו א'	יוד	הי
אנא א'	יוד	הי
אנא ב'	יוד	הא
הודו ב'	יוד	הה

לנוק'

הודו א'	יוד ויו הי	הי	יוד הה וו הה
אנא א'	יוד ואו הי	הי	יוד הה וו הה
אנא ב'	יוד ואו הא	הא	יוד הה וו הה
הודו ב'	יוד וו הה	הה	יוד הה וו הה

שאר הכוונות של העליה ליוםם דכולהו, והירידה שמות הנרנח"י ושמות הכלים תכווין בכללות מה שאתה יכול כדי שתעמוד בזמן ובמהירות המניין שאתה מתפלל בו. ויהי נועם ה'... וה' ימשיך את כוונתך כמו שכתב בזוה"ק סוף פרשת יתרו לפי דעת המקובלים דעת רשב"י והאר"י והרש"ש.

העליה לפלגותא דשערי: ז"ת דז"ת עולים

לשורשם ג"ר דז"ת (21) והם לג"ר דדעת (3 4 5) ומשם הם לשורשם שם בג"ר דדעת לז"ת דז"ת דאוי"א (49), ומשם הם לשורשם (21 - 3 4 5) ומשם הם לחיך וגרון ומשם הם לדעת שבמצחא ומשם הם לפלגותא דשערי.
להמשיך משם אור רב (21) להמשיכו דרך המדרגות לג"ר דדעת (30) שהם יה"י, להאיר בג"ר דז"ת משם להוריד (21) לז"ת שעלו ויכוין להורידם למקומם.
וימשיך בכוונה ג"ר דדעת יה"י על לולב ומיניו.

ג' נענועים

- 1) חח"ן בג"ה דת"י דדעת דחב"ד
- 2) חח"ן בג"ה דת"י דבינה דחב"ד
- 3) חח"ן בג"ה דת"י דחכמה דחב"ד

ד- כיוונים

דרום, ח"ן דחג"ת ונה"י דחג"ת יהו.
צפון, ג"ה דחג"ת ונה"י דחג"ת הוי.
מזרח, ת"י דחג"ת ונה"י דחג"ת ויה.
מערב, ח"ן דחג"ת ונה"י דנה"י יוה.
מטה, ג"ה דחג"ת ונה"י דנה"י היו.
מערב, ת"י דחג"ת ונה"י דנה"י והי.